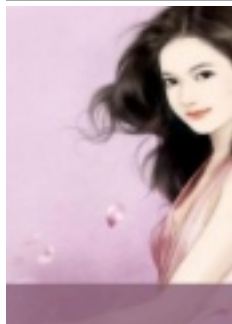

Cầm tình (Tập 1 - Cả đời chỉ nguyện yêu em)

Contents

Cầm tình (Tập 1 - Cả đời chỉ nguyện yêu em)	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	11
5. Chương 05	14
6. Chương 06	18
7. Chương 07	21
8. Chương 08	25
9. Chương 09	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	75
28. Chương 28	79
29. Chương 29	81
30. Chương 30	85
31. Chương 30	87
32. Chương 31	90
33. Chương 32	92
34. Chương 33	94
35. Chương 34	97
36. Chương 35	99
37. Chương 36	101
38. Chương 37	104
39. Chương 38	105
40. Chương 39	109

Cấm tình (Tập 1 - Cả đời chỉ nguyện yêu em)

Giới thiệu

Một hồi tranh đấu, mỗi người đều muốn nắm chắc trong tay vận mệnh của chính mình. Nhưng đến c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tinh-tap-1-ca-doi-chi-nguyen-yeu-em>

1. Chương 01

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Tiếng ồm ồm của người đàn ông đang rít gào bên tai tôi. Hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi.

Tôi cảm giác được một chút lạnh lẽo ở cổ, có cái gì đó chậm rãi chảy xuống mang theo cảm giác đau đớn, nhưng vẫn không bằng nỗi đau như có ngàn vạn vết dao cứa vào tim. Tôi chết lặng, từ từ nhắm hai mắt lại, không khóc nháo, không kêu gào, để mặc người đàn ông phía sau mình điên cuồng bóp chặt bả vai, một tay khác của hắn cầm dao kề sát cổ tôi. Máu dọc theo lưỡi dao lạnh lẽo chảy dài, rồi lại theo tay hắn từng giọt từng giọt rơi xuống...

Cho dù bây giờ hắn không giết tôi, thì không lâu nữa tôi cũng sẽ chết vì bị mất quá nhiều máu, hoặc là, hắn chỉ cần cử động một chút, trực tiếp cắt vào động mạch cổ của tôi, tôi sẽ chết càng nhanh hơn.

Để tôi được giải thoát, để linh hồn tôi có thể bình yên!

Tôi bất cần, lạnh lùng nhìn đám người đang kinh sợ ở trước mặt. Họ nhìn tôi bằng sự thương cảm, muốn tới gần, muốn khuyên can, rồi cả lo âu, kinh hãi. Những biểu tình đó lần lượt xuất hiện trên mặt họ.

Nhưng họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì người đàn ông đang kèm chặt bên người tôi là kẻ điên. Trong mắt hắn luôn ánh lên cái nhìn của người tâm thần, nói năng lộn xộn, một kẻ điên thực sự!

“Tuyệt đối đừng làm thế, anh bình tĩnh một chút, anh nhìn cho kĩ, cô ấy không phải là người anh muốn tìm sao, từ từ nào!” Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng cẩn thận đỡ dành, ý đồ muốn lừa gạt người đàn ông phía sau tôi. Hắn bỗng nhiên ngăn người, giống như đang tự hỏi, đầu nghiêng sang một bên, tay khẽ nhấc lên, lưỡi dao vô tình xẹt qua mặt tôi.

“A!” Tất cả đều kinh hãi kêu to. Cả đám người nín thở, sợ hãi trừng lớn mắt, tay cứng ngắc vươn ra giữa không trung, không dám nhúc nhích.

Thật... buồn cười!

Khoé miệng tôi từ từ kéo lên, ngực phập phồng một cách kịch liệt, cười không ra tiếng.

Mọi người khiếp sợ nhìn tôi, ánh mắt như đang muốn hỏi, tôi không phải là bị dọa cho choáng váng rồi đấy chứ?

Ngốc! Nếu tôi thật sự ngốc thì tốt biết bao. Hoặc là tôi bị điên giống như người đàn ông phía sau này. Như vậy, tôi sẽ không cần phải đau khổ đối diện với tất cả tội ác.

Nhưng không thể, tôi vô cùng tỉnh táo, thấy rõ ràng mọi thứ.

Sau lưng, người đàn ông kia bắt đầu kéo tôi di chuyển lùi lại. Những tiếng kêu sợ hãi từ bốn phía nổi lên.

Tôi biết rõ tại sao. Phía sau chính là vực thẳm, là cái chết!

Tầng sáu, so với những toà nhà cao chót vót thì quả là thấp, nhưng cũng quá đủ để làm cho người ta ngã chết!

“Ha ha ha ha!” Người đàn ông bắt đầu cười ngậy dại, từng bước lui về phía sau.

“Ta muốn bay, ta muốn bay...”

“Đừng như vậy, anh nghe này!”

“Lại đây đi, lại đây!”

Ông ta dùng thêm sức, tôi đã bắt đầu cảm giác được từng trận gió đang thổi mạnh ở phía sau. Chúng tôi từng bước lùi về, bọn họ lại từng bước tới gần.

“Anh hãy nghe tôi nói, phía sau rất nguy hiểm, chúng ta xuống dưới lầu bay, xuống dưới lầu nhé!” Bác sĩ lại dang rộng hai tay làm tư thế trấn an, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Nhưng ông ta hình như đã quên người này là kẻ điên, sao có thể hiểu được lời khuyên của ông ta. Hơn nữa, tại mặt đất thì làm sao bay nổi, chỉ có ở chỗ cao, ở chỗ ới có thể giương cánh bay xa.

Người đàn ông vẫn tiếp tục lao đảo lùi ra sau. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi tử thần tuyên án!

“A” Đó là tiếng kêu sợ hãi, vắn vẹo. Người đàn ông ở phía sau đã nhanh chóng đặt tôi lên thành ban công. Chỉ cần tiến thêm một chút nữa, tôi cũng sẽ ngã xuống theo hắn.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, không dám tới gần. Bởi vì họ biết, một khi tới gần sẽ chỉ làm cho chúng tôi chết nhanh hơn.

Lúc này, cùng với tiếng hét chói tai, tôi còn nghe được những tiếng bước chân dồn dập, bối rối, còn có cả tiếng thở dốc.

Trước cửa nhanh chóng xuất hiện một bóng người quen thuộc. Hắn đứng ở đó nhìn tôi, không dám thở. Ánh mắt hắn trợn to, chứa đầy sợ hãi và bối rối. Hắn bước tới gần, cả người phát run.

Tôi cười chua xót, nhìn hắn rồi dờ dẩn khép mắt lại.

“A, đến đây, đến đây đi!” Sự xuất hiện của hắn làm cho người đàn ông phía sau tôi lập tức trở nên kích động, thân mình loạn xạ choạng.

Sau đó là những tiếng hét chói tai. Hắn lại càng gấp, vươn tay ra muốn nắm lấy cái gì đó nhưng lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của tôi.

“Không! Đừng!” Hắn dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía tôi, tiến lại gần.

Vô dụng thôi! Tôi buồn bã cười, lạnh lùng liếc hắn một cái. Nếu hắn đã tới đây, vậy thì kết thúc mọi thứ đi. Kết thúc tất cả trước mặt hắn!

“Không!”

Khi tôi xoay người thả mình nhảy xuống, phía sau bỗng vang lên tiếng kêu đau đớn tê liệt. Một đôi tay giật mạnh lấy tôi, tôi mở trừng mắt, hắn vẫn sống chết bắt lấy, không chịu buông ra. Sau lưng hắn, người đàn ông kia đang từ từ đưa con dao lên.

Ánh sáng chói mắt từ lưỡi dao chọt loé...

Ác ma yêu thương thiên sứ là lúc tất cả mọi tội ác bắt đầu...

oOo

Mười tám tuổi, vốn dĩ là cái tuổi vô ưu vô lo, tôi lại giống như con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh, chịu sự giam cầm trong lồng sắt hoa lệ. Tôi chẳng thể nào vỗ đôi cánh không đầy đủ mà thoát ra khỏi chiếc lưới chính tay hắn bện nên.

Bị giam cầm!

Không gian rộng lớn trong câu lạc bộ Caesar...

Những bài nhạc đỉnh tai nhức óc, những thân mình đang điên cuồng vặn vẹo, mùi nước hoa sang trọng hoà lẫn với vị rượu tràn ngập khắp không gian. Tôi nhũn mỳ, cổ nện xuống sự nôn nao trong dạ dày. Tất cả mọi thứ ở đây đều làm cho người ta cảm thấy chán ghét, ghê tởm.

Cánh cửa hết mở ra lại khép vào. Một bóng người cao lớn đi lướt qua tôi, ngồi xuống, hai cánh tay hắn dang ra, kéo tôi vào lòng. Mùi nước hoa xa lạ trên người hắn làm tôi cảm thấy khó chịu. Tôi nhũn mỳ, mắt cũng vừa kịp nhìn thấy cô nàng kiều diễm vừa mới bước vào cùng hắn, đang ngồi ở ghế đối diện.

Tôi thờ ơ, thuận thế theo hắn ngã về phía sau sofa. Đệm ghế mềm mại bị lưng hắn tựa vào hơi nh陷 lại.

Cô gái kia vẫn còn nhìn tôi. Cái kiểu nhìn như vậy của cô ta tôi đã được thấy rất nhiều lần. Lại một kẻ ngốc tự mình là đúng! Không phải mới lên giường với hắn thôi sao? Vậy mà đã tưởng là giỏi mà khoe khoang? Tôi thực sự muốn đứng lên nói với cô ta, cô muốn thì cứ lấy đi, tôi không cần!

“Lão đại, anh không thấy được tên tiểu tử Triệu Khải Anh kia, khi nhìn thấy xe thể thao của anh từ phía sau vọt lên, cặp mắt của hắn tức giận đến mức muốn nổ tung luôn!”

Tên con trai tóc dài hoa chân múa tay làm cho bộ ngực của người đang ôm ấp tôi khê phập phồng, tiếng cười trầm thấp tràn ra khỏi lồng ngực mang theo một chút tự mãn. Cánh tay hắn duỗi ra, cầm lấy ly rượu Vodka trên bàn uống một hơi cạn sạch. Cổ họng hắn khê lẫn lộn, tôi nằm trên ngực hắn, mặt cũng giật giật theo, còn nghe được rõ tiếng nuốt rượu, và cả tiếng cười đang nặng nề phát ra từ trong lồng ngực của hắn.

“Đúng vậy đó Lão Đại! Anh vừa rồi oai phong ngậy người!” Một vài tên tóc tai đủ màu sắc khác cũng tham gia vào hàng ngũ tăng bốc hắn. Những người này tôi đều mới thấy lần đầu. Xem ra, gần đây hắn lại có trò gì đó mới mẻ.

Chỉ có điều mấy cái bài nịnh hót này tôi nghe đã chán ngắt, vậy mà hắn vẫn còn tỏ ra thích thú. Thật sự là nhàm chán!

Tôi hơi nhếch môi, tỏ vẻ mỉa mai. Cảm giác cổ họng hơi khô làm tôi muốn lấy ly nước trái cây trên bàn uống một chút, nhưng lại ngồi cách quá xa, tay không chạm được đến mặt bàn nên đành phải dịch chuyển thân mình.

Có vẻ như cảm giác được tôi đang mấp máy, hắn rút cuộc cũng ngừng cuộc nói chuyện, cúi đầu nhìn tôi. Tôi liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai với thần thái sáng lạn của hắn.

“Sao vậy?” Con người màu nâu hơi thu lại, màu hổ phách trong đồng tử của hắn sáng bóng.

Không thể phủ nhận, người con trai trước mắt tôi có một khuôn mặt đẹp, ngũ quan giống như đã được thượng đế sau khi tính toán chính xác, đem sắp đặt cẩn thận trên mặt hắn. Có thể nói là hoàn mỹ! Hơn nữa, đôi ngươi thâm thúy âu yếm nhìn tôi, biểu tình say mê, ánh mắt mê loạn.

Nhưng tôi không có, một chút cũng không có! Chỉ có chán ghét, chỉ có hận!

Đường Cùng Diễm nhìn theo ánh mắt của tôi, nhẹ nhàng duỗi tay ra, đem ly nước trái cây trên bàn đưa cho tôi, thân mật hôn lên trán tôi một cái. Sau đó hắn ngẩng đầu, tiếp tục câu chuyện đang dang dở, thích ý hưởng thụ những lời tăng bốc nghe mãi cũng không chán này.

Thật sự là chịu không nổi hương vị làm cho người ta hít thở không thông ở đây, tôi tìm cớ vào toilet.

Mở vòi sen, tôi nhẹ nhàng hứng từng dòng nước vỗ lên khắp mặt mình. Cảm giác lạnh lẽo làm dịu bớt đi vài phần khó chịu. Tôi ngẩng đầu, lấy tay xoa xoa mặt gương mờ ảo, bên trong phản chiếu một khuôn mặt tái nhợt, không có chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng.

Đây vẫn là tôi sao? Vẫn là con bé vô ưu, vô lo trước kia sao? Mọi thứ trên người đã bị phai nhạt hết rồi ư?

“Cô nhất định là không thể tha mãi mãi người đàn ông của cô!” Trong gương lại xuất hiện thêm một khuôn mặt kiều diễm khác. So với vẻ tái nhợt của tôi, thần thái của cô ta có vẻ vô cùng sáng lạn, tựa như đoá hoa nở rộ sau cơn mưa.

Tôi không nói gì, đóng van nước lại, lắc lắc tay. Khó khăn lắm mới có được phút giây yên tĩnh nhưng lại bị phá vỡ, thật là không hay ho gì!

“Cô không biết người đàn ông của cô nhiệt tình thế nào đâu, làm cho người ta quả thực không chống đỡ được!” Thấy tôi không nói, ả lại tựa như không thấy tôi khóc nhè thì sẽ không cam tâm, nên mới cố ý nâng cao giọng, ngón tay làm như vô tình xẹt qua bên hông, ra vẻ hờn dỗi.

Đáng tiếc, thật ngại quá! Tôi sẽ không khổ sở, còn thấy cảm kích cô nữa là. Tốt nhất là cô có thể giành lấy hân, như vậy, không biết chừng tôi còn dập đầu tạ ơn cô. Tôi thật sự không nói đùa!

“Cô cảm điếc sao?” Thấy mặt tôi không chút thay đổi, ả bắt đầu tỏ ra nôn nóng. Có lẽ ả đang nghĩ, tôi rất cuộc có phải người yêu của Đường Diệc Diễm hay không. Biết bạn trai của mình cùng người con gái khác làm loạn mà không hề tức giận.

“Ồ, vậy sao? Vậy thì cô cố gắng điều dưỡng cho tốt đi. Dù sao thì, phụ nữ có xương sống thất lưng dễ bị đau hân sẽ không thích đâu!” Tôi nhếch miệng tỏ vẻ không sao cả, rút khăn tay ra xoa xoa, thuận tiện nói mấy câu, chợt thấy khuôn mặt yêu kiều của cô ta trầm xuống.

“Dù sao hân cũng chỉ mới 18 tuổi thôi, dì ạ!” Tôi tiện tay ném luôn chiếc khăn vào thùng rác, liếc qua khuôn mặt đang trở nên xanh mét của ả rồi tao nhã rời khỏi buồng vệ sinh.

Nếu như mấy người phụ nữ đó có thể tùy tiện làm cho tôi gục ngã, vậy thì trong suốt một năm này, tôi đã sớm thương tích đầy mình rồi. Tôi sẽ không khổ sở. Trái tim từ lâu đã tê liệt mất rồi.

Vì một người đàn ông mình không yêu, thật không đáng!

2. Chương 02

Trở lại phòng, bọn họ vẫn còn đang vui vẻ tán gẫu. Khoé miệng Đường Diệc Diễm khẽ cười, hân nhìn về phía tôi, vẫy vẫy tay, tựa như đang gọi thú cưng.

Tôi ngồi xuống bên người hân, nhàn chán đến nỗi đan các ngón tay vào nhau mà nghịch. Một lát sau, cô gái kia cũng trở lại, nặng nề ngồi ở phía đối diện. Tôi cảm giác được sự đối địch của cô ta. Nhưng tôi cũng chẳng buồn để ý tới, cúi đầu xuống, tiếp tục chơi đùa với những ngón tay của mình. Tôi nghĩ bản thân tôi cũng sắp nhàm chán tới cực điểm rồi!

Lúc này, một đôi tay bỗng vươn tới, nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng xoa xoa, ma sát lòng bàn tay tôi. Đường Diệc Diễm tiếp tục cùng bọn họ thảo luận, vẻ mặt đắc ý! Cho dù không nhìn tôi, hân cũng bá đạo muốn nắm trong tay tất cả, không cho phép tôi có chút suy nghĩ miên man, dục vọng chiếm giữ rất mạnh!

oOo

Một đám con trai sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện khoái trá, lại tiếp tục trò chơi mới thêm một hồi nữa rồi mới mang theo mùi rượu nồng nặc rời khỏi quán bar.

Vị rượu gay gắt trên người Đường Diệc Diễm cũng làm cho dạ dày của tôi bắt đầu khó chịu.

“Lão đại, bọn em đi trước!” Mấy tên đó siêu vẹo vẩy một chiếc taxi dừng lại, sau đó khoa trương phát tay về phía chúng tôi, cười ngậy ngốc mấy tiếng rồi lên xe đi thẳng.

Còn lại người đang loạng choạng đứng không vững bên cạnh tôi, hân lấy điện thoại di động ra, thuận thực ấn mấy phím rồi đưa lên tai trái.

Tôi nhả mặt nhú mày, gọi điện lúc này không tốt lắm, sao lại gọi cho người ta vào lúc nửa đêm! Nhưng tôi không lên tiếng. Hần, Đường Diệc Diễm muốn làm chuyện gì, ai có thể ngăn cản đây. Hần không cần biết, cũng không muốn suy nghĩ cho người khác. Việc tôi có thể làm chỉ là đỡ lấy hắn dựa sát vào người mình.

Chỉ vài giây sau, đầu giấy bên kia đã nhận điện thoại, Đường Diệc Diễm nói địa chỉ rồi cúp máy. Xem ra hắn vẫn có chút thanh tỉnh.

Rất nhanh, một chiếc ô tô màu đen dừng lại bên cạnh chúng tôi. Chú Lý nhanh chóng xuống xe, lập tức mở cửa sau ra. Tôi tỏ vẻ cảm kích nhìn chú ấy cười cười rồi giúp Đường Diệc Diễm ngồi vào trong. Chú Lý ngượng ngùng, khoé miệng hơi giương lên, thật cẩn thận không để cho bất cứ cảm xúc gì xuất hiện trên mặt.

“Tiểu thiếu gia!” Chú Lý trở lại vị trí lái xe, nhìn Đường Diệc Diễm qua gương chiếu hậu.

“Về Thanh Viên đi!” Đường Diệc Diễm ôm chặt tôi, thuận tiện ngả đầu lên vai tôi, hình như đã bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Xe chạy, tôi nhẹ nhàng chuyển động thân mình một chút, không muốn hắn dựa vào gần quá. Quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, tôi khẽ thở dài. Có phải con người cũng giống như cảnh vật ở phía sau không, đã qua đi rồi thì sẽ không thể quay lại được nữa...

Chú Lý và tôi mất rất nhiều sức mới đưa được Đường Diệc Diễm nằm yên ổn trên giường. Lúc này, đồng hồ trên tường đã điểm hơn một giờ sáng, lại một ngày mới bắt đầu! Cái gì cũng không thay đổi, vẫn đau khổ như vậy!

“Chú Lý, cảm ơn chú!” Tôi tiễn chú ấy ra cửa.

“Không cần đâu, Diệp tiểu thư, cô... chăm sóc tốt cho thiếu gia đi!”

“Vâng, tạm biệt chú!”

“Tạm...biệt!”

Đóng cửa lại, tôi thở ra thật mạnh. Sao tôi có thể không thấy được sự nghi hoặc trong mắt chú ấy kia chứ, mấy lần muốn nói nhưng lại thôi. Chú ấy nhất định đang băn khoăn tại sao một cô gái mới mười tám tuổi như tôi lại cam tâm sống chung với thiếu gia nhà này.

Tại sao ư? Chính bản thân tôi cũng muốn hỏi.

Tại sao lại là tôi?

Tại sao?

Tôi chờ dẫn đứng ở ban công tầng thứ 28. Đây là nơi được bốn toà nhà cao tầng bao quanh tạo thành một vòng tròn, gồm toàn những căn hộ cao cấp. Có thể ở trong này chắc chắn cũng phải có thân phận tương xứng.

Mà tôi có thể lấy cái thân phận gì đây? Tình nhân? Vật sở hữu độc quyền? Công cụ phát tiết? Hay là kỹ nữ?

Ha ha, cái gì cũng được, dù sao cũng không phải thứ tôi muốn. Tôi chỉ muốn rời khỏi chỗ này, ra khỏi nơi đây!

Gió thổi mạnh dưới chân. Tôi cúi đầu. Tầng 28, đủ cao đấy!

Bên dưới là một mảnh tối đen. Chẳng thể nhìn thấy cái gì, tựa như một hố đen khổng lồ. Từng vòng, từng vòng ủa ra như muốn đem người ta nuốt chửng vào bụng.

Nếu có thể, tôi thật sự muốn lao vào vòng ôm ấp của nó. Đáng tiếc, tôi không thể, cũng không có khả năng.

Gió thổi tan mùi rượu và cả hơi thở của hắn vương trên người tôi. Tôi vịn tay vào ban công, nôn khan một cách khó khăn.

Mùi rượu, tôi rất mẫn cảm với chúng, tôi lại càng không thích hương vị của hắn chiếm giữ trên người tôi. Tôi tiến về phía phòng tắm nằm trong góc căn hộ, nơi đó đủ lớn, cũng cách phòng ngủ khá xa.

Đóng cửa lại, vội vàng mở vò hoa sen ra, nhanh chóng đứng vào, ngay cả quần áo cũng không muốn cởi, tôi ngửa đầu, đem tất cả hương vị xấu xa dơ bẩn rửa sạch. Tôi cố sức cọ xát làn da đang lộ ra bên ngoài, cố nén nỗi đau trong lòng. Tôi cắn chặt môi dưới, ngăn không cho tiếng nức nở thoát ra. Từng dòng nước chảy xuống, rửa sạch khuôn mặt tôi và tẩy đi cả những giọt nước mắt!

Tại sao lại là tôi... Tại sao...

Tôi trượt dọc theo tường ngồi xuống. Sự nguy trang đã bắt đầu nứt vỡ. Tôi co chân lại, vùi đầu xuống đầu gối, khóc nức nở. Thật sự không nhìn được, không thể nhìn được cảm giác đau đớn này...

“Bằng” một tiếng, cửa bỗng bị đá văng ra.

Tôi kinh hoàng ngẩng đầu, thậm chí còn không kịp lau nước mắt trên mặt, chỉ thấy đôi mắt Đường Diễm Diễm đỏ ngầu.

“Chết tiệt! Cô khóc cái gì?” Đường Diễm Diễm giận dữ túm lấy tôi, tôi dường như nghe được tiếng xương bả vai của mình kêu răng rắc.

Đau quá!

“Cô khó chịu như vậy sao? Ở bên cạnh tôi cô khó chịu như vậy sao? “ Tiếng rít gào của Đường Diễm Diễm ngay bên tai tôi, tôi không nói, đau đớn từ từ nhắm hai mắt lại, để mặc hần lắc lắc thân mình đang run rẩy, lung lay như sắp đổ của tôi.

Tôi nếm được mùi vị chua chát của máu nơi khoé miệng.

“Tôi đang nói chuyện với cô cơ mà!” Đường Diễm Diễm tiếp tục găm thét bên tai tôi, tay phải nắm lấy cằm của tôi, bức tôi mở mắt ra. Hần mạnh mẽ đem tôi áp vào tường, khiến cho lưng của tôi nặng nề đánh vào bức tường lạnh như băng ở phía sau.

“Đông” một tiếng, đã muốn đau đến chết lặng, tôi cũng chẳng quan tâm.

Nước trong vò sen nặng nề bắn trên người hần. Hần tựa như một con sư tử đang nổi giận, trừng trừng nhìn tôi, bàn tay hần đưa đến bên cổ tôi, ánh mắt chột lóe. Giấy tiếp theo, hần hung hăng bóp cổ tôi, nghiêng rằng, không ngừng tăng thêm lực.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó thở, không khí đột ngột bị chặn, tôi bắt đầu theo bản năng cào cào, đánh vào tay hần, đá hần, nhưng hần lại dễ dàng lấy chân chặn lại, đồng thời khoá chặt tay tôi.

“Nói! Nói cô sẽ không rời khỏi tôi!” Hần lại tiếp tục dùng thêm sức, tàn nhẫn nhìn khuôn mặt tôi dần trở nên tím tái.

“Bỏ, để tôi đi...” Tôi muốn rời khỏi hần.

“Cô mơ tưởng!” Sắc mặt hần trầm xuống, một lần nữa lại tăng thêm lực.

Mắt tôi bắt đầu trở nên mơ hồ, mọi vật đang chao đảo, kết thúc sao? Tất cả sắp kết thúc phải không?

Tất cả những đau đớn...

Rốt cuộc, tôi đã được như ý nguyện thường ngày, khoé miệng buồn bã giương lên!

Vậy mà hần lại buông tôi ra. Khi tôi nghĩ mình sẽ ngộp thở mà chết, khi tôi gần chạm đến ngón tay của tử thần, khi tôi bắt đầu thấy vui mừng, hần lại buông ra.

Một lúc lâu chưa được tiếp xúc với không khí, tôi lập tức kịch liệt ho khan, cổ họng đau như bị lửa đốt.

“Muốn chết, chính là chết tôi cũng phải đuổi theo cô đến tận địa ngục!” Gân xanh trên trán hần nổi lên, tay nắm chặt thành quyền, giống như ngay lập tức có thể cho tôi một đấm. Tôi sẽ không nghi ngờ trong từ điển của hần có khái niệm đánh con gái.

Tôi nhìn Đường Diễm Diễm đang điên cuồng mà buồn bã cười. Đôi ngươi lạnh lùng ngược lên: “ Không cần, tôi đang sống trong địa ngục rồi!”

“Ba” Quả nhiên hấn giơ tay lên , cho tôi một cái tát. Tôi lập tức cảm thấy bốn phía quay cuồng, khó chịu dựa vào tường, cười, vẫn nụ cười lạnh lùng như cũ!!!

“Đừng cười nữa!” Nụ cười của tôi lại làm cho hấn hiện lên một tia bối rối trong mắt. Bối rối, hấn sợ hãi cái gì? Hấn mà cũng biết sợ hãi sao?

Đường Diệc Diễm xanh mặt, túm lấy mái tóc đen đang ướt sũng nước của tôi, giật thật mạnh. Tôi liền ngã nhào vào trong lòng hấn, hấn buộc tôi phải nhìn hấn.

Khuôn mặt của hấn lúc này đầy vẻ dữ tợn, tựa như ma quỷ! Đúng! Hấn chính là ma quỷ!

Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi ghé sát mặt vào tai tôi “Bây giờ, tôi sẽ đưa cô đi xem địa ngục thực sự!”

Nói xong, hấn khẽ di chuyển, vừa lòng nhìn cả người tôi run rẩy. Khoé miệng hấn khẽ cong lên, tạo thành một hình vòng cung tuyệt đẹp. Nụ cười của ác ma!

Nhìn đôi mắt đỏ bừng của hấn đang trở nên thâm trầm, tôi hiểu được điều này nghĩa là gì. Không, tôi sợ hãi lùi lại, trí nhớ ngày trước lại bắt đầu ùa về, tôi thậm chí bắt đầu vì sự xúc động vừa rồi của mình mà hối hận. Sao tôi lại ngu ngốc như vậy, ngu ngốc đi chọc giận hấn, đi thức tỉnh ác ma!

“Thế nào? Bây giờ mới biết sợ, không phải đã quá muộn hay sao?” Dễ dàng nhìn ra sự sợ hãi của tôi, nụ cười trên mặt Đường Diệc Diễm bắt đầu kéo rộng. Tôi thấy rõ vật cứng rắn bên dưới lớp quần ướt sũng của hấn đang từ từ nhô lên.

“Đừng! Cầu xin anh!” Tôi tình nguyện bị hấn đánh, cũng không muốn hấn dùng phương pháp đó tra tấn tôi. Sự sợ hãi làm cho tôi bất chấp mặt đất trơn ướt, liều mạng chạy ra cửa.

Nhưng tôi lại quên hấn đang nắm chặt mái tóc của mình trong tay, nhẹ nhàng giật một cái, tôi bị ngã xuống. Đường Diệc Diễm nhìn tôi cười “Gấp như vậy cơ à? Cô cũng là đang khẩn cấp muốn tôi sao!”

Nói xong, Đường Diệc Diễm nắm lấy tay phải của tôi, đứng dậy, lôi ra ngoài cửa. Nước trên cơ thể tôi nhỏ xuống, kéo theo một đường uốn lượn, tựa như một con rắn độc, quần quanh, tàn phá cơ thể suy nhược của tôi.

3. Chương 03

Tôi chết lặng nằm ở trên giường. Chấn động mềm mại dưới thân cũng không thể giải trừ được sự tra tấn nóng rực trên người. Thân mình tôi bất động, run rẩy theo từng động tác của hấn. Đôi mắt trống rỗng vô tình lướt qua mặt gương lạnh lẽo, nhìn thân thể của chính mình đang không ngừng đóng băng.

Cảm giác lạnh buốt từ trong tim tràn ra!

Không có thương tiếc, không có ôn nhu, chỉ có khát khao giải tỏa dục vọng.

Tôi không biết đây đã là lần thứ mấy. Linh hồn như thể đã bị hút ra, tựa như một xác chết nằm lặng ở nơi đó.

Hấn hoàn toàn không để ý đến phản ứng của tôi, cũng chẳng thiết để ý, giống như một con dã thú điên cuồng chỉ muốn phát tiết dục vọng. Thứ hấn muốn chính là thân thể !

Cuối cùng, Đường Diệc Diễm nặng nề đem thân mình đâm mạnh vào tôi, ôm chặt lấy tôi, run rẩy một chút. Hai tay hấn vươn tới nắm lấy bàn tay tôi, đan chặt các ngón tay vào nhau.

Hấn gầm nhẹ, thở dốc.

Tôi lập tức cảm nhận được một dòng chất lỏng cực nóng vọt vào trong cơ thể.

Trái tim lại lạnh thêm một chút!

Đường Diệc Diễm còn không rời khỏi cơ thể tôi, hấn ghé sát lên người tôi, thở dốc. Một lát sau mới rút ra, sau đó xoay người tôi lại đối mặt với hấn.

Hấn nghiêng mình nằm cạnh tôi, vẫn kiểu ôm bá đạo như vậy.

“Sau này, đừng chọc giận anh nữa!” Hấn lau mồ hôi trên trán tôi, khẽ thở dài.

Tôi không nói gì, chỉ nằm im lặng.

Đường Diệc Diễm dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng tôi một cái, hấn tiếp tục ôm tôi, nhắm hai mắt lại.

Thật lâu sau, khi đã nghe được tiếng thở đều đặn của hấn, tôi mới giật giật thân mình, nghiêng người, đưa lưng về phía hấn. Lúc này, nước mắt mới nhẹ nhàng rơi xuống...

Hơi thở trầm ổn của hấn vẫn còn ở bên tai. Mùi hương hỗn loạn của hấn vẫn quanh quẩn khắp bốn phía. Tựa như hấn không kiêng nể gì, nắm trong tay cuộc sống bình thường của tôi.

Thế giới của tôi đều tràn ngập hương vị của hấn.

oOo

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại tôi không nhìn thấy hấn đâu, chỉ có một tờ giấy đặt ở đầu giường.

“Hôm nay anh giúp em xin nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Tôi liếc qua, rồi tiện tay vo lại, ném một cái, tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp giữa không trung, mẫu giấy đã yên vị nằm trong thùng rác.

Kỹ thuật của tôi đã luyện thành như vậy rồi sao?

Không ngờ mình còn có tâm trí để mà tự giễu.

Xuống giường, tôi gần như chỉ đi được vài bước rồi ngồi trên ghế sofa thở dốc. Bên dưới đau đớn, hai chân bủn rủn, làm cho cơ thể gầy yếu của tôi mệt mỏi không chịu nổi.

Còn học cái nỗi gì, nhìn bộ dạng tôi bây giờ giống một học sinh sao?

Cầm lấy quyển sách giáo khoa tiếng anh không biết đã đặt trên bàn từ hôm nào, tôi giật mình, cảm giác như đã cách một khoá không học.

Tôi bước vào bếp, rót ỉnh một ly nước chanh rồi quay trở lại sofa. Thực sự không có nỗi một chút hứng thú với sách vở, đành phải quăng sang một bên.

Mở ti vi, lại vẫn là mấy cái tiết mục nhàm chán khiến tôi thấy buồn ngủ. Hay là lên mạng vậy! Tôi lại chậm rãi tiến đến phòng đọc sách.

Mở cửa bước vào, đây vốn là một gian phòng khách độc lập, Đường Diệc Diễm cố ý đem phòng khách này cùng với phòng đọc sách bên cạnh liên thông với nhau. Hấn nói căn hộ này chỉ cần một phòng ngủ là đủ rồi, cho nên những căn phòng khác, hấn toàn để trống, hoặc là tùy tiện bày biện linh tinh thứ gì đó cũng không muốn bài trí thêm một chiếc giường nữa.

Bật máy vi tính lên, tôi xem một chút tin tức. Vẫn là mấy tin muôn thuở, tự sát, đánh bom, tập kích, lạm phát... Thế giới này vốn dĩ chẳng có lấy một tin tốt lành.

Tôi nhếch môi, nhìn qua vài tin tức giải trí khác, thật sự là nhàm chán! Dù sao hôm nay cũng không phải đi học, có lẽ nên ra ngoài một chút!

Tôi tới phòng thay quần áo, một nơi có thể so sánh với những gian phòng xa hoa, đẹp đẽ được chiếu trên truyền hình. Tôi mở cánh tủ bằng gỗ lim được trạm khắc tinh xảo, trừ những bộ quần áo sang quý đủ màu sắc, còn có một chiếc gương lớn, loé ra ánh sáng.

Tôi khép mắt lại, không muốn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình trong đó. Nơi này thật làm cho người ta không thở nổi.

Nhưng Đường Diệc Diễm lại không như vậy. Hắn rất muốn đứng ở đây, đặc ý mà thưởng thức khuôn mặt của mình trong gương, hắn muốn phô bày tất cả mọi thứ trước gương, thậm chí là làm tình.

Vừa nghĩ đến điều đó, dạ dày tôi lại bắt đầu khó chịu. Tôi che miệng lại, tùy tiện cầm lấy một chiếc áo khoác và quần bò, thậm chí còn không buồn liếc qua những bộ quần áo hàng hiệu sang quý kia, vội vã bước ra khỏi phòng.

Trên đường lớn, mọi người đang tấp nập qua lại, tựa như mỗi người đều có công việc bận rộn của riêng mình. Cảnh tượng thật vội vàng!

Tôi nhìn lướt qua đám học sinh đang túm năm tụm ba cười đùa ở đằng kia mà tim như thắt lại. Thế giới của tôi cũng từng như vậy, từng có những niềm hạnh phúc đơn giản như thế.

Đã có một người từng cuồng vọng nói với tôi, hắn muốn tước bỏ hết mọi thứ tôi có thể dựa vào, để buộc tôi phải tiến vào thế giới của hắn, một thế giới làm cho người ta không sao thở nổi.

Thoáng nhìn thấy một buồng điện thoại công cộng ở ven đường, tôi bỗng nhiên nghĩ, hình như đã lâu lắm rồi mình chưa gọi điện về nhà. Tôi mua một thẻ điện thoại ở gần đó rồi bước vào trong. May là tôi còn không quên phải gọi điện thoại công cộng như thế nào.

Tiếng chuông reo, chỉ một lát sau, mẹ tôi đã nhận điện thoại. Nước mắt của tôi lập tức rơi xuống, cho dù thế nào đi nữa tôi cũng phải cố nén lại.

“Con bé này, chơi chán rồi mới nghĩ đến chuyện gọi điện thoại về nhà sao? Đạo này thế nào? Tiền còn đủ tiêu không? Thời tiết bắt đầu thay đổi rồi đấy, đừng có vô tâm không để ý, phải biết mặc thêm quần áo, con gái lớn như vậy rồi...” Những lời căn nhắc không ngớt của mẹ sao nghe thân thương đến như vậy, tôi nhét ngón tay vào miệng, cố sức cắn, không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra, không thể làm mẹ lo lắng.

“Sao thế? Duyệt Duyệt nhà chúng ta sao hôm nay lại nói ít như vậy?” Mẹ dường như phát hiện ra điểm bất thường của tôi.

“Không...” Tôi cố nặn ra một chút tươi cười. “Mẹ cứ nói không ngừng, thật sự là đã căn nhắc nhiều quá rồi. Mẹ, cứ như thế đã, bố mẹ giữ gìn sức khỏe, con sẽ gọi điện về nhà sau, tạm biệt mẹ!”

Tôi rút ngón tay trong miệng ra, một vết răng cắn sưng đỏ đập vào mắt.

“Ba, ba, ba...” Tôi gần như có thể nghe được âm thanh của những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống tay.

“Hu hu hu...” Tôi ngồi phịch xuống, gục mặt lên đầu gối, dùng hết sức để khóc, không thể chịu đựng sự đè nén thêm được nữa, cũng sắp không thở nổi...

“Này bạn... bạn không sao chứ!” Tôi cảm giác được một đôi tay ấm áp đang nhẹ nhàng vỗ lên bả vai tôi. Nhưng tôi cũng chẳng buồn cử động, lại tiếp tục khóc. Tôi không quan tâm, ai có thể giúp tôi chứ, bất cứ ai cũng không thể giúp được.

Không biết là bao lâu, rốt cuộc, tôi cũng khóc đến mệt mỏi, giải toả hết tất cả buồn bực. Tôi đứng lên, nhìn buồng điện thoại rồi hít một hơi thật sâu.

Tôi xoay người, vừa vặn nhìn thấy một người con trai cao gầy đứng ngay sau lưng mình. Tôi ngẩn ra. Cậu ta muốn gọi điện thoại sao?

Tôi ngượng ngùng tránh qua một bên. “ Xin lỗi!”

“Bạn à, bạn không sao chứ?” Là giọng nói lúc nãy, cậu ta chưa đi sao?

“Lau đi này!” Cậu ta lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng ngà đưa cho tôi, một mùi hương dịu mát nhẹ nhàng lan tỏa.

“Cảm... Cảm ơn” Vừa rồi khóc dữ dội như vậy, chắc là trên mặt có chút không sạch sẽ.

“Đừng khách sáo!” Cậu ta nhẹ nhàng giương khoé miệng lên, nụ cười tựa như ánh mặt trời.

Chỉ nhìn thấy nụ cười của cậu ta trong khoảnh khắc, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy sáng lạn, ấm áp đến vậy.

Bên tai dâng lên một trận nóng bỏng, tôi có chút không biết xử sự thế nào. Nắm chặt chiếc khăn tay cậu ta đưa, nhưng tôi không hề lau mặt.

Tiếng chuông di động chợt phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, nhắc tôi quay lại với thế giới mình đang sống. Nhìn số điện thoại hiển thị trên màn, sắc mặt tôi chợt biến đổi. Theo thói quen, tôi khẽ nhú mày.

“Bạn không nghe à?” Cậu ta nhìn tôi, đôi mắt đen láy sáng bóng.

“Ừm...” Tôi khẽ gật đầu, bước sang một bên, quay người rồi mới ấn phím nghe.

“Sao lâu thế?” Giọng điệu trước sau vẫn bá đạo như vậy.

“Em để di động trong túi nên không nghe thấy!”

“Em đang ở bên ngoài sao?”

“Phải, em muốn đến hiệu sách mua mấy quyển tài liệu tham khảo.” Tôi tùy tiện tìm một lý do.

“Về sớm một chút, hôm nay anh muốn em gặp một người!”

“Được!” Tiếng “được” của tôi vừa thốt lên thì đầu dây bên kia cũng truyền đến tiếng ngắt điện thoại.

Cầm di động, tôi liếc về phía bóng người vẫn đang đứng bên đó. Cậu ấy còn chưa đi, đang đợi tôi sao?

Nhưng lý trí lại nói với tôi, không nên, không nên có chút liên hệ nào với người đó, cho dù trong lòng cũng có chút rung động. Tôi thở dài, nhân lúc cậu ấy còn chưa quay người lại, tôi nhét điện thoại vào trong túi, lặng lẽ rẽ vào một ngõ nhỏ gần đó.

Chúng tôi chỉ là vô tình chạm mặt, không thể nào cùng nhau một chỗ, cũng không được phép!

4. Chương 04

Trước khi trở lại Thanh Viên, tôi không quên đi hiệu sách, tùy tiện mua một quyển sách tham khảo.

Ấn mật mã khóa, tôi bước vào trong phòng. Ngoài Đường Diệc Diễm, trên sofa còn có một người nữa đang ngồi.

“Về rồi à? Qua đây, đây là cô Lý, từ giờ sẽ là gia sư tiếng Anh của em!”

Đôi chân thon dài của Đường Diệc Diễm bước về phía tôi, hần kéo tay tôi.

Người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa đại khái cũng đã ngoài 40 tuổi, vội đứng dậy. “Xin chào Diệc tiểu thư!”

Cô ấy đeo kính, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ, có điểm giống chú Lý. Vừa nhìn đã biết là một con mọt sách.

“Chào cô giáo Lý!” Cho dù hoang mang, tôi cũng không ngu ngốc mà tỏ vẻ nghi ngờ. Dù sao hần cũng sẽ nói cho tôi biết, hần lại tự ý quyết định cái gì đây!

“Tôi có thể xem qua tài liệu trong tay cô không?” cô Lý khẽ đẩy gọng kính khá lớn trên mặt, rụt rè nhìn thoáng qua quyển sách tham khảo trong tay tôi.

Tôi gật đầu đưa cho cô ấy.

Cô ấy vội vàng cầm lấy. Bộ dáng này giống như người đang chết đuối tìm được phao, thật có chút buồn cười.

Cô Lý lật giở quyển sách, xem xét cẩn thận, vẻ mặt đầy nghiêm nghị, như thể trước mắt không phải sách tham khảo bình thường, mà là một quyển sách liên quan đến mạng người, lòng mày co chặt lại giống như có thể ép ra nước.

“Quyển sách này không thích hợp với Diệp tiểu thư!” Một lúc lâu sau, cô ấy rốt cuộc cũng đưa ra kết luận.

Tôi lãnh đạm nhún vai, dù sao cũng là tùy tiện lấy mà thôi.

“Ngày mai cô hãy mua hết toàn bộ những sách mà cô cho là cần thiết là được rồi, tôi sẽ gọi người giúp cô!” Đường Diệc Diễm ngã người xuống ghế sofa. Cho dù người phụ nữ trước mắt lớn tuổi hơn hẳn, hẳn vẫn luôn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện. Có lẽ trong mắt hẳn, tuổi tác không phải là yếu tố quyết định, tiền tài mới có thể.

Cô Lý hiển nhiên cũng biết như vậy, cung kính gật đầu, lại nâng gọng kính trên mũi lên, “Đường tiên sinh, Diệp tiểu thư, vậy tôi xin cáo từ trước!”

Cáo từ? Tôi khẽ nhếch miệng cười. Dùng từ cũng thực khéo.

“Ừm” Đường Diệc Diễm giống các bậc đế vương gật gật đầu, tựa như đại xá thiên hạ.

Tôi phát hiện bộ dạng cô Lý rất vội vã. Ngồi một mình cùng Đường Diệc Diễm có vẻ như làm cô ấy thấy khó khăn.

“Lại đây!” Cô Lý vừa đi khỏi, Đường Diệc Diễm liền hướng về phía tôi vẫy vẫy.

Tôi không phản kháng, thuận theo tiến vào trong lòng hẳn, cố gắng áp chế ánh mắt chán ghét.

Tay hẳn bắt đầu vói vào trong áo tôi, dễ dàng đẩy ra nội y, dùng sức xoa nắn nơi mềm mại của tôi. Hẳn vùi đầu lên cổ tôi, đầu lưỡi vờn quanh da thịt tôi. “Vừa lòng sao?” Tôi đương nhiên biết rõ hẳn muốn hỏi cái gì, tôi vừa lòng với sự sắp đặt của hẳn sao? Tôi thậm chí còn không biết hẳn đã sắp xếp tất cả.

Khẽ gật đầu, tôi cảm giác được một lực căng thẳng trên lưng. Tôi tách hai chân ra, vững vàng ngồi trên người Đường Diệc Diễm. Phía dưới, vật cứng rắn của hẳn đã sớm nổi lên.

“Anh định đi Anh du học, em cũng phải đi cùng!” Đường Cũng Diễm cởi bỏ quần áo trên người tôi, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập.

“Anh đã nói là không được mặc mấy loại quần áo rẻ tiền chết tiệt này!” Cuối cùng, hẳn không động đến áo của tôi nữa, mà trực tiếp cởi quần của tôi một cách thô bạo. Chẳng qua hẳn chỉ muốn phát tiết mà thôi.

Tôi không phản kháng. Từ trước đến nay, tôi cũng đâu để tâm đến mấy bộ quần áo này. Cái tôi để ý chính là, tôi không muốn đi du học cùng với hẳn. Tôi đã nghĩ rằng, chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ buông tha cho tôi.

Đi Anh? Hẳn còn muốn tiếp tục khống chế cuộc sống sau này của tôi sao?

“Tập trung một chút!” Giọng nói đầy vội vàng của Đường Diệc Diễm vang lên. Hẳn đã cởi xong quần của tôi, ngón tay thon dài bỏ qua lớp quần lót, tiến vào nơi thâm kín của tôi.

“Tại sao vẫn cứ khô như vậy?” Hẳn lại bắt đầu táo bạo đưa ngón tay vào sâu bên trong. Không phải vì muốn tôi được dễ chịu, mà là tôi khô như vậy sẽ làm hẳn ra vào không thoải mái.

Tôi cắn răng chịu đau, ôm sát cổ hẳn. Cuối cùng, cơ thể cũng có những phản ứng nguyên thủy, bên dưới bị kích thích, cơ thể cũng tự động điều chỉnh, tiết ra dịch trơn. Đường Diệc Diễm rốt cuộc cũng vừa lòng mà rút ngón tay về. Hẳn kéo mạnh một cái, lại thêm một chiếc quần lót đáng thương hy sinh trong lúc hẳn đang bùng bùng hưng trí.

“Tiếng Anh của em hơi kém, cần phải học thêm... A!” Hẳn vừa nói chuyện, vừa nắm lấy thất lưng của tôi, đem tôi nhẹ nhàng nâng lên rồi đặt xuống người hẳn. Tiếng cuối cùng hẳn phát ra khi này chính là lúc tôi bị hẳn xuyên qua. Hẳn nhẹ nhàng thở ra: “Ừm... em vẫn luôn tuyệt vời như vậy!”

Hắn không để ý đến cảm xúc của tôi, cố ý nâng eo tôi lên, từng chút, từng chút một... Bàn tay hắn không ngừng tăng thêm lực, hắn ngẩng đầu, những tiếng thở dài thoả mãn theo cổ họng thoát ra.

Bên dưới cơ thể dần dần dâng lên từng trận nóng rực làm cho tôi chỉ có thể bắt lực ôm cổ hắn, gắt gao cắn chặt môi dưới, trong lòng không ngừng cầu nguyện sự tra tấn đáng sợ này nhanh chóng chấm dứt.

Đường Diệc Diễm nắm chặt lấy vòng eo của tôi, động tác bắt đầu trở nên kịch liệt. Hai bên tai tôi dần nóng lên, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. Cảm giác không thể diễn tả này cùng với sự tê dại ở dưới thân làm cho tôi một lần nữa ôm chặt lấy cơ thể ngay trước mặt, ở trên vai hắn khó chịu mà than nhẹ, thở dốc, mang theo cả những thanh âm nồng đậm.

“A...ừm...” Bên dưới cơ thể co rút mạnh làm cho tôi không nhịn được khẽ kêu ra tiếng. Mà tiếng rên rỉ của tôi như thể là sự cổ vũ đối với hắn. Đường Diệc Diễm nắm lấy eo tôi, mạnh mẽ đem tôi đặt xuống ghế sofa, hai tay chống ở hai bên đầu tôi, ra sức tiến lên, nặng nề, từng chút, từng chút một...

Hắn ngừng đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, trên mặt là biểu tình tôi chưa từng thấy bao giờ, thống khổ, hỗn loạn, phần khởi, vặn vẹo, run rẩy. Thậm chí khoé miệng hắn còn hơi giương lên, phát ra âm thanh như tiếng dã thú gầm nhẹ. Tôi thở dốc, không ngừng gắt gao theo dõi bộ dạng của hắn, thân mình lại bị hắn va chạm ngày càng mãnh liệt. Cuối cùng, tôi thống khổ nhắm mắt lại. Đường Diệc Diễm nắm chặt lấy cả vai tôi.

“A!” Hắn gầm nhẹ, suy sụp ngã xuống trước ngực tôi. Mồ hôi của hắn dọc theo cơ thể tôi chảy xuống. Trên người tôi, tất cả đều là hương vị của hắn, dạ dày lại bắt đầu khó chịu.

Một lúc lâu sau Đường Diệc Diễm mới rời khỏi người tôi. Phát tiết xong, hắn đi vào phòng tắm, tẩy rửa sạch sẽ thân mình cao quý của hắn.

Tôi lẳng lặng nằm trên ghế sofa. Giá trị sang quý gì đó chẳng qua cũng chỉ đến thế!

Tôi vô lực đưa cánh tay lên che mắt lại, bàn tay nhẹ nhàng chuyển tới ôm lấy da thịt trên vai, cay đắng.

Cuối cùng, âm thanh vòi hoa sen cũng ngừng lại, tôi nhanh chóng ngồi dậy lau nước mắt, mặc quần vào. Chính tề ngồi trên ghế sofa, nghênh đón hoàng đế bước ra.

“Em không tắm rửa một chút sao?” Cầm khăn lau tóc, Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi tiếp nhận khăn từ hắn, thay hắn lau tóc.

“Đợi lát nữa mới tắm” Đợi lát nữa tôi sẽ tẩy rửa sạch sẽ hương vị của hắn trên người mình.

“Mệt chết em rồi, Duyệt Duyệt của anh!” Đường Diệc Diễm quay đầu khẽ hôn lên trán tôi một cái, trong mắt hàm chứa ý cười.

Thân mình tôi vẫn có chút chần động, không thích hắn gọi tôi như vậy, vẫn không quen, không giống như cách mẹ gọi tôi ngọt ngào, mà chỉ có lạnh lẽo.

Hắn cố ý gọi tên thân mật của tôi, còn nói ngoại trừ người nhà của tôi, không ai được gọi như vậy.

“Đêm nay đi xem anh đua xe!” Tiếng nói của hắn từ phía trước nặng nề truyền lại.

“Được!” Tôi có thể cự tuyệt sao.

“Đúng rồi, anh có cái này cho em!” Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, đi vào phòng ngủ, rồi mang theo một chiếc hộp bước tới.

Tôi mở ra, là một chiếc đồng hồ đeo tay màu tím. Kim đồng hồ đều được làm bằng kim cương.

Giá trị xa xỉ đây, tôi mỉa mai nhìn. Có phải nên hưng phấn hét lên một tiếng, rồi ôm cổ hắn khẽ hôn hay không?

Tôi không hề cử động, biểu tình trên mặt có chút không nói nên lời, không được tự nhiên. Tôi đã từng nghĩ, nếu như tôi cũng giống những cô gái bên cạnh hắn, có phải hắn sẽ nhanh chóng chán ghét tôi không? Nhưng tôi không làm được, không thể nào cố gắng làm nũng, lại càng khiến bản thân mình thêm đau khổ, cho nên tôi lựa chọn một phương pháp khác – chết lặng!

“Cám ơn!”

Đường Diệc Diễm lấy đồng hồ ra, “lạc” một tiếng, hấn tự động đeo cho tôi.

“Có cài mật mã, không có mật mã đảm bảo không lấy ra được!”

Hắn cười rạng rỡ, vừa nói đầu ngón tay vừa nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt ngoài một chút, tạo thành tiếng lách ca lách cách.

Nói vậy, nếu như có người muốn cướp chiếc đồng hồ này thì chỉ có cách chặt tay tôi xuống.

Tôi âm thầm đùa cợt chính mình ở trong đầu, nhìn mặt đá trên đồng hồ toả ra ánh sáng màu tím. Mặt đá ở ngay chính giữa đồng hồ, nguyên một điểm màu tím nho nhỏ sáng bóng, từng vòng từng vòng xoay tròn khiến người ta mê muội, là màu tím của hoa oải hương.

“Em thích màu tím, anh đã cố ý bảo họ làm theo yêu cầu, vốn dĩ không có màu tím!” Hắn cười, lôi kéo tay tôi. “Đi tắm đi, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn, rồi đến trường đua!”

“Nhưng mà...” Tôi bối rối nhìn tay mình.

“Yên tâm, chống thấm nước!” Hắn liếc mắt một cái tựa như đã hiểu thấu ý nghĩ của tôi, đứng dậy đi ra ngoài ban công, quay lưng về phía tôi.

“Ừm!” Thực ra tôi muốn hỏi hắn mật mã. Tôi không muốn suốt ngày đeo trên người, cảm giác nó giống như sợi dây trói vô hình. Mỗi một khắc đều bị hắn nắm giữ trong lòng bàn tay. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác, đành bất đắc dĩ đi tới phòng tắm. Lời nói của hắn đã sớm biểu đạt như vậy.

5. Chương 05

Một tiếng sau, Đường Diệc Diễm mang tôi đi dùng cơm tại một nhà hàng sang trọng ở phía bắc thành phố.

Kể có tiền vẫn là không giống với người thường, cái gì cũng dùng thứ tốt nhất. Đường Diệc Diễm còn hơn cả thế. Ở một vài phương diện mà tôi biết, mỗi lần ăn cơm ở bên ngoài hắn đều phải dùng bát đĩa mới, ở quán bar cũng vậy, thứ gì cũng phải mua mới. Hắn muốn nhìn bọn họ đỡ tem, sau đó rửa sạch toàn bộ trước mặt hắn.

“Ăn nhiều một chút, mỗi lần ôm em chỉ thấy toàn xương!” Đường Diệc Diễm gấp một ít thức ăn vào trong bát của tôi. Tôi nắm chặt đĩa, rầu rĩ ăn, những người đang đứng trước mặt nhìn chúng tôi ăn cơm làm cho tôi thấy không quen, còn cả lời nói lộ liễu vừa rồi của hắn nữa, tôi liếc nhìn người phục vụ, khuôn mặt của cô ấy dường như đỏ lên.

“Đêm nay anh thi đấu với ai?” Tôi đã gắng sức để thích ứng với kiểu đua xe nguy hiểm đánh đổi cả mạng sống của bọn họ, cũng cố gắng bình tĩnh nhất có thể. Đường Diệc Diễm đã từng bắt tôi phải ngồi trên xe một lần, nhưng chỉ một lần đó thôi đã làm cho tôi nôn đến kiệt sức, sau đó là một tuần liền gặp ác mộng. Lần nào cũng mơ thấy cảnh tôi bị hắn chộp lấy, lôi lên đỉnh của toà nhà cao tầng rồi hung hăng đẩy xuống, máu chảy lênh láng.

Nhưng từ lần đó về sau, hắn cũng không ép buộc tôi nữa, thỉnh thoảng mới đưa tôi đến tham gia mấy cuộc thi đấu kiểu này, chỉ nói tôi đứng ở điểm xuất phát đợi hắn, đợi hắn một lần nữa đánh bại đối thủ.

Suốt thời gian qua, tôi đã một tháng không theo hắn tham gia kiểu thi đấu bán mạng này, không hiểu hưng trí của hắn đến từ đâu, tóm lại, tôi nghĩ người bình thường không thể đoán được ý nghĩ của hắn.

“Em không biết đâu!” Đưa một miếng thức ăn lên miệng, hắn lại gấp thêm một ít bỏ vào trong bát của tôi, nhưng tôi hầu như không động đến chúng, giờ cũng sắp chất thành một toà núi nhỏ rồi.

“Ừm!” tôi nhặt nhèo cắn một miếng thịt. Thực ra, tôi một chút cũng không muốn đi, loại cảm giác mạnh này làm cho tôi thấy sợ hãi, tôi không rõ sự hưng phấn trên mặt những người đó từ đâu mà đến.

Đường Diệc Diễm từng nói với tôi, cảm giác đó tựa như ngồi ở trên mây, giống sự phấn khích khi chinh phục một chiếc xe thể thao, lại tựa như khoái cảm khi bao phủ trên người một phụ nữ.

Lúc ấy, tôi chỉ nhớ rõ mặt mình cũng sắp biến thành tôm hấp, đỏ ửng cả lên!

“Mau ăn đi!” Hấn lại gấp một miếng nữa bỏ vào bát tôi. Người phục vụ đứng bên cạnh cũng thường xuyên giúp chúng tôi chuyển đầy bàn thức ăn. Thực ra hấn cũng quá khoa trương, làm sao hai người có thể ăn được hết chỗ này.

So với số thức ăn đó, tôi vẫn thích ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ven đường ăn thịt nướng hơn. Những ngày tháng đó dường như đã là chuyện của đời trước.

oOo

Trận thi đấu này tất nhiên là bất hợp pháp, nhưng bọn họ không quan tâm, họ có tiền nên sẽ có người thay họ thu dọn tàn cục.

Vài chiếc xe thể thao xa xỉ đã đậu sẵn trên đường băng rộng lớn. Không chỉ vậy, tất cả số xe ấy đều được dùng tiền để cách tân. Bị cấm, trái pháp luật, càng như vậy, họ lại càng hưng phấn.

Phần lớn đám người này đều là con nhà quý tộc, có lẽ từ khi sinh ra đến giờ đều muốn gì được nấy một cách quá dễ dàng, nội tâm của họ trống rỗng, vì thế họ bắt đầu theo đuổi những thứ hư không, thậm chí là cả cái chết!

Dù sao tất cả đều có thể làm cho những dây thần kinh vốn đã bị tê liệt trở nên phấn khích, những người đó là thế, Đường Cũng Diễm cũng như vậy. Nhưng tôi thật sự không biết tại sao tôi đã lãnh đạm đến như vậy mà lại khiến cho hấn hưng phấn. Tôi không biết, cũng không muốn hỏi.

Đứng ở đường biên rộng lớn, nghe tiếng động cơ nổ vang, sự chán ghét vẫn cứ ập tới. Dạy dỗ giống như đã được trải qua huấn luyện, lại bắt đầu nôn nao.

Đường Diệc Diễm bị một đám con gái vây quanh ở trước xe thể thao của hấn. Bọn họ đang vật lộn để được cùng đi với hấn trong trận đua sinh tử này. Tôi có cảm giác, mỗi một lần đua xe Đường Diệc Diễm dường như đều xẹt qua trước mắt tử thần, không có chút e dè nào. Hấn hoàn toàn liều lĩnh đến điên cuồng, làm cho người ta ngệt thở.

Hấn luôn luôn chiến thắng, trừ lần đó cùng với tôi, hấn dừng lại giữa chừng.

Cũng chính bởi lần đó, tôi đã trở thành vết nhơ duy nhất của hấn, cho nên hấn không cần tôi ngồi bên cạnh hấn nữa.

Sự tranh đấu của đám con gái kia dường như đã có kết quả, một kẻ vênh váo đắc ý tiến lên đứng bên cạnh Đường Diệc Diễm, kiêu ngạo dựa vào người hấn, tuyên cáo thắng lợi của mình. Những người khác đều buồn bã tránh qua một bên.

Tất cả đều là những đứa con gái ngu ngốc! Vì hấn mà đấu đến tôi chết cô sống.

Mà hấn lại thích thú hưởng thụ cảm giác bị tranh đoạt.

Ngu ngốc!

Hấn vốn dĩ là kẻ máu lạnh. Đây chẳng qua chỉ là trò chơi trong chốc lát của hấn mà thôi.

Ngay lúc mọi người nghĩ tất cả đã sắp xếp ổn thoả, một bóng người bỗng xuất hiện trên đường băng, lập tức tiến về phía xe thể thao của Đường Diệc Diễm, giữ chặt tay của cô gái kia, hai người tranh cãi kịch liệt.

Từ xa nhìn lại, tôi chợt nhận ra bóng người quen thuộc đó, hình bóng vốn đã được đóng chặt trong trí nhớ của tôi. Thời khắc người đó xuất hiện lại làm nó mở ra.

Là người con trai có nụ cười ấm áp ấy.

Sao cậu ấy lại đến đây?

Đây vốn không phải là thế giới của cậu ấy, cậu ấy không nên đến nơi này.

Nhưng đây lại là thế giới của tôi sao?

Tiếng cãi cọ càng lúc càng lớn, người xúm lại xem cũng ngày một đông. Tôi chỉ nghe được tiếng cô gái kia quát lên với cậu ấy một tiếng: “Cút!”

Cũng chỉ một tiếng đó thôi mà thân mình cậu ấy đông cứng tại đó. Một chút cũng không nhúc nhích.

Chắc là rất đau đớn! Trái tim nhất định rất đau đớn!

Trận đấu vẫn được diễn ra!

Khi tên con trai đứng ở vị trí trung tâm cầm cờ vung lên, mấy chiếc xe thể thao sáng chói đồng loạt nổ động cơ, những âm thanh xé gió nổi lên, tiếng la hét vui mừng vang khắp bốn phía. Một nhóm người phấn khích đứng cổ động ở bên đường, hét chói tai, tất cả đều điên cuồng.

Bao gồm cả tôi.

Trong lòng đã tự nhủ, không được tới gần người đó, không thể. Nhưng tôi vẫn đang tiến lại bên cậu ấy.

Cậu ấy suy sụp ngồi ở ven đường, cúi đầu, không còn dấu thần thái tươi vui của ngày hôm đó nữa, chỉ có tuyệt vọng.

Loại tuyệt vọng này, tôi rất quen thuộc. Loại tuyệt vọng làm cho người ta không thở nổi.

“Cậu không sao chứ?” Hôm nay lại đến lượt tôi hỏi như vậy.

Cậu ấy ngẩng đầu lên, liếc nhìn tôi một cái, rồi lại kéo mi mắt xuống, thản nhiên nói: “Là bạn à?”

Một câu nói “là bạn à” của cậu ấy lại khiến cho trái tim tôi nhảy nhót một trận, cậu ấy còn nhớ rõ tôi!

“Cậu không sao đấy chứ?” Tôi ngồi xuống bên người cậu ấy, cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể lặp lại câu hỏi vô vị kia giống như một con ngốc!

“Cậu thấy tôi ổn lắm sao?” Đầu cậu ấy cúi thấp, miệng hừ hừ.

“Trước kia cô ấy không như vậy đâu, chúng tôi rất hạnh phúc bên nhau. Nhưng sau khi cô ấy quen mấy người đó lại trở nên thích hư vinh, ngày càng ham muốn nhiều vật chất. Bố mẹ tôi chỉ làm kinh doanh bình thường, tôi cũng đã cố gắng hết sức để có thể đáp ứng cô ấy, nhưng mà tại sao cô ấy vẫn cảm thấy không đủ...” Vừa dứt lời, cậu ấy liền úp mặt xuống hai bàn tay.

Thanh âm nghẹn ngào.

Trái tim của tôi không cảm nhận được. Đây chắc là tình yêu, chân thành yêu một người bất chấp tất cả.

“Thực ra... trái tim đã thay đổi, cho dù cậu dùng cách gì cũng không thể tìm lại được, cho dù cậu có trở nên giàu có như hắc, cô ấy cũng vẫn không thỏa mãn, lòng tham không đáy vốn không có điểm dừng!” Tôi ngửa đầu, nhìn bầu trời giăng đầy sao, khẽ thở dài.

Cậu ấy quay đầu lại nhìn tôi, có chút ngạc nhiên.

“Hôm đó, cậu cũng như vậy sao? Cho nên mới khóc?”

“Tôi...” Nếu tôi chỉ có như vậy, mọi việc thật đơn giản biết bao.

Tôi chưa xót lắc đầu “Chuyện của tôi so với cậu tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều!” Phức tạp đến mức, tôi không biết nên giải thích như thế nào.

Cậu ấy gật gật đầu, làm như đã hiểu, lại tựa như chưa rõ.

“Cậu còn muốn tiếp tục chờ ở đây sao?”

“Chờ đi!” Cậu ấy ngửa đầu thở dài, bất đắc dĩ.

“Cần gì phải vậy, cô ấy căn bản không xứng!” Vừa nói xong, tôi lập tức thấy hối hận, hận không thể cắn đứt lưỡi của mình. Nói như vậy có phải giống như có chút vui sướng khi người ta gặp họa.

“Đúng vậy, không đáng! Nhưng tôi muốn cho cả hai một cơ hội cuối cùng!” Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển động, biểu lộ một loại cảm xúc mà tôi không hiểu. Đó là cảm giác thế nào, tôi cũng không rõ.

Rất nhanh, tiếng nổ của động cơ lại vang lên, phía trước, những âm thanh gào thét điên cuồng ngày càng rõ.

Không ngoài dự đoán, tôi nhìn thấy chiếc xe màu đỏ của Đường Diệc Diễm đang dẫn đầu, trở lại vạch xuất phát đầu tiên.

Tất cả mọi người ủa lên như ong vỡ tổ bữa vậy lấy họ, hoan hô, hét chói tai.

Cuối cùng, tiếng mở sâm panh “bành” một tiếng, rượu tràn ra khắp nơi.

Thật là có phong cách!

Người thua cuộc phần nộ dùng chân đá xe của mình, không cam lòng đi đến bên người Đường Diệc Diễm, lấy ra một xấp giấy màu đỏ đủ để làm cho người ta phát cuồng.

Tôi nhìn trong mắt mỗi người ở đây đều loé ra ánh sáng.

Lại muốn bắt đầu sao?

Đường Diệc Diễm tiếp nhận tập tiền kia, ánh mắt khinh khỉnh, vẻ tự đắc.

Cánh tay dài nhẹ nhàng vung lên, tiền bay đầy trời.

Những tiếng thét chói tai lập tức vang lên đầy kích thích. Tất cả mọi người đều cúi người xuống, miệng cười như điên. Luồn lách thân mình như những con sói bị đói, tranh nhau nhặt tiền, nét mặt vui mừng, vắn vẹo... Tất cả đều là một đám người bình thường thì áo mũ chỉnh tề, che giấu bản chất.

Mà Đường Diệc Diễm lại tao nhã ngồi trên xe thể thao của hắn, vui thích nhìn tất cả.

Hắn lạnh lùng cười, có chút nặng nề, đôi ngươi sáng bóng thoáng trầm lại.

Điên rồi! Tôi lạnh lùng nhìn về phía hắn đang đứng.

“Bây giờ cậu không qua đó được, ở chỗ này chờ tôi!” Tôi biết Đường Diệc Diễm sẽ đi xe đến nơi đó. Tôi quay lại nói với người đang đứng phía sau, cậu ấy đang ngăn người xem cảnh tượng trước mắt, ngăn đại nhìn tiền bay tán loạn đầy trời và cả đám người đang điên cuồng cướp đoạt kia.

Tôi chạy đến trước đường băng, tên con trai tóc dài lần trước nhìn thấy tôi vội tỏ ra kính hãi: “Chị dâu, vừa này Lão Đại bảo em lấy xe đón chị đến địa điểm chúc mừng!” Chắc vừa rồi hắn đang tìm tôi.

“Ừm!” Tôi khẽ gật đầu “Ở chỗ nào, anh cho tôi địa chỉ được không ? Tôi còn có chút việc!”

“Nhưng mà...”

“Mau lấy ra đi, nếu không anh ấy sẽ mất hứng!”

“Được rồi, chị dâu, chị nhất định phải đến nhanh đó!” Tóc Dài đưa cho tôi danh thiếp “Chính là quán bar này, mới mở, nghe nói là rất tuyệt!”

“Được...” Tôi liếc nhìn một cái.

Nói xong, tôi chạy lại chỗ cậu ấy đang chờ tôi, quả nhiên vẫn còn ngồi đó.

“Cậu có xe không?” Tôi nhún vai.

“Có!” Cậu ấy chật vật đứng dậy, chỉ chỉ về chiếc xe cách đó không xa.

Trên mặt tôi xuất hiện vài vạch đen, cái này... cũng được sao?

6. Chương 06

Đón nhận từng cơn gió lướt qua mặt thật thoải mái!

Tôi ngồi ở sau xe máy của cậu ấy, phần khích dang rộng hai cánh tay, không thể tưởng tượng được ngồi trên xe gắn máy so với ô tô thể thao còn thoải mái hơn.

“Tên cậu là gì?” Tiếng cậu ấy mơ hồ truyền lại từ đằng trước.

“Cái gì?” Bên tai tôi chỉ toàn âm thanh gào thét của gió, tôi nhích lại gần lưng cậu ấy.

“Tên, cậu tên gì?” Cậu ấy kêu lớn.

“Sương Phi – Diệp Sương Phi!” Tôi vui vẻ hét to.

“Còn cậu?”

“Cái gì?”

“Tôi hỏi tên cậu là gì?” Tôi cũng tăng thêm âm lượng

“Lý Thịnh Mân” Lý Thịnh Mân dừng xe lại, tắt máy.

Cậu ấy lo lắng nhìn tôi.

Tôi biết nơi này, Đường Diệc Diễm mỗi lần đưa xe xong đều tới chỗ này, tôi đã từng đến đây một lần. Đứng trên sườn núi phía trước, có thể liếc mắt một cái mà thu hết đô thị ồn ào náo nhiệt và hào nhoáng kia vào trong đáy mắt.

Đường Diệc Diễm thích loại cảm giác này, cảm giác nắm hết tất cả mọi thứ trong tay.

Tôi không thích, không thích khống chế người khác, cũng không muốn bị người ta khống chế.

Tôi chỉ cần tự do!

Cùng Lý Thịnh Mân nhìn xuyên qua hàng cây, xa xa đã thấy chiếc xe thể thao phong cách kia đỗ ngay trên sườn núi, hẳn quả nhiên ở chỗ này.

Tiến lên vài bước, tôi nhìn thấy hai bóng người đang quần lấy nhau, tôi dừng ngay lại, có chút khó xử, vội vàng ngăn Lý Thịnh Mân. “Chúng ta đợi lát nữa hãy đến!”

“Tại sao vậy?” Lý Thịnh Mân ngăn người nhìn tôi. Tôi cúi đầu, không biết nên giải thích như thế nào, tôi cũng không biết bọn họ lại... khẩn cấp như vậy!

Lý Thịnh Mân tựa như hiểu được điều gì, sắc mặt chợt trầm xuống, đẩy tôi ra, chậm rãi tiến lên. Quả nhiên, khi cậu ấy đã nhìn được rõ ràng cảnh tượng trước mắt, người lập tức cứng đờ giống như một bức tượng.

Phía trước, thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm đang tựa trên ghế xe thể thao, cô gái kia ngồi ở trên người hắn, nửa thân trên trần trụi, càng không ngừng chuyển động thân mình, cúi đầu, miệng phát ra tiếng rên rỉ thích thú, khuôn mặt kiều diễm kia vì khoái cảm cực hạn mà vặn vẹo không yên.

Váy cô ta bị hất xốc lên, cặp đùi thon dài lộ ra bên ngoài, toàn thân gần như đều bại lộ trong không khí, mà hắn vẫn một bộ dạng chảnh tề. Đây là Đường Diệc Diễm, hắn có kĩ xảo, hắn rất giỏi làm cho người khác chật vật, còn chính hắn lại lạnh lùng chăm chú nhìn hết thấy.

Tôi xem, nhưng không có một tia đổ kị, không có một chút đau lòng, mà chỉ có ghê tởm!

Ngược lại, tôi chỉ lo lắng cho Lý Thịnh Mân, tôi thấy tay cậu ấy đang siết chặt lại, cậu ấy không phải muốn đánh Đường Diệc Diễm đấy chứ, cậu ấy căn bản không phải là đối thủ của Đường Diệc Diễm, hơn nữa trên chộc hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lý Thịnh Mân đột nhiên nắm chặt tay tôi, tôi kỳ quái nhìn về phía cậu ấy. “Cậu...”

Cậu ấy cắn chặt răng nhìn tôi, thật lâu sau mới nói, “Đi thôi, chúng ta đi!”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, tiếng cô ta phần khích kêu rên cùng với tiếng gầm nhẹ của hân vẫn còn vọng lại bên tai.

Thật là một cặp đôi ăn ý...

Cầu nam nữ!!!

Tôi thầm mắng trong lòng.

Tôi ngồi trên xe của Lý Thịnh Mân xuống núi. Đường lượn quanh co, chỉ có âm thanh “đô đô” của xe, cậu ấy vẫn không nói gì, tôi tựa vào lưng cậu ấy, cảm giác được cậu ấy không ngừng đè nén thân mình, siết chặt tay lái, càng ngày càng gấp.

Hân là rất khó chịu, rất đau đớn!

Dưới núi có một siêu thị 24 giờ, chúng tôi ngồi trong khu thực phẩm.

Hôm nay khẩu vị của tôi có vẻ tốt.

Đã dùng bữa tối mà vẫn còn bụng ngồi đây ăn mấy món bị coi là rác rưởi trong mắt Đường Diệc Diễm, rồi còn uống... bia nữa.

“Ba” Lý Thịnh Mân bóp chặt chiếc lon rỗng trong tay, phát ra âm thanh chói tai. Tiện tay lại cầm lấy một lon khác, mở ra. “Tách” một tiếng, lại tiếp tục ngẩng đầu lên uống, bia cuộn cuộn theo cổ họng cậu ấy đi xuống.

Cậu ấy còn uống nữa chắc chắn sẽ say đến thảm hại.

Mượn rượu giải sầu lại càng sầu thêm!

Tôi chống cằm, bắt đầu nhìn cậu ấy. Lại không biết nên khuyên giải thế nào, bởi vì tôi cũng không có khả năng.

Nếu dễ dàng thế, có lẽ chính bản thân tôi cũng sẽ không buồn bực như vậy.

Tiếng di động bất chợt vang lên. Tôi giật bản mình. Nguy rồi, tôi dường như đã quên mất.

Cuống quýt lấy điện thoại ra, tay lại giống như cầm phải củ khoai lang nóng, thoáng liếc mắt nhìn Lý Thịnh Mân một cái, tôi xoay người.

“Đang ở đâu?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng.

“Em... em còn ở dưới chân núi. Không bắt được xe!” Hy vọng hân có thể tin tưởng.

“Anh tới đón em!”

“Không... không cần... A... Xe đến rồi!” Nói xong tôi còn giả vờ vẫy vẫy tay. Giống như muốn làm cho hân cảm giác được tay tôi đang chuyển động.

“Em... gọi được xe rồi! Em đến ngay đây!”

“...Được...”

Tôi cúp điện thoại, thả lỏng thân mình. Dù cách hân xa như thế nào đi nữa thì khi nói dối, trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy run sợ.

Nhẹ thở ra, tôi xoay lưng lại, phát hiện trên bàn không còn một bóng người nào.

Trái tim lập tức rơi xuống.

“Ông chủ, người kia đâu?” Tôi khẩn trương chạy đến quầy tính tiền.

“Đi rồi!” Ông chủ cúi đầu tính toán sổ sách, một lát sau mới chậm rãi ngẩng khuôn mặt béo mập lên.

“Cái gì, ông không thấy cậu ấy uống rượu sao, vậy mà còn để cho cậu ấy đi?” Tôi cảm thấy người này quả thực thờ ơ lạnh lùng không nói nổi.

“Cô à, khách muốn đi, chúng tôi có cách nào chứ? Cô không phải cũng sắp đi sao? Một trăm ba mươi đồng, cảm ơn!” Ông ta chìa tay ra, hướng về phía tôi.

“Ông...” Tôi trừng trừng nhìn ông ta, thật muốn đánh cho khuôn mặt mập mạp kia một đấm.

Tôi kích động chạy ra cửa, may mà xe của cậu ấy vẫn còn khóa ở chỗ này.

Ít nhất cậu cũng không gây chuyện sau khi uống rượu.

Nhìn khắp xung quanh một lượt, cũng không tìm thấy bóng dáng cậu ấy đâu.

Di động lại vang lên.

“Còn bao lâu nữa?” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm rõ ràng có pha lẫn cả sự tức giận.

“Ngay bây giờ đây!”

“Mười phút!” Đường Diệc Diễm cúp máy, đưa ra thông điệp cuối cùng, tôi biết hẳn không nói đùa.

Không thể tiếp tục trì hoãn được nữa, tôi vội vàng vẫy một chiếc taxi, đọc địa chỉ. Dọc đường đi còn không quên tìm xem có thấy bóng cậu ấy hay không.

Cậu ấy tựa như đã hoà lẫn vào đám đông. Rốt cuộc đã đi đâu rồi? Còn uống say như vậy nữa không?

Vừa thở hồng hộc bước vào cửa quán bar, một đôi tay đã ôm chầm lấy thắt lưng của tôi, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên “Ai?”

“Em hi vọng là ai?” Trước mắt là khuôn mặt xanh mét của Đường Diệc Diễm, hẳn nhìn tôi, đôi người nguy hiểm híp lại.

“Em...”

“Chị dâu, chị đã tới!” Tóc Dài cười hì hì chạy đến bên cạnh tôi, “Vừa rồi lão đại còn...”

“Ai cho phép cậu gọi cô ấy là chị dâu?” Đường Diệc Diễm lạnh lùng cắt ngang lời nói của hắn, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn tôi, tóc dài xấu hổ ngậm miệng lại, khó xử nhìn tôi.

“Sau này gọi tôi là Diệp Sương Phi đi!” Tôi thay Tóc Dài giải vây.

“Em uống rượu?” Hình như ngửi thấy được hương cồn trong miệng tôi, Đường Diệc Diễm nhíu mày quan sát tôi. Tôi chợt dạ trốn tránh ánh nhìn chăm chú của hắn. “Đúng... Đúng vậy... vừa này khát nước quá mới uống một chút... Chính là anh, các anh mang bia đi đúng không?” Tôi đột ngột nhìn về phía Tóc Dài.

“Ồ... Phải rồi!” Tóc dài gãi gãi đầu, bọn họ mang đi nhiều rượu như vậy, ai mà biết được ai uống, ai không!

Đường Diệc Diễm có vẻ tin, cánh tay đặt bên hông tôi khẽ nói lỏng nhưng không có buông ra. “Đi thôi!”

Tôi đi theo hắn vào một gian phòng

Mùi hương gay gắt làm tôi nhíu mày.

Liếc qua một lượt tôi đã thấy ngay được cô gái kia.

Lại là ánh mắt như vậy, nghĩ là lên giường với Đường Diệc Diễm một lần... À không, phải là lên xe. Như vậy, cùng với đàn ông làm chuyện đó một lần đã tưởng là có thể không chế người đàn ông đó trong tay hay sao.

Thật sự là buồn cười, người này căn bản không có trái tim. Cô nắm được ở trong tay sao?

Đường Diệc Diễm kéo tôi ngồi vào bên trong, sau đó vẫn là tiết mục được lặp đi lặp lại như bao ngày khác, tất cả mọi người ở đây bắt đầu hướng về phía hắn tán dương màn biểu diễn tuyệt vời ngày hôm nay.

Thật sự là không thú vị! Tôi nhếch môi.

Khóe mắt lại thoáng nhìn thấy cô nàng kia đang hung hăng nhìn tôi chằm chằm, không kiêng nể gì!

Lần này tôi không chịu thỏa hiệp, tôi thẳng tắp đáp lại cái nhìn thị uy của cô ta.

Không hề chịu yếu thế, tôi trừng mắt.

Chưa bao giờ, trước kia tôi chưa từng cùng với một cô gái nào tranh đấu, nhưng mà cô ta không nên thương tổn một người con trai thiện lương như vậy, không nên thương tổn Lý Thịnh Mân!

Có lẽ cô ta không nghĩ rằng tôi sẽ trừng mắt nhìn lại.

Trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng cô ta cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên một cách hung tợn, khinh thường hừ lạnh.

Nếu đám con trai đang mải nịnh nọt lúc này quay ra nhìn chúng tôi, nhất định sẽ phát hiện ra cảnh tượng đất rung núi chuyển.

7. Chương 07

Nhưng vào lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra. Tất cả mọi người trong phòng đều lặng ngắt lại vì vị khách không mời mà đến này.

“Mày thật đúng là âm hồn không tiêu!” Tóc Dài phản ứng lại đầu tiên, giận dữ muốn đi lên túm lấy thân mình đang siêu vẹo của Lý Thịnh Mân. Không biết có phải do Lý Thịnh Mân đã uống rượu vào không, mà bộ dạng thư sinh, nhã nhặn như vậy lại có sức mạnh lớn tới mức đẩy ngã cả gã kia. Tóc Dài lão đảo lùi lại phía sau, khuôn mặt chợt tối đen lại. Hắn thở hổn hển, tức giận muốn xông lên lần nữa, lòng tôi chợt hoảng hốt, thân mình căng thẳng cứng đờ lại.

“Khoan đã!” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm vang lên trên đỉnh đầu tôi.

Hắn buông tôi ra, đứng lên, dáng vẻ nhàn nhã.

“Cậu cho là đây dựa có thể giải quyết được vấn đề sao? Cậu có thể hỏi xem cô ta có đồng ý quay lại với cậu không?” Đường Diệc Diễm thông dong đi đến trước mặt Lý Thịnh Mân.

Tôi cười nhạt, thì ra hắn cũng biết không thể miễn cưỡng cơ đấy, chỉ biết đối với người khác như vậy, còn với tôi lại không làm thế.

“Tôi không muốn!” Ắ ta lạnh lùng đứng lên, “Tôi đã nói rồi, chúng ta đã kết thúc, anh thật đúng là lưu manh, muốn tôi chết phải không?” Nghĩ rằng có Đường Diệc Diễm làm chỗ dựa, ắ ta tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, cũng quá mức tuyệt tình!

Tôi ngồi ở góc đó, nhìn thấy khuôn mặt của Lý Thịnh Mân trở nên xanh mét.

Từ đầu tới giờ, cậu ấy chưa hề nhìn tôi, cũng chẳng biết cậu ấy có phát hiện ra tôi không nữa.

“Ba!” Thanh âm cực kì quen thuộc với tôi, không ngờ rằng cậu ấy cũng có lúc đánh con gái.

“Tần Như Thực, đây là quà chia tay tôi tặng cô!” Nói xong, Lý Thịnh Mân liếc Đường Diệc Diễm một cái, sau đó chợt nhìn về phía tôi, trong mắt chứa đầy kinh ngạc.

Tôi vội rút cổ lại, cúi đầu xuống.

“Diệc Diễm, hắn ta đánh em!” Tần Như Thực bùm một bên mặt, hai mắt sưng đỏ ngược nhìn Đường Diệc Diễm, khóc lóc kể lể.

Đường Diệc Diễm không chú ý đến cô ta, mà theo ánh mắt của Lý Thịnh Mân quay đầu lại, chậm rãi nhìn về phía tôi.

Sự băng lạnh trong mắt hắn cũng đủ làm cho tôi sợ đến mức dựng tóc buốt xương.

Tôi khấn trương nắm chặt tay lại, cắn môi dưới. Chân lại nhịn không được khẽ run lên.

Mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, từ từ tiến lại gần, ngồi xuống bên người tôi, cánh tay vươn tới ôm chầm lấy vòng eo của tôi.

Hơi thở của hắn quanh quẩn bên tai tôi, môi khê cắn vành tai của tôi, tôi chờ người, một cảm giác khủng bố lan khắp toàn thân, tôi thậm chí không dám nhìn hắn, chỉ biết cúi đầu.

Tayhắn nắm lấy bàn tay đang run rẩy của tôi, niết chặt.

“Nói chuyện với nó cho tử tế đi!” Cầm lấy ly rượu trên mặt bàn, Đường Diệc Diễm nhìn tôi, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái.

Lập tức có vài người vây quanh Lý Thịnh Mân. Tóc Dài vừa đánh một quyền đã làm cho Lý Thịnh Mân ngã xuống đất. Cơ thể tôi chợt căng thẳng, muốn đứng dậy nhưng bàn tay lại bị đè lại gắt gao. Đường Diệc Diễm không hề nhìn tôi, mà lạnh lùng chăm chú xem cảnh tượng trước mắt, khoé miệng nhẹ nhàng cong lên, “Không cần xúc động! Xúc động... sẽ kích thích... ma quỷ!”

Tôi ngẩn ra, khó chịu khép mắt lại, cảm giác được hắn dùng sức nắm chặt tay tôi, tiếng mắng chửi của những người đó cùng với tiếng kêu rên của Lý Thịnh Mân liên tục truyền đến bên tai.

Ma quỷ, ma quỷ lãnh huyết!!!

oOo

“Nôn!” Tôi ghé vào bồn cầu khó nhọc nôn khan. Taynặng nề đánh vào bàn đá cẩm thạch sáng bóng.

“Bành” một tiếng, vậy mà chiếc đồng hồ trên tay vẫn không có chút hư hao.

Dạ dày co rút điên đảo từng trận, đau đớn không chịu nổi!

Vừa rồi tôi nhìn thấy cảnh Lý Thịnh Mân bị đánh đến nổi thương tích đầy mình, máu tươi đỏ sẫm từ trong miệng cậu ấy tràn ra, mùi máu dày đặc bao trùm khắp không gian.

“Nôn!” Nghĩ đến đây, tôi lại vịn chặt bồn cầu, nôn một trận điên đảo, cho đến lúc ngay cả một chút sức lực cũng không còn, mềm nhũn trượt xuống đất.

Lúc này, một đôi tay luồn qua nách tôi, nhẹ nhàng ôm lấy.

Giây tiếp theo, tôi đã yên vị ngồi trên bàn ngọc lưu ly, đối diện với Đường Diệc Diễm.

“Không thoải mái sao?” Giọng điệu thân thiết nhưng tôi hoàn toàn không nhìn ra một chút lo lắng nào trên mặt hắn.

Trên khuôn mặt hắn chỉ có sự lạnh lùng như băng tuyết!

Thân mình tôi run lên, không nói gì.

“Ngay cả sức nói chuyện cũng không có?” Hắn đặt cằm lên trán tôi, tay bắt đầu vói vào trong áo tôi.

Tôi vô lực nhắm mắt lại.

Hắn lại vùi đầu xuống cổ tôi, lạnh lùng nói, “Hay là bởi vì... đau lòng?”

“A!” Vừa dứt lời, bàn tay hắn trượt xuống ngực tôi, khê véo một cái, tôi lập tức đau đến chảy cả nước mắt.

“Không phải!” Tôi biết, bây giờ không nên chọc giận hắn.

Hai mắt nhắm lẹ, tôi phe phẩy đầu, cắn chặt răng, cố không cho nước mắt rơi xuống.

Đường Diệc Diễm đứng dậy, nhìn tôi, “Không phải? Vậy thì tại sao hắn lại nhìn chăm chăm em? Vừa rồi em còn khẩn trương đấy thôi, hai người quen biết?” Tayhắn giảm lực đi một chút, chuyển sang vuốt ve nhẹ nhàng, nhưng vẫn nguy hiểm như vậy.

“Em thấy cậu ta bị bạn gái đá, thấy tội nghiệp cậu ta... chỉ muốn đưa cậu ta đến gặp bạn gái nói chuyện thôi!” Tôi yếu ớt giải thích. “Diệc Diễm, em không lừa anh... thật sự...”

Đường Diệc Diễm phức tạp quan sát tôi một lượt, đột nhiên hấn mạnh mẽ hôn lên môi tôi, trần trọc mút vào, tay lại một lần nữa vỗ về chơi đùa nơi mềm mại của tôi. Tôi cảm nhận được tiếng thở dồn dập của hắn, hắn đem chân tôi đặt quanh hông, làm cho thân dưới của tôi chạm vào vật cứng rắn của hắn, tiếp tục công thành đoạt đất.

Lúc này, tiếng nói sợ hãi của Tóc Dài ở ngoài cửa vang lên. “Lão...Lão đại!”

Đường Diệc Diễm buông tôi ra, chú ý đến áo của tôi, đem tôi dựa vào ngực hắn, lên tiếng, “Vào đi!”

Tóc Dài đi vào, liếc nhìn hai người chúng tôi, lập tức bối rối cúi đầu xuống, khuôn mặt ngăm đen hiện lên một tia đỏ ửng, bất cứ ai nhìn tôi lúc này cũng có thể phát hiện ra khuôn mặt ửng hồng của tôi còn nhiễm một chút tình dục.

“Lão...đại, tên tiểu tử kia đánh chết cũng vẫn nói... nói hắn không quen biết chị d... không quen biết Diệc...” Suy nghĩ mất một lúc lâu, cũng không biết nên xưng hô với tôi thế nào cho phải, Tóc Dài ngẩng đầu lên, chỉ tay vào tôi “Không biết cô ấy!”

Tôi hít mạnh một hơi, cảm giác được thân mình của người đang đứng trước mắt lập tức cứng đờ.

Đường Diệc Diễm quay đầu lại nhìn tôi, khoé miệng xẹt qua một tia cười lạnh, “Duyệt Duyệt, hấn đối với em thật đúng là rất thâm – tình đấy!!!”

Tôi không có gì để nói, Lý Thịnh Mân cũng chỉ vì muốn bảo vệ tôi, chỉ là... Cậu ấy không hiểu, đôi khi nói dối có ý tốt cũng sẽ làm cho người khác gặp hoạ!!!

Tôi cúi đầu, nghe được tiếng Đường Diệc Diễm nặng nề nói với Tóc Dài: “Đi ra ngoài... Lôi nó đến trước cửa!”

Thân thể tôi cứng đờ, sợ hãi siết chặt lấy vạt áo.

Không rõ hắn muốn làm gì...!

“Duyệt Duyệt...” Hắn bắt đầu lẩm bẩm gọi tên tôi, giọng điệu vẫn lạnh lẽo!

Tôi ngẩng đầu, bắt lực nhìn hắn, nhìn chăm chú vào điểm sáng đang ngưng tụ trong mắt hắn, tay lại càng siết chặt hơn. Đường Diệc Diễm chậm rãi tiến tới gần tôi, ngón tay lặng lẽ mơn trớn hai bên má đang trở nên tái nhợt của tôi. “Duyệt Duyệt... Là do anh không thoả mãn em sao? Tại sao em còn muốn nhìn những thằng khác!” Dứt lời, ngón tay của hắn đột ngột tăng thêm lực, tay kia vịn bụng đùi của tôi ra.

Tôi run rẩy thân mình, khẽ lắc đầu.

Bên ngoài cửa cánh cửa kia, tôi nghe thấy tiếng giấy dựa của Lý Thịnh Mân, còn cả tiếng Tóc Dài đang quát tháo.

“Duyệt Duyệt! Để cho hắn ở ngoài đó nghe được tiếng kêu của em đi... tiếng kêu làm cho người ta mất hồn!” Khoé miệng của Đường Diệc Diễm lạnh lùng cong lên, tôi trừng lớn hai mắt.

Hắn muốn...!

Quả nhiên, Đường Diệc Diễm bắt đầu tao nhã cúi thắt lưng. Từ từ, chậm rãi...

Không, tôi sợ hãi lắc đầu, không cần, không cần!

Đường Diệc Diễm đã cởi bỏ xong dây lưng, một tay túm lấy tôi đang ngồi trên bàn ngọc lưu ly kéo xuống dưới, đem tôi dựa vào cửa toilet. Bên ngoài, chỉ cách có một lớp cửa là đám người kia và cả Lý Thịnh Mân.

Dưới thân, vật cứng rắn của Đường Diệc Diễm đã ngang nhiên đặt ở bụng tôi, tay luồn vào trong váy tôi, kéo quần lót của tôi xuống.

“Không...không...Diệc Diễm...” Tôi chống đẩy, hắn muốn lấy phương thức không thể chịu nổi này đến tra tấn tôi sao? Không cần...không cần!!!

Đường Diệc Diễm dùng một tay giữ chặt lấy đôi tay đang giấy dựa của tôi, làm cho tôi kề sát vào cửa.

“Đồng” một tiếng.

Sau đó tay kia kéo khoá quần xuống.

Không cần, không cần, tôi run run khép hai chân lại, không cần như vậy!

Không cần làm nhục tôi như vậy!

“Mở ra...” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm bắt đầu lộ vẻ uy hiếp. Đôi người âm trầm hung dữ nhìn tôi, “Là như thế này, hay là để cho bọn họ tận mắt nhìn thấy đây. Em tự mình chọn đi!”

Tôi cắn chặt môi, hấn làm được, Đường Diệc Diễm, anh không phải người!!!

Tôi khẽ tách đôi chân đang run rẩy ra, nước mắt cùng với sự khuất nhục đồng thời rơi xuống.

Đường Diệc Diễm hung hăng tiến vào cơ thể tôi, buông tay tôi ra, giữ chặt hai chân của tôi, quần quanh vòng eo hấn.

Nặng nề mà va chạm, phía sau cánh cửa vang lên từng âm thanh xâm nhập, còn cả tiếng hấn gầm nhẹ.

Ngoài cửa, ngoài cửa đều có thể nghe được!

“Kêu...kêu ra cho tôi!!!” Đường Diệc Diễm vừa không ngừng va chạm cơ thể tôi, vừa rống giận quát, tay hấn nắm chặt mái tóc tôi, khuôn mặt vặn vẹo.

“Kêu ra!!!”

Tôi vội vàng cắn chặt răng, từ từ nhắm hai mắt lại, vô lực thừa nhận sự va chạm của hấn.

“Kêu ra cho tôi...” Đường Diệc Diễm thở hổn hển, nắm lấy cằm của tôi: “Làm cho tên tiểu tử kia nghe được, nghe được cô dám dâng đến thế nào, kêu!!!”

“A...” Dưới thân truyền đến sự xé rách đau đớn, làm cho tôi phải thét lên. Đau quá!!!

“Đúng, Duyệt Duyệt... Chính là như vậy!!!”

Đường Diệc Diễm, anh muốn đem tất cả tự tôn của tôi giẫm nát dưới chân mới cam tâm sao? Anh muốn làm cho cuộc sống của tôi nhục nhã mới vừa lòng sao?

Diệp Sương Phi, tại sao, tại sao mày lại có thể đáng thương như vậy!

oOo

Nếu không phải ngồi trong phòng học sáng sủa này, tôi có lẽ đã quên mình vẫn còn là học sinh.

“Tiểu Phi, tên tiểu tử Đường Diệc Diễm kia có phải lại bắt nạt cậu rồi phải không?” Đồng Hân ngồi xuống bên người tôi. Khăn trương đánh giá tôi từ trên xuống dưới tôi một lượt, còn thiếu điều bung quần áo của tôi ra nhìn xem có bị nội thương không.

“Không phải!” Nếu trừ bỏ trận làm tình điên cuồng kia, cuối cùng, Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi bước ra ngoài, tôi thấy Lý Thịnh Mân mặt mày xanh mét, nhìn tôi với ánh mắt đồng cảm. Tôi nhắm chặt mắt, không cần, không cần cậu ấy nhìn tôi như vậy. Đường Diệc Diễm tha cho Lý Thịnh Mân, cũng miễn cưỡng tin tưởng tôi, ra lệnh cho tôi, không được gặp lại cậu ấy nữa!

Lẽ ra hôm nay hấn định để tôi ở Thanh Viên nghỉ ngơi, nhưng mà tôi thực sự đã lâu không tới trường, hơn nữa cũng sắp thi vào đại học, tôi không thể có thái độ như vậy được. Tôi không muốn những lời đồn đại bay đầy trời giống như lúc trước!

“Vậy sao?” Đồng Hân chau môi, “Thấy cậu mấy hôm không đến lớp, tớ còn nghĩ là hấn tra tấn cậu đến nỗi không xuống giường được!”

Tôi cúi đầu, không trả lời, tùy ý xoay xoay bút.

“Đúng rồi, hôm nay chúng ta cùng đi dạo phố được không?” Thấy tôi không muốn tiếp tục chủ đề đó, Đồng Hân lập tức hiểu ra, vội vàng chuyển qua chuyện khác.

“Cũng không được, sau này, chiều nào học xong, tớ cũng phải học thêm!” Cô Lý cứ đúng tám giờ sẽ đến bổ túc tiếng Anh cho tôi, chuẩn bị cho kì thi IELTS sắp tới. Tôi còn chưa nói cho Đường Diệc Diễm biết

tôi không muốn đi Anh, mà cũng chẳng dám nói, nhưng lại vẫn phải tiếp tục lừa dối mọi người trong nhà, chung quy cũng sẽ có một ngày bị lộ thôi. Một loạt những vấn đề này cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng tôi biết, mặc kệ tôi nghĩ thế nào, suy nghĩ của Đường Diệc Diễm mới là điều quan trọng nhất. Hắn muốn làm thế nào thì tôi phải làm thế đó, tôi đã là con rối trong tay hắn, hắn chỉ cần nhón một ngón tay là đã có thể lấy được tính mạng của tôi.

“Lại là Đường Diệc Diễm!” Dùng ngón chân cũng có thể đoán được.

“Tiểu Phi, sắp thi đại học rồi, bố mẹ cậu nhất định sẽ đến trường, tới lúc đó, những lời đồn đại này... cậu định tính thế nào?” Cuối cùng vẫn phải quay lại chủ đề cũ. Bởi vì đó là sự thật tàn khốc.

Tôi thở dài. Lúc trước, khi tôi khuất phục Đường Diệc Diễm, tôi thật sự không nghĩ tới chuyện lại kéo dài như vậy. Những tưởng rằng nhiều nhất là một tháng, khi không còn thích thú với tôi nữa hắn sẽ cảm thấy chán ghét, tôi chỉ cần coi như bị mất trí nhớ một tháng là được rồi. Vậy mà không ngờ, đã một năm trôi qua, chúng tôi vẫn cứ dây dưa, dây dưa đến mức chẳng có chừng mực gì!

“Đồng Hân, cậu nói xem, Đường Diệc Diễm rốt cuộc thích điểm gì ở tớ?” Tôi không xinh đẹp, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là thanh tú. Tôi thực sự không nghĩ ra, bản thân mình có chỗ nào độc đáo hấp dẫn hắn.

Hay bởi vì tôi là người đầu tiên cự tuyệt Đường Diệc Diễm, hắn nói tôi giống như một con nhím, hắn muốn đem từng cây gai trên người tôi nhổ sạch sẽ. Nhưng bây giờ, chẳng phải tôi đã khuất phục rồi sao, tại sao hắn còn không chịu buông tha tôi?

“Tớ cũng không biết!” Dù sao cậu ấy cũng không phải là ác ma Đường Diệc Diễm. “Nhưng Tiểu Phi này, tớ cảm thấy trên người cậu có một loại mị lực đặc thù, làm cho người ta không nhìn được, muốn tiếp cận cậu!” Lúc trước cậu ấy cũng như vậy, chủ động cùng với Diệp Sương Phi tôi trở thành bạn tốt.

Mị lực đặc thù? Tôi tự giễu cười cười.

Chính bởi vì loại mị lực này mà tôi phải sống trong địa ngục sao?

Tôi nghĩ có một số việc, nhất định phải đối mặt!

8. Chương 08

Vừa mở cửa ra tôi đã nhìn thấy Đường Diệc Diễm đứng ở ban công, quay lưng về phía tôi, nói chuyện điện thoại.

“Biết rồi, con sẽ đi là được chứ gì!” Hắn chuyên tâm đối phó với người trong điện thoại, hình như không biết tôi đã trở về. Tôi nhú mày, vốn định đi vào thay quần áo, nhưng lại nghe thấy Đường Diệc Diễm rít gào qua di động, “Con biết rồi, không phải là đi xem mặt hay sao?”

Xem mặt! Tôi nhanh chóng dừng bước. Trong lòng dâng lên một trận vui sướng, gia đình hắn bắt hắn đi xem mặt? Nói như vậy không phải là...

“Em vui vẻ như vậy sao?” Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến trong lúc tôi vẫn còn đang mừng thầm.

Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm không biết đã xoay người lại từ lúc nào, mặt không chút thay đổi nhìn tôi, hắn là vừa rồi tôi không kim lòng được mà cong khóe miệng lên.

“Gi cơ?” Tôi giả ngu, rõ ràng cảm nhận được trong giọng nói của hắn có lửa giận.

“Không cần giả bộ, tôi biết là em đã nghe thấy!” Đôi chân thon dài của hắn bước lên, hắn ngồi vào ghế sofa, cầm lấy điều khiển trên bàn, bật TV.

“Ừ hừm!” Tôi đứng trước cửa phòng ngủ.

“Không sai, người nhà tôi muốn tôi đi xem mặt, nhưng em phải nhớ cho kĩ, tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi còn chưa chán ghét, em một ngày cũng không thể rời đi. Ngay cả sau khi tôi kết hôn vẫn là như vậy!” Đường Diệc Diễm nói đến đây, ngón tay dùng sức ấn mạnh điều khiển từ xa, màn hình TV nhanh chóng thay đổi, ánh sáng chói loà làm ắt tôi không hé ra được.

Thân mình cứng đờ, tôi hít mạnh một hơi, khẽ xoay người, buồn bã đi vào phòng ngủ.

“Bành.” Tôi vừa đóng cửa được một giây, bỗng một tiếng va đập lớn từ phòng khách vang lên, cùng với đó là tiếng rơi vỡ của thủy tinh.

Trái tim của tôi khẽ run lên, cơ thể dán chặt vào cánh cửa, ngẩng đầu, nước mắt lặng lẽ rớt xuống hai má...
oOo

“Chuyển đi?” Đường Diệc Diễm đưa lưng về phía tôi, thân mình cao lớn đứng ngay trước bàn học.

Tiếng nói của hắn miễn cưỡng, lại lộ ra nguy hiểm!

“Thi vào đại học, em... bố mẹ em có lẽ sẽ đến đây, em không biết nên giải thích với họ thế nào, rồi cả những lời đồn đại không hay trong trường học nữa... Nếu có thể, em nghĩ... hay là trước khi thi vào đại học, em nên ở trong kí túc xá!” Sau khi dùng xong bữa tối, tôi cố lấy hết dũng khí để ngả bài với hắn.

“Còn điều kiện thì sao?” Đường Diệc Diễm nói áo sơ mi ra, rồi tao nhã cởi cúc trên tay áo.

“Điều kiện?” Tôi hoang mang nhíu mày.

“Anh đã nói rồi, nếu anh đồng ý với em, em nên trả giá như thế nào hả?” Đường Diệc Diễm đến gần tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, kéo thân thể của tôi gần hắn “Chỉ khi bỏ ra mới có thể thu về!”

“Trả giá?” Tôi nghi hoặc.

“Duyệt Duyệt đáng yêu của anh, để anh gợi ý cho em một chút vậy!” Nhìn bộ dạng mơ hồ của tôi, Đường Diệc Diễm khẽ nhíu mi, đôi ngươi trầm xuống, tôi lập tức bị hắn kéo qua, áp chặt vào thân thể của hắn.

Trước mắt lại là tình cảnh quen thuộc.

Mặt của tôi phút chốc đỏ lên, nhanh chóng hiểu được ý tứ của hắn.

“Em đi rồi, buổi tối ai sẽ ở lại bên anh đây?” Ngón tay thon dài của Đường Diệc Diễm tuần tra tới lui trước ngực tôi, áo sơ mi của tôi dần trượt ra, nội y màu hồng nhạt như ẩn như hiện.

“Đồng ý thỏa thuận sao?” Hắn từng bước lui lại, hai tay ôm ngực, ung dung nhìn tôi, đôi ngươi màu nâu trong mắt lại càng thêm âm trầm.

oOo

“Đủ rồi... xin anh...đừng!” Tôi nằm trên giường, mệt mỏi chôn đầu trong chăn bông mềm mại, bởi vì không chịu nổi sự tiếp xúc nóng bỏng trên lưng. Tôi thậm chí bắt đầu hối hận vì đáp ứng điều kiện của hắn, kết quả lại hại mình mệt mỏi muốn chết.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ở phía sau tôi thở dốc, điên cuồng mà luật động thân mình. Hai tay của hắn đặt tại hai bên sườn của tôi, hơi thở nóng bỏng phả trên lưng, bên tai tôi, tôi cảm giác được từng giọt mồ hôi của hắn đang rớt trên người tôi, dọc theo sống lưng rơi xuống.

“A!!!” Một trận co rút mãnh liệt qua đi, Đường Diệc Diễm gằm nhẹ, thân mình cứng đờ, suy sụp ngã xuống lưng tôi.

Một lúc lâu sau, Đường Diệc Diễm vẫn không hề nhúc nhích, bộ dạng của hắn làm cho tôi có chút ngọt ngọt. Thân mình bị đè nặng làm tôi khó chịu muốn dịch chuyển.

“Em... có yêu anh không?” Tiếng thì thầm ở sau lưng đột ngột vang lên.

Người tôi cứng đờ lại.

“Em yêu anh chứ?” Đường Diệc Diễm cầm lấy tay của tôi, tiếp tục ở phía sau lưng tôi hỏi.

Tôi cắn môi dưới, thật lâu không nói gì.

Không yêu!

Tôi biết chỉ cần tôi nói lời yêu, nhất định sẽ làm cho hắn mở cờ trong bụng.

Nhưng không, tôi không yêu hắn.

Ngay cả làm bộ một chút cũng không thể được!

Vì thế tôi im lặng!!!!

“Diệp Sương Phi!!!” Thân mình của tôi bị xoay lại, đôi mắt đỏ ngầu của Đường Diệc Diễm đang trừng trừng nhìn tôi.

Tôi nhìn hắn, không chút sợ hãi!

Là chính hắn muốn hỏi tôi.

“Em ngay cả làm bộ một chút cũng không muốn sao?” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt khuỷu tay của tôi.

Tôi đau đến nhăn mặt nhú mày, cố chịu đựng đau đớn, “Biết rõ là giả vờ, có ý nghĩa gì chứ?”

“Em... “ Đường Diệc Diễm giận dữ giơ tay lên.

Tôi theo bản năng nhắm mắt lại, chờ đợi sự tra tấn sắp giáng xuống.

Đã sớm quen với thói bạo lực của hắn.

Nhưng không, dự kiến sẽ bị đau đớn lại không thấy.

Tôi mở mắt ra.

Đường Diệc Diễm đã buông tay xuống, nhìn tôi.

Trong mắt hắn là ánh nhìn quỷ dị. Màu đỏ trong đôi ngươi ngày càng đậm.

Tôi trừng lớn mắt, không thể tin được những gì đang chứng kiến.

“Cô rút đi cho tôi! Từ ngày mai trở đi rút ra khỏi nơi này cho tôi!” Đường Diệc Diễm đứng thẳng lên. Che dấu sự bối rối, xoay người đi ra khỏi phòng.

Thật lâu sau, truyền đến tiếng sập cửa long trời lở đất.

Trong căn hộ rộng lớn, ngoại trừ tiếng thở của tôi, tất cả đều trở nên yên tĩnh!!!

Tôi... tự do sao?

Tôi ngơ ngác nằm trên giường.

Tôi tự do sao?

Nước mắt bắt đầu dâng lên trong hốc mắt, mọi vật bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tự do sao?

Rốt cuộc cũng được tự do?

9. Chương 09

Tôi dọn về kí túc xá là điều hết sức vui mừng đối với Đồng Hân, chúng tôi lại như hình với bóng giống lúc trước. Tôi bắt đầu khôi phục những ngày tháng vui vẻ trước kia, đi học, tối căn tin ăn cơm, cùng chúng bạn nô đùa ẩm ỉ, dạo phố, ăn lẩu!

Đường như tôi nghe thấy thanh âm của sự hồi sinh trong cơ thể mình.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy nếu như cô Lí không đột ngột xuất hiện.

“Cô... cô Lí” Lúc tôi cùng Đồng Hân trở về kí túc xá, vừa đi vừa cãi cọ ỏm tỏi, bỗng nhìn thấy cô Lí mặc một bộ quần áo màu đen, cẩn thận ngồi trước bàn học của tôi. Các bạn cùng phòng len lén nhìn về phía tôi, tôi nhếch môi, vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra cô ấy đã đến đây một lúc lâu.

“Diệp tiểu thư!” Cô Lí đẩy gọng kính lên, mở sách giáo khoa ra, “Chúng ta tiếp tục bài luyện tập động từ lần trước đi!”

“Ừm! Nhưng mà cô Lí, em...”

“Là Đường tiên sinh gọi điện thoại cho tôi, nên tôi nhất định phải làm tròn bổn phận của mình!” Ngụ ý chính là, mặc kệ tôi và Đường Diệp Diễm đã xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ phụ trách việc dạy học lấy tiền mà thôi.

Tôi bất đắc dĩ liếc nhìn Đồng Hân một cái.

Ngồi xuống bên cạnh cô Lí, tôi quay ra nói với các bạn cùng phòng, “Mọi người cũng tối nghe một chút đi, cô Lí dạy rất hay!”

“Chúng ta bắt đầu nhé!” Vẻ căng thẳng trên mặt cô Lí khẽ giãn ra một chút, bắt đầu lưu loát giảng bài, cuối cùng, ngay cả Đồng Hân đang đứng một bên cũng tiến lại gần đây, tỏ ra hứng thú với bài giảng của cô ấy.

Bởi vì náo nhiệt hơn so với việc chỉ có một người nghe giảng, buổi học nhanh chóng kết thúc, các bạn cùng phòng vẫn còn nhiều thứ muốn hỏi.

“Tôi ngày mai sẽ lại đến đúng giờ! Cô Lí gấp sách lại, lộ ra vẻ tự hào hiếm thấy trên mặt.

“Được rồi, cô Lí, ngày mai cô nhất định phải tới nha!” Kết quả là Đồng Hân nhiệt tình đứng ở cửa vui vẻ tiễn cô Lí về.

Đồng Hân khoa trương vẫy vẫy tay, xoay người, thì thào tự hỏi, “Thật không ngờ tên Đường Diệp Diễm kia tìm giáo viên lại tinh mắt như vậy!”

Mặt của tôi lập tức trầm xuống.

“Khụ khụ khụ...” Bạn cùng phòng hảo tâm nhắc nhở cậu ấy.

“A... ha ha ha, tối nay hình như có chương trình trực tiếp, chúng ta lên mạng xem đi!” Nhìn khuôn mặt âm trầm của tôi, Đồng Hân hận không thể cắn đứt lưỡi của mình. “Tiểu Phi, chúng ta xem chương trình trực tiếp nhé!” Nói xong, lại hào hứng bật máy vi tính lên, nhấp nháy một hồi, vừa vặn thấy người chủ trì chương trình trên màn hình.

“Mau lại đây, qua đây!” Đồng Hân tỏ vẻ lấy lòng, kéo tôi ngồi vào vị trí trung tâm, các bạn cùng phòng cũng xúm lại xem.

Đây là một bữa tiệc từ thiện, nữ MC mặc bộ váy dài màu đỏ, khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười, vô cùng quyến rũ.

“Như vậy, bây giờ chúng tôi xin mời người đại diện cho tập đoàn Đường thị lên sân khấu phát biểu!” Vừa dứt lời, những tràng vỗ tay đồng loạt vang lên.

Đường thị, tập đoàn của ông nội Đường Diệp Diễm!

Sắc mặt của tôi phút chốc chợt biến đổi, không còn chút tâm tình nào xem tiếp nữa.

Tôi xoay người đứng lên, trầm mặc đi đến ban công.

Tại sao rời khỏi hần rồi, xung quanh tôi lại luôn hiện diện những thứ liên quan đến hần!

Hôm nay việc cô Lí đến đây là hần đang muốn nhắc nhở tôi sao? Nhắc nhở tôi và hần còn chưa chấm dứt? Nhắc nhở tôi vẫn còn là vật sở hữu độc quyền của hần?

Tôi không cần, tôi không muốn!!!

Tôi tuyệt vọng ôm lấy cánh tay, vất vả lắm mới quay lại được thế giới của mình, tôi không muốn một lần nữa trở về nơi đó!!!

“Tiểu Phi!” Đồng Hân và các bạn cùng phòng theo tôi đến ban công, thân thiết nhìn tôi.

“Tớ không muốn trở về, không muốn!” Tôi bỏ nhào vào lòng Đồng Hân, thất thanh khóc rống lên, những người khác cũng ôm lấy tôi, một đám nữ sinh gắt gao ôm nhau khóc ô ô.

“Thật đúng là cảm động quá!” Tiếng nói mĩa mai đầy lạnh lùng vang lên.

Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm đang đứng ngay trước cửa!!!

oOo

Ngồi trên xe của Đường Diệc Diễm, tôi sống chết bấu chặt vào thành ghế, vạch kim trên bảng tốc độ đang không ngừng xoay kia cũng tựa như trái tim tôi, không ngừng kéo lên, kéo lên nữa!!! Những hình ảnh đáng sợ trong lần theo hần đua xe trước đây lại nhảy lên.

“Diệc Diễm...” Đến cuối cùng, tôi vẫn là sợ hãi đến mềm nhũn cả hai chân, đôi mắt ầng ậc nước đáng thương nhìn hần.

“Xin anh, dừng lại đi!!!” Mắt thấy xe lao vào đoạn đường cao tốc, vận tốc càng lúc càng nhanh, tôi nhắm chặt mắt lại, sợ hãi thét chói tai.

Một tiếng phanh xe sắc nhọn đột ngột vang lên giữa trời đêm!!!

Cuối cùng, Đường Diệc Diễm cũng dừng xe lại. Nhưng hần không hề cử động, thậm chí còn không thèm nhìn tôi.

Hai tay hần gắt gao siết chặt tay lái, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Không gian nhỏ hẹp chỉ có tiếng hần ồ ồ thở dốc. Không khí quỷ dị đến đáng sợ!!!

“Đường... Diệc Diễm?” Tôi sợ hãi khẽ chạm tay vào hần, ai biết đầu ngón tay còn chưa chạm đến cánh tay của hần, Đường Diệc Diễm đã quay người sang, dùng cặp mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn tôi, tôi sợ tới mức rụt người lại, lưng đập vào đệm ghế phía sau.

“Đau quá!” Tôi kêu lên.

“Đau?” Đường Diệc Diễm bất ngờ tiến lại gần, bóp chặt lấy cổ tôi, nét mặt hung dữ, “Em cũng biết đau sao? Diệc Sương Phi, em cho rằng em là ai, em dựa vào cái gì mà có thể như vậy với tôi, dựa vào cái gì?” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm gần như gào rống, hần giống như một con dã thú bị thương, hung hăng bóp cổ tôi, ngăn chặn thân thể của tôi.

“Diệc Diễm... buông tay ra!!!” Ánh mắt của hần làm cho tôi thấy sợ hãi, hần điên rồi!

“Buông tay?” Tôi cố gắng hô hấp, lần này có lẽ tôi thật sự sẽ chết, tử thần hình như đang vẫy tay với tôi. Mà tôi lại thấy sợ hãi, tôi không muốn chết, không muốn chết! Tôi chỉ vừa mới bắt đầu cuộc sống mà thôi!

Tôi gian nan vươn tay ra, run run vuốt khuôn mặt đang vằn vẹo của Đường Diệc Diễm “Em... em là Duyệt Duyệt! Diệc Diễm!”

Khi những ngón tay ấm áp của tôi chạm đến hai má lạnh lẽo của Đường Diệc Diễm, đôi mắt đang sung huyết của hần khẽ giật giật.

Hần nhìn tôi, vẻ thống khổ trong mắt chợt loé, đành suy sụp buông tay ra!

Tôi khẽ vuốt vùng cổ đang đau đớn, từng ngum từng ngum thở phì phò.

Đường Diệc Diễm trở lại vị trí lái xe, ngửa đầu lên, ngực phập phồng.

“Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Tôi không thể chịu được nữa, hướng về phía hắn gào to, nước mắt từng dòng lăn xuống, hắn muốn như thế nào đây, muốn giết chết tôi mới cam tâm sao?

“Anh yêu em!” Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn về phía tôi, trong mắt hắn là nỗi bi thương tôi chưa từng thấy bao giờ, cao ngạo như hắn lần đầu tiên có biểu tình thất bại như vậy. Hắn nhìn thẳng vào tôi. Thâm tình?

“Anh yêu em, anh yêu em, chết tiết, em lại không yêu anh! Nhưng anh yêu em, liều mạng nhớ tới em, giống như một kẻ điên, nhưng em lại sống trong vui vẻ!” Đường Diệc Diễm lại tiếp tục kích động, nắm lấy bả vai tôi, làm như cầu xin, làm như hỏi, “Duyệt Duyệt, em có nhớ anh không?”

Tôi ngẩn ra, nhắm mắt lại, tôi đã có câu trả lời của mình.

Hắn muốn tôi nhớ hắn thế nào, thương hắn thế nào?

Ngay từ lúc đầu, hắn đã dùng mọi thủ đoạn ti bỉ tàn nhẫn để bức tôi đi vào khuôn khổ. Rồi lại dùng phương thức cường bạo cướp đi lần đầu tiên của tôi, làm cho tôi giống như một tù nhân, mạnh mẽ giam cầm tôi bên người hắn. Hắn bá đạo nắm trong tay tất cả mọi thứ của tôi, khiến cho thế giới của tôi chỉ còn lại sự đau khổ, khiến tôi mất đi linh hồn!!!

Một người đàn ông như vậy, muốn tôi phải yêu như thế nào đây?

Ngay từ lúc đầu, chúng tôi đã bước sai đường rồi!

Nếu như nói một năm này, hắn chậm rãi tích tụ tình yêu đối với tôi.

Như vậy, tôi chỉ có chồng chất thêm hận đối với hắn! Vô cùng căm hận!

“Diệp Sương Phi, em điên rồi!” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm vang lên bên tai tôi. “Tôi đã ăn nói khép nép như vậy khẩn cầu em, em cũng không cảm kích, em nghĩ rằng tôi lấy lòng em là không thể sao?”

Tôi chưa xót cười. Xem đi, người đàn ông này luôn lấy mình làm trung tâm, vĩnh viễn ích kỷ như vậy!

Hắn căn bản không hiểu tình yêu là gì, chỉ biết dùng sức mạnh chiếm đoạt!

Đường Diệc Diễm xoay người tôi lại, làm cho tôi đối mặt với hắn. Miệng hắn mang theo tiếng cười độc ác, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ một.

“Nếu em không yêu tôi, vậy thì hãy hận tôi đi! Tôi muốn em vĩnh viễn nhớ kỹ tôi!!!”

Điên rồi! Người đàn ông này điên thật rồi!

oOo

Tôi biết hắn nói được làm được. Vì thế tôi thoả hiệp, quay trở lại nơi làm cho tôi hít thở không thông kia. Hắn lại bắt đầu lặp lại những trò cũ, dùng tất cả mọi phương thức để bức bách tôi, bố mẹ tôi, người thân của tôi, bạn bè của tôi... Đi vòng vòng, chúng tôi lại trở lại điểm xuất phát, điều không thay đổi là nỗi hận của tôi. Tôi hận hắn, từ đầu tới cuối chưa hề giảm bớt, giống như Đường Diệc Diễm đã từng nói, tôi không yêu hắn, vậy thì hận hắn đi!

Hắn đã làm được, tôi hận hắn! Hận sâu sắc!

“Nôn!!!” Tôi đẩy mạnh thân mình Đường Diệc Diễm đang dán trên người tôi ra, ghé vào mép giường nôn khan, tựa như muốn đem nội tạng nhổ ra.

Đường Diệc Diễm ngồi ở đầu giường, sắc mặt xanh mét, nắm tay siết chặt vang lên tiếng khanh khách!!!

Chính là như vậy, hiện tại chỉ cần Đường Diệc Diễm cùng tôi quan hệ, dạ dày lại phát ra cảnh báo, mãnh liệt co rút qua đi chính là điên cuồng nôn khan, cho đến khi kiệt sức mới thôi!

“Uống thuốc!” Đường Diệc Diễm đỡ lấy lọ thuốc trên đầu giường, ném cho tôi một viên, tựa như ném xương cho con chó nhỏ.

Thuốc! Là thuốc mà bác sỹ tâm lý kê cho tôi.

Hắn vẫn là thông minh, biết mang tôi đi khám bác sỹ tâm lý!

“Uống thuốc xong, tiếp tục!!!” Như là sợ tôi bình thường còn chưa đủ hận hắn, Đường Diệc Diễm vẫn ngồi ở đó nhìn tôi cầm lấy viên thuốc màu trắng. Vừa nghe xong lời hắn nói, tay tôi run rẩy, đánh rơi xuống.

“Đông.” Cho dù viên thuốc rất nhỏ, tôi vẫn nghe được tiếng nó rơi xuống, tựa như trái tim của tôi!!!

Đường Diệc Diễm đi tới, ngồi xổm xuống, nhặt viên thuốc lên rồi đưa đến miệng của tôi. “Nuốt vào...”

Không có nước, vị đắng chát của thuốc khi tiếp xúc với đầu lưỡi bắt đầu lan tràn khắp trong miệng.

Tôi thống khổ nuốt vào, dạ dày lại run rẩy từng đợt.

“Đi lên!”

Tôi giống như một xác chết không hồn nằm chết lặng trên giường, không nhúc nhích, mặc hắn luật động trên người tôi, tay siết chặt lấy nệm giường...

Xong việc, Đường Diệc Diễm chậm rãi đứng lên mặc quần áo vào, không buồn liếc mắt nhìn tôi dù chỉ một cái, đi thẳng ra khỏi phòng.

Yêu tôi sao?

Đây là người từng luôn miệng nói yêu tôi sao?

Tôi lẳng lặng nằm trên giường.

Nước mắt đã khô từ lâu, lưu chẳng được! Tựa như trái tim lãnh khốc!

Đường Diệc Diễm, đây là tình yêu của anh sao?

Đây là sự trả thù của anh đối với tôi!!!

10. Chương 10

Một tháng sau, công tác chuẩn bị thi vào trường đại học cũng kết thúc. Mẹ tôi đến trường thăm tôi vài ngày, hỏi ý kiến của tôi, tôi vẫn nói giống như trong thư đã gửi về, tôi đến trường học vài ngày nữa rồi sẽ đi Anh quốc du học, hơn nữa học phí hoàn toàn miễn phí, mẹ tôi mừng rỡ như điên, lại nói: “Duyệt Duyệt của mẹ thật sự là giỏi quá!”

Càng là người đơn giản thì càng dễ tin vào những điều tốt đẹp từ trên trời rơi xuống như thế này.

Còn về những lời đồn đại? Giống như Đường Diệc Diễm đã nói, không ai dám!! Những người lúc bình thường luôn chỉ tỏ, khe khẽ nói nhỏ, sau khi nhận được cảnh báo đầy “thiện ý” của Đường Diệc Diễm, khi nhìn thấy chúng tôi đều tìm đường vòng mà đi.

Mẹ tôi vừa yên ổn ở với tôi được vài ngày đã nhanh chóng đòi về nhà, nói là sợ ba sẽ không biết cẩn thận chiều cố ỉnh, chỉ cần mẹ rời ba đi, ba gần như mỗi ngày đều ăn mì gói để sống.

Tôi cảm thấy thực may mắn vì lần này người đến thăm không phải là ba, bởi vì ba là giáo viên, sẽ không dễ bị lừa như mẹ. Nhưng tình cảm sâu sắc của ba mẹ làm cho tôi thấy ghen tị. Tôi nhớ mẹ tôi thường hay bĩu môi gườm gườm ba tôi, lúc đầu tôi còn tưởng họ cãi nhau, kết quả, vừa mới đảo mắt, mẹ đã cười cười nhìn ba, đây có lẽ chính là tình yêu, hi vọng ái ó đều là do người mình yêu mà ra cả.

Đáng tiếc, tôi ngay cả cảm giác như vậy cũng không có, chỉ có chết lặng!!

Hôm qua, lúc sắp rời đi, mẹ vẫn lo lắng hỏi tôi một câu: “Duyệt Duyệt con không sao chứ?”

Không có việc gì? Tình cảnh hiện tại của tôi có thể mô tả được sao?

Tôi chưa xót lắc đầu, muốn mẹ được yên tâm.

Dù sao, sự hy sinh của tôi, sự nhẫn nhịn của tôi, sự khuất phục của tôi đều là vì không muốn người nhà phải chịu thương tổn.

Sau đó, tôi lập tức nhận được điện thoại, trở lại Thanh viên tiếp tục làm phạm tù nhân của tôi.

Đêm dài sâu thẳm bao phủ xuống, giống như chiếc lưới bao la vô tận.

Bóng đêm dày đặc cũng che phủ trong trái tim tôi!

Cuộn mình ở trên giường, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được thân mình chợt nhẹ bẫng, mùi hương quen thuộc khê quần quanh, Đường Diệc Diễm bế tôi lên. Tôi không mở mắt, cũng lười mở mắt, hân muốn thế nào thì cứ để như thế. Tôi nghe được tiếng cửa ban công bị đẩy ra.

Ban công, hân muốn làm gì?

Tôi đột ngột mở mắt, nhìn thấy đôi người màu hổ phách của Đường Diệc Diễm khê loé lên, giống như những vì sao trên trời đang toả sáng. Giây tiếp theo, tôi phát hiện ra tình cảnh của mình!!!

Thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm đang kề sát lan can ban công, cơ thể tôi bị hân nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, bên dưới là bóng tối mênh mông. Cùng đứng trong ban công, cảm giác lại có chút khác biệt, dưới chân, những trận gió mạnh mẽ ùa vào. Mặt của tôi sợ tới mức trắng bệch, gần như muốn thét chói tai. Hình ảnh trong những cơn ác mộng lại hiện ra.

Máu tràn lênh láng, toàn là máu tươi!!!

“Đường Diệc Diễm...” Tiếng nói của tôi vang lên, tay gắt gao ôm chặt cổ hân.

“Kích thích không?”

“Anh muốn... làm gì?” Hân sắp đem tôi bức điên rồi, cho dù chết tôi cũng không muốn dùng cách này. Thân thể của tôi lạnh run, nhìn con người của hân dần trở nên thâm trầm.

“Sợ hãi à? Không phải là ở bên cạnh anh, em thấy sống không bằng chết còn gì? Anh cho em có cơ hội cảm nhận được mùi vị của cái chết!” Đôi người âm trầm chợt lóe, Đường Diệc Diễm khê buông lỏng tay, thân thể của tôi lập tức trượt xuống dưới.

“A...” Tôi sợ tới mức thét chói tai, túm chặt cổ hân.

Hân không thèm để ý, khoe miệng lạnh lùng nhếch lên, tay lại buông lỏng thêm chút nữa.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi sợ hãi kêu lên. Khuôn mặt của hân rất nghiêm túc, tôi thậm chí hoài nghi hân thật sự sẽ thả tay ra.

“Chơi vui không Duyệt Duyệt?” Tôi khuất nhục nhìn hân, nước mắt lại bắt đầu trào ra.

“Nhớ kỹ, cảm giác trong lòng em lúc này chính là cảm giác của anh, là cảm giác mà em mang lại anh!!!” Đường Diệc Diễm chợt cười một tiếng, vẻ mặt vẻ lo lắng trùng trùng nhìn tôi, trong mắt hân có đau khổ. “Nếu có thể, anh thật sự muốn buông tay!!!”

Giây tiếp theo, tôi đã vững vàng ở trong lòng hân, thân mình lập tức mềm nhũn. Vẻ mặt tôi kinh hoàng thê lương, không tài nào không chế được sự run rẩy đang lan truyền khắp cơ thể.

“Xem kìa, Duyệt Duyệt của anh sợ hãi rồi!” Nhìn thân mình đang run run của tôi, trên mặt Đường Diệc Diễm lại khôi phục tia cười ác liệt, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi môi lạnh lẽo của tôi, khê ma sát, sau đó chậm rãi hôn lên.

Tôi chết lặng, để mặc hân hôn, một nụ hôn lạnh lẽo!!!

Đường Diệc Diễm, anh muốn đem tôi bức điên mới cam tâm sao?

oOo

Từ đó về sau, ban ngày tôi rất hiếm khi nhìn thấy Đường Diệc Diễm, hắn gần như nửa đêm mới trở về. Hắn nằm xuống bên người tôi, không còn ôm tôi ngủ nữa. Chúng tôi tựa như hai người xa lạ, cùng nằm trên chiếc giường rộng lớn nhưng không muốn tiếp xúc với cơ thể của đối phương, thậm chí là hơi thở!

Có đôi khi hắn vẫn nhìn không được, mỗi lần đều từ phía sau đâm vào, thậm chí không muốn nhìn thấy khuôn mặt của tôi. Tôi chết lặng, mà hắn chỉ đơn giản là phát tiết dục vọng trên người. Nhưng như vậy, tôi lại không hề ối ra, chỉ cần không nhìn thấy mặt hắn, tôi để mặc hắn phát tiết trên người mình. Không sao cả!

Cứ như vậy, tôi chậm rãi nghênh đón kì thi tuyển sinh đại học.

18 tuổi, tôi chỉ mới 18 tuổi, lại cảm thấy bản thân mình thật già. Trái tim đã mệt mỏi đến mức không thiết nhảy lên. Tôi làm bài thi thử tốt hơn dự kiến, đặc biệt là sau khi cô Lí giúp tôi học bổ túc, tiếng Anh của tôi quả thực đã tiến bộ không ít. Hơn nữa, con đường phải đi đã sớm được an bài xong xuôi, không có chờ mong, ngược lại, chẳng có gánh nặng.

“Hạnh phúc quá! Cuối cùng cũng đã xong!” Đồng Hân như trút được gánh nặng, đuổi người ra. Lý tưởng của cậu ấy là thi vào đại học, tiếp theo chính là hạnh phúc theo kế hoạch của mình đã vạch ra mà đi. Tùy ý!

“Cậu phải mời cơm đấy!” Tôi đứng bên cạnh cậu ấy, thừa cơ xảo trá một chút.

“Ô kìa, cậu không phải càng nên mời sao? Sắp đi du học còn gì?” Đồng Hân nhếch miệng nói, phút chốc nhìn thấy mặt tôi biến sắc, lập tức ý thức được chính mình lại ngu ngốc nói sai, bối rối ngậm miệng lại.

“Xin... xin lỗi... Tiểu Phi... Tớ!” Cậu ấy nhìn mặt tôi đang trở nên âm trầm, nước mắt cũng sắp chảy ra.

“Ha ha ha lừa gạt cậu thôi, dù sao cậu cũng phải mời cơm!” Tôi bỗng nhiên nở nụ cười, trái ngược với vẻ lo lắng vừa rồi.

Đồng Hân ngẩn người, dường như hiểu ra đang bị tôi trêu chọc, toan nắm tay thành quyền làm bộ sẽ đánh tôi, tôi nhanh chóng trốn tránh. Trên đường vang lên tiếng cười đùa huyền ảo của chúng tôi.

Không được mấy lần, cũng chẳng có bao nhiêu lâu được cùng với bạn bè ở chung như vậy, tôi cần gì phải vì một câu nói lỗ miệng của cậu ấy mà rầu rĩ không vui, trái tim vốn dĩ đã không trọn vẹn, không chịu nổi, còn có cái gì đáng để ý đây!

oOo

“Đó là...” Đồng Hân đang cắn hamburger bỗng nhiên ngừng lại, trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi tôi nhìn rõ chiếc danh xe màu đen kia, tôi biết Đồng Hân đang kinh ngạc điều gì.

Đó là chiếc xe Đường Diệc Diễm mới mua gần đây. Quả nhiên cách chỗ đậu xe không xa, Đường Diệc Diễm đang vô cùng thân thiết ôm một cô gái bước vào nhà hàng sang trọng phía đối diện.

Hình như lại đổi người? Tôi nhún vai không quan tâm, hút một ngụm cô ca mát lạnh trong cốc.

Oa! Ngon quá!

“Tiểu Phi...” Đồng Hân quay đầu lại, trong mắt có khiếp sợ, còn cả lo lắng.

Lo lắng, lo lắng tôi sẽ ghen, lo lắng tôi sẽ khóc sao?

Tôi cũng không phải đồ ngốc, sao phải vì người mình không yêu mà khổ sở!

Chỉ là Đồng Hân vẫn thường ngây thơ nghĩ rằng, tôi là bạn gái duy nhất của Đường Diệc Diễm!

Tôi đã chứng kiến cảnh đó không chỉ một lần!

“Cậu không ăn sao? Không ăn để tớ!” Nhìn thấy Đồng Hân còn ngơ ngác ở nơi nào, tôi làm bộ muốn cướp thức ăn trong tay cậu ấy.

“Ấy... đừng thế, cậu đã ăn nhiều như vậy rồi còn gì nữa!” Đồng Hân sống chết nắm chặt hamburger trong tay.

“Đương nhiên, cậu mời ăn, tớ nhất định phải ăn cho no!”

“Thật sự là một cô gái ác độc!”

“Đúng vậy!”

“Tiểu Phi, ăn xong chúng ta lại đi dạo phố đi!”

“Được!”

11. Chương 11

Lúc tôi kéo thân mình mệt mỏi trở lại Thanh Viên đã là tám giờ tối. Lâu rồi không được chơi đùa vui vẻ như vậy, khoé miệng tôi vẫn còn mang theo ý cười thoả mãn.

Mở cửa bước vào căn phòng tối đen, tay còn chưa chạm đến công tắc đèn trên tường, một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trong bóng tối. “Em rốt cuộc cũng trở lại rồi sao?”

Tôi sợ tới mức vội lấy tay ôm ngực, bật đèn lên.

Ánh sáng chiếu thẳng vào khuôn mặt lạnh như băng không có chút biểu tình nào của Đường Diệc Diễm.

Tôi hoang mang nhìn hắn, sao hôm nay hắn lại về sớm như vậy, không biết thiếu gia lại muốn trở bệnh thân kinh gì đây, tâm trạng vui vẻ phút chốc lại bị phá tan.

Đến gần hắn, tôi nhanh chóng tìm được đáp án.

Trên bàn trà trước mặt Đường Diệc Diễm có một tờ giấy trắng, tựa như sợ tôi không nhìn thấy, mặt trên còn đề thêm một chiếc cốc thủy tinh. Hắn đã biết?

“Em thật sự rất lợi hại đấy!” Khoé miệng Đường Diệc Diễm khẽ nhếch lên, ngay cả cơ mặt cũng lười chuyển động.

Tôi hít một hơi, “Em...”

“Ngày mai về nhà mang hộ tịch đến đây, còn cả mấy loại giấy tờ cần thiết khác cũng mang tới!” Không đợi tôi giải thích, Đường Diệc Diễm đã lạnh lùng ngắt lời tôi.

“Nhưng mà em...” IELTS không phải là không qua sao? Tôi khẽ liếc nhìn tờ giấy trắng trên bàn trà. Tôi cố ý, gần như chỉ nộp giấy trắng.

Đường Diệc Diễm hừ hừ đứng lên, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn tôi: “Em không biết sao? Còn có một cách khác, chính là để em đến đó học tiếng rồi thi lại, nếu thi lại vẫn không được thì học lại. Duyệt Duyệt...” Hắn chậm rãi tới gần tôi, bàn tay lạnh lẽo xoa xoa hai má tôi.

“Chúng ta có thời gian cả đời để tra tấn lẫn nhau, tôi không quan tâm!” Nói xong, Đường Diệc Diễm vừa lòng nhìn khuôn mặt đang trở nên trắng bệch của tôi. Hắn đi lướt qua, cầm lấy áo khoác trên ghế sofa, bước ra khỏi cửa.

Tôi vô lực ngồi phịch xuống ghế, chua xót nở nụ cười.

Ngây thơ thật, ngay cả cách như vậy mà cũng nghĩ ra. Tôi biết là vô dụng, nhưng mà, tôi chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn, cho dù chỉ là một chút!!!

Sự phản kháng vẫn luôn nằm sâu trong tâm thức tôi, kìm nén không được!

Có lẽ chỉ có như vậy, tôi mới có thể nói với chính mình rằng, tôi vẫn còn sống, vẫn còn thở!

oOo

Ngày hôm sau, tôi trở về nhà. Mẹ đã làm sẵn cho tôi một bàn đầy ắp thức ăn ngon. Ba có lẽ đã sớm theo lời kể của mẹ mà biết được tin tôi sắp đi du học. Về mặt vốn nghiêm nghị cũng dịu đi không ít. Nhưng có vài chi tiết ba thường xuyên hỏi làm cho tôi có chút không chống đỡ được, vẫn phải trốn tránh ánh mắt truy hỏi của ba. Những điều này đều là Đường Diệc Diễm sắp xếp, tôi căn bản không biết rõ, cũng chẳng muốn biết!

Ăn cơm xong, tôi vào bếp giúp mẹ rửa bát. Bây giờ mới nhận ra lúc trước tôi thật lười, ăn xong là vỗ vỗ cái bụng no nê về phòng, thì ra rửa bát cũng không dễ dàng gì, dầu rửa chén, rồi xả nước.

“Duyệt Duyệt, con không cần giúp mẹ đâu, ra phòng khách xem ti vi với ba đi! Thực ra ông ấy rất nhớ con, mỗi lần con gọi điện thoại về, ông ấy đều hỏi đông hỏi tây. Rồi cả lần trước lên thăm con trở về nữa, mẹ bị ông ấy hỏi đến phát phiền rồi!”

Mẹ liên tục cản nài. Tôi đứng bên cạnh giúp mẹ rửa bát, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào. Tại sao trước kia lại không nhận ra, chỉ cần yên lặng đứng bên cạnh mẹ cũng đã là một niềm hạnh phúc.

Tôi không kìm chế được, nước mắt lại bắt đầu dâng lên. Mẹ nghe được tiếng thút thít của tôi, vội quay đầu lại.

“Đứa con ngốc nghếch này, phải rời khỏi mẹ nên luyến tiếc sao?” Tay của mẹ không ngừng xoa xoa trên mặt tôi, thật ấm áp.

“Mẹ...” Tôi dựa vào bả vai của mẹ, gắt gao ôm thật chặt. Mẹ, con thật sự khó chịu, cũng sắp không thở nổi rồi!

“Duyệt Duyệt...” Tôi nghe được giọng ghen ngào của mẹ.

“Duyệt Duyệt, mẹ cũng không nỡ xa con, nhưng con phải cố gắng nắm lấy cơ hội này, ở bên kia học hành cho tốt. Sau này, mẹ sẽ không bao giờ để con phải rời xa mẹ nữa... lập gia đình rồi, mẹ cũng sẽ đi theo con!” Mẹ nhẹ nhàng vỗ về hai má của tôi. Tôi nín khóc mỉm cười, dựa vào thân mình gầy gầy của mẹ làm nũng, mãi không chịu buông ra!

“Mau đi xem ba con một chút đi!” Mẹ khẽ nháy mắt với tôi, “Ba con vẫn hướng về phía chúng ta nhìn đấy, cổ cũng sắp dài ra rồi...” Mẹ mỉm cười, trong mắt đều là ngọt ngào, “Ba rất lo lắng cho con!”

Trái tim chợt co thắt lại, tôi mấp má miệng, gật gật đầu.

Ba nhìn thấy tôi từ phòng bếp đi ra, vội vàng chuyển kênh, làm bộ như đang xem ti vi.

“Ba!” Tôi từ phía sau ôm cổ ba làm nũng.

“Lớn như vậy rồi, không có lớn nhỏ gì cả!” Tiếng ba nặng nề vang lên, tôi lại nghe thấy trong đó hàm chứa sự yêu chiều.

Tôi bật cười.

Ba nhẹ nhàng kéo tay tôi, để tôi ngồi xuống bên người. Biểu tình nghiêm túc của ba khiến tôi có chút bối rối.

“Duyệt Duyệt, đi du học con thực sự thấy vui về sao?”

Trái tim tôi lại trầm xuống, tôi dờ dẫm nhìn ba, không biết ba đang nghĩ cái gì.

“Đương... Đương nhiên là vui về rồi, đến Anh quốc mà ba!” Tôi khẽ cười, có chút cứng ngắc nói.

“Thật sự...”

“Thật sự! Ba, sao ba lại trở nên hay lo nghĩ như vậy, mẹ nói ba sắp trở thành một bà lão rồi!” Tôi ôm lấy cánh tay của ba, khẽ đung đưa, “Còn nữa, ba phải thường xuyên cười đi, con phát hiện lúc ba cười rõ lên thật sự là vô cùng đẹp trai nha!”

“Diệp Sương Phi!”

“Ha ha ha, ba, mặt ba đỏ lên rồi kìa!”

Đủ, như vậy là đủ rồi! Cứ như vậy đi, chỉ cần ba mẹ được hạnh phúc tôi mới thấy yên tâm, chỉ cần ba mẹ được vui vẻ tôi mới có can đảm!

Mới có can đảm để sống!

oOo

Ngồi xe trở lại cũng phải mất đến hai tiếng đồng hồ, có lẽ tôi cũng chỉ có hai tiếng đồng hồ này để ở một mình.

Kiểm tra vé xong, tôi lẳng lặng ngồi trên xe, một mỗi dựa vào cửa sổ thở dài.

Bên ngoài, bầu trời xanh thăm thẳm, nhưng trong mắt tôi lại giống như một cái lưới bao la vô tận. Màu xanh tươi mát đều bị chặn ở bên ngoài, nhìn thấy được nhưng chẳng thể chạm vào.

“Tiểu thư, xin hỏi cô không được khoẻ sao?” Một người đàn ông nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, thân thiết nhìn tôi.

Tôi ngây người. Chắc là do biểu tình của tôi làm cho anh ta cảm thấy tôi không khoẻ.

Lúc bị ốm, tôi còn chưa từng như vậy. Chỉ từ khi tên ác ma kia xuất hiện trong cuộc đời tôi...

Tôi lắc đầu, lễ phép cười: “Tôi không sao, cảm ơn!”

Anh ta cũng ôn hoà cười: “Tôi còn tưởng... Tiểu thư, cô cũng là người của thành phố A sao? Tôi tới đây để kinh doanh... Thành phố này đúng là rất được...” Người này đúng là vô cùng nhiệt tình, sau khi ngồi cạnh tôi bèn không ngừng lái nhải.

Tôi không ngăn cản. Có người bên cạnh nói chuyện cũng tốt!

Di động bất chợt vang lên.

Tôi nhíu mày, lại là hấn, cho dù cách một khoảng rất xa, hấn vẫn dễ dàng khống chế cuộc sống của tôi.

“Xuống xe!” Tiếng nói không có một chút độ ấm vang lên. Tôi giật mình cả kinh, vội ngẩng đầu, nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đen đậu ngay ở lối ra của nhà ga. Chiếc xe cao cấp như vậy đậu ở chỗ này khiến ọi người đều xôn xao, dừng chân xem xét.

Sao hấn lại tới đây?

“Xuống xe!” Di động lại truyền đến giọng nói của hấn, hỗn loạn không có chút kiên nhẫn!

Tôi vội lấy lại tinh thần, kích động nhắc túi hành lý lên, người đàn ông ban nãy nhìn tôi với vẻ quái dị.

“Thực xin lỗi, phiền anh một chút!” Tôi ý bảo anh ta tránh qua một bên, vội vàng chạy xuống xe.

Tôi không muốn bị người quen nhìn thấy. Tại sao hấn lại đến? Chẳng lẽ còn sợ thế giới của tôi chưa đủ loạn sao?

12. Chương 12

Vừa lên xe, Đường Diệc Diễm đã làm một bộ mặt hầm hè không tốt, tôi không biết đại thiếu gia hấn lại có vấn đề gì, tóm lại tôi cũng không muốn quan tâm. Tôi lẳng lặng ngồi yên, cũng không nói gì!

“Hấn là ai vậy? Em về quê là để thân mật với người khác đấy à?” Đường Diệc Diễm siết chặt tay lái, nhấn mạnh chân ga. Xe chạy như bay trên đường.

“Đường Diệc Diễm, bây giờ là ban ngày, cẩn thận bị đưa tới đồn cảnh sát!” Tôi kinh hãi quay đầu.

“Tôi không quan tâm!” Hấn lại tiếp tục tăng tốc.

Tôi dường như như đã quên, hần là ai cơ chứ, hần biết sợ cái gì nào?

Là tôi ngu ngốc, là do tôi đã quá kinh hãi!

Hần ta có quá nhiều tiền, có thể giải quyết được tất cả mọi tai hoạ!

Tôi hừ lạnh, không thềm nhắc lại, gắt gao nắm lấy đệm ghế. Hần muốn điên thì cứ để mặc cho hần nổi điên là xong.

“Hần ta là ai?” Đường Diệc Diễm thấy tôi im lặng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Ai? Tôi ngẩn người. Bất chợt nghĩ đến người con trai nói chuyện với tôi lúc nãy.

Thân mật? Tôi không thể không bội phục trí tưởng tượng của hần, có thể đem mọi chuyện bề cong như vậy.

“Anh ta chỉ là một du khách, hỏi em ở nơi này có chỗ nào đẹp để tham quan!” Tôi không muốn mang lại phiền phức cho người khác nên bắt đầu giải thích. Hần sẽ làm tới, nếu tôi nói ra những lời khiêu khích chọc giận hần. Cho dù chỉ là một người đang bình ổn sinh sống, hần cũng có thể xoay chuyển mọi thứ, làm cho họ từ nay về sau vĩnh viễn không thể bình an, giống như tôi!

“Em thật là có mị lực, một người xa lạ cũng có thể tán gẫu vui vẻ như vậy?” Đường Diệc Diễm châm chọc cười, liếc tôi một cái, xem ra cũng không còn nghi ngờ nữa.

Tôi chỉ biết cúi đầu. Mị lực? Mị lực của tôi cũng không tồi, chẳng phải đã khiến cho hần “thần hồn điên đảo” sao?

Chỉ là tôi nghĩ, không cần phải ngu ngốc đôi co với hần!

Tốc độ xe của Đường Diệc Diễm bắt đầu giảm một chút, đầu ngón tay cũng hơi buông lỏng vô lăng ra.

“Sao anh lại tới đây?” Sự yên tĩnh trong xe quả thực làm cho tôi không thở nổi. Tôi không thể không tìm một đề tài gì đó, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại phát hiện chính mình ngu ngốc cỡ nào. Sao lại đi hỏi vấn đề này!

“Thích thì tới!” Quả nhiên, hần nhẹ nhàng băng quơ. Có lẽ trong mắt hần hiện lên một chút mất tự nhiên vào lúc này, nhưng tôi lại vô tình không biết.

“Anh không phải sợ em bỏ trốn đấy chứ?” Tôi ngượng ngùng nói, nhìn cảnh vật đang chạy như bay bên ngoài cửa sổ. Có thể sao? Nếu không có ba mẹ, có lẽ tôi thật sự sẽ trốn!

Bàn tay đang nắm vô lăng của Đường Diệc Diễm khẽ run lên một chút, xe bỗng quơ quơ.

Tôi quay đầu, hoang mang nhìn về phía hần. Hần sẽ không thật sự là...

“Anh đói bụng rồi!” Đường Diệc Diễm che dấu sự bối rối trong mắt, khẽ nói.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bây giờ đang trên đường cao tốc, không có khách sạn hạng nhất, hơn nữa những tiệm ăn ven đường này hần vẫn luôn khinh thường.

“Trong túi có một ít đồ đặc sản mẹ em mua, anh... muốn ăn không?” Vẫn là hỏi một chút đi, miễn cho thiếu gia vì đói bụng mà nóng nảy, lại giận chó đánh mèo tôi đây.

Hần không lên tiếng, khẽ gật đầu, nhưng tôi lại cảm thấy vẻ mặt của hần rất không được tự nhiên.

Mở túi hành lý ra tôi mới phát hiện, mẹ đã chuẩn bị cho tôi đầy một túi lớn. Tôi kéo khoá, bên trong là muôn màu đồ ăn vặt nổi tiếp nhau. Tôi dở khóc dở cười!

“Anh muốn ăn gì?” Tôi cúi đầu, tìm kiếm trong đồng đồ ăn.

“Gì cũng được!”

“Đậu phụ khô này rất ngon!” Đây là đặc sản của quê tôi, là món tôi thích nhất, cay cay, rất ngon! Trước đây, chỉ cần thi được 100 điểm, mẹ sẽ mua cho tôi rất nhiều!

Cũng chính là trước đây, chỉ một túi đồ ăn vặt cũng có thể khiến cho tôi vui sướng suốt nửa ngày. Khi đã lớn, những thứ muốn có ngày càng nhiều, vĩnh viễn chẳng thể thỏa mãn được dục vọng.

“Em thích? Vậy thì mang nhiều một chút sang Anh quốc!” Liếc nhìn tôi một cái, Đường Diệc Diễm làm như vô tình nói. Tay đang nắm đồ ăn vặt của tôi chợt cứng đờ. Trong lòng có một chỗ thật sâu hăm đi xuống.

Anh quốc, đúng vậy, tôi phải rời bỏ người nhà, rời bỏ đất nước của mình, tiếp tục dây dưa với ác ma này ở nước ngoài.

Ở một đất nước không có người thân, chỉ có tôi cùng với hắn!

Tôi cắn môi, sự cay đắng trong lòng lại một lần nữa tràn ra.

Bàn tay vươn ra giữa không trung, nhưng lại quên đưa đồ ăn cho Đường Diệc Diễm!

Xe đột ngột tấp vào lề đường rồi dừng lại.

Tôi lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt chợt loé.

Không thể buông tha cho tôi được sao!

Giờ khắc này, nhìn khuôn mặt âm trầm của Đường Diệc Diễm, tôi thật sự muốn nói như vậy, muốn cầu xin hắn.

Đường Diệc Diễm một tay kéo thân mình đang run rẩy của tôi, đè lại. Trong mắt hắn lóe lên lửa giận.

“Dừng...” Tôi đẩy hắn ra. Không cần, không cần gần tôi thêm nữa.

“Không phải do em!” Hình như hắn cực kì tức giận, dùng sức siết chặt tay tôi. Tôi ngồi trên người hắn, thân mình co lại.

“Người khác... sẽ nhìn thấy!” Hắn muốn làm khó tôi như vậy sao?

“Không đâu!” Đúng vậy, ai lại dừng xe ngay trên đường cao tốc giống hắn chứ.

Hắn bắt đầu thở gấp, tay di chuyển xuống dưới thân tôi, cởi quần lót của tôi, hôm nay tôi mặc váy, thật tiện lợi cho tên ác ma này.

Khuất nhục! Ghê tởm!

Giây phút hắn mạnh mẽ tiến vào cơ thể tôi, khi hắn ở trên người tôi phát tiết dục vọng, trong đầu, trong lòng tôi chỉ có cảm giác như vậy.

Bên ngoài, những dòng xe chạy qua như bay, bên trong xe lại tràn đầy cảnh xuân!

Hắn đối bụng. Sau khi tôi đã thỏa mãn hắn, chỉ có thể dựa vào lưng ghế nặng nề mà ngủ, đồ ăn vặt cũng đã sớm bị vứt xuống sau xe.

Ngủ, sẽ không cần phải đối mặt với hắn, ngược lại rất tốt!

oOo

Sau khi trở về, Đường Diệc Diễm lại càng bận rộn, hắn vội vàng chuẩn bị mọi thứ cho việc xuất ngoại. Còn tôi, ngày qua ngày chỉ biết ngắm người, giống như một cái xác không hồn.

Thỉnh thoảng, tôi sẽ ngồi một chỗ dùng các ngón tay để nhắm tính, tính cái ngày mà tôi phải đi đến Anh quốc, đến nơi chỉ có ác ma.

Tôi càng trở nên trầm mặc, phiền muộn chất chứa trong lòng chẳng thể tiêu tán!

Ngoài miệng tôi chưa bao giờ nói ra ý nguyện của mình, mà cũng chẳng dám nói.

Nhưng cơ thể của tôi vẫn không tự chủ được mà kháng cự!

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc thân thể dây dưa, tôi và Đường Diệc Diễm ngay cả nói cũng không nhiều hơn một câu, tôi lần lượt phải tăng thêm lượng thuốc để khống chế sự bài xích của cơ thể.

Hắn xem nhẹ, hoàn toàn không quan tâm đến ý nghĩ của tôi, đó là thói quen của hắn, chỉ biết lấy mình làm trung tâm!

Ngoài thời điểm hưng phấn muốn tôi ra, hắn cũng lười nói chuyện với tôi. Tôi cảm thấy bản thân càng ngày càng làm hết phận sự của một “công cụ để phát tiết”, không có sự trao đổi nào. Chỉ là một kỹ nữ cao cấp!

13. Chương 13

Cảm giác được có người ngồi xuống bên người tôi, mùi rượu nồng nặc bắt đầu quanh quẩn khắp không gian, tôi từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn không nhận được khe nhú mào, tay nắm chặt lại.

Một đôi tay lạnh lẽo lướt dọc theo hai má tôi xuống phía dưới. Tiếp theo, tôi nghe được tiếng cửi quần áo sột soạt. So với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn, dạ dày lại bắt đầu co rút đau đớn khiến tôi không thể nào nhắm mắt vờ ngủ được nữa.

Một khối cơ thể nóng bỏng đè ép lên người tôi, tôi nghĩ, chắc chỉ có lúc này hắn mới có chút độ ấm. Tay hắn lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lẽo, trái tim lại càng băng lạnh, có lẽ chỉ có khối cơ thể này, chỉ có khối cơ thể trong cơn dục vọng này là nóng bỏng.

Đường Diệc Diễm bắt đầu ngăn chặn thân mình tôi, tay hắn chậm rãi di chuyển xuống phía dưới thăm dò. Cơ thể tôi đã bắt đầu không khống chế được mà khẽ run rẩy.

“Mở to mắt, anh biết là em đã tỉnh!”

Tôi mở mắt ra, Đường Diệc Diễm đang nhìn tôi chăm chăm, ánh sáng trong đôi mắt hắn khẽ chuyển động, bàn tay đặt trên vai tôi bắt đầu trở nên gấp gáp.

Khi tôi nhìn đến đôi ngươi màu nâu đen kia, dịch vị dạ dày bắt chợt cuộn trào lên.

“Không được nôn!” Đường Diệc Diễm đè nặng lên cơ thể tôi, không cho phép tôi đứng dậy.

Tôi vội lấy tay che miệng lại, chất lỏng ghê tởm đã theo đầu ngón tay chảy xuống.

“Không được nôn! Không được nôn!” Cảm xúc của Đường Diệc Diễm bắt đầu biến động, đôi mắt trở nên đỏ ngầu đến đáng sợ.

“Khốn kiếp! Chết tiệt!” Đường Diệc Diễm kéo mạnh tay tôi đi đến phòng tắm, từng dòng nước ấm áp đánh vào cơ thể gầy yếu của tôi.

Tôi đỡ đầu, mặc kệ Đường Diệc Diễm ở trên người tôi lảng nhúc, hắn hung hăng đem tôi áp xuống, nước lập tức xả xuống người tôi, ướt đầm lưng áo.

Không có màn dạo đầu, hắn trực tiếp đâm vào cơ thể tôi, bắt đầu gấp gáp mà cuồng bạo chuyển động, mỗi lần đều dùng đến toàn bộ sức lực, mãnh liệt va chạm.

Nước không ngừng xả mạnh lên người tôi, thân mình tôi bởi vì động tác quá mức kịch liệt của hắn mà không ngừng chộp lên, nhưng lại không hề ới ra?

Bởi vì tôi đã không còn linh hồn, linh hồn của tôi đã cuộn lại ở một góc nào đó mà chính tôi cũng không nhìn thấy, gắt gao thu lại, ở nơi nào khóc, ở nơi nào bị thương, chỉ lưu lại cơ thể vốn đã chết lặng này, một khối cơ thể trống rỗng.

“Tôi muốn huỷ diệt em, huỷ diệt em!” Động tác của Đường Diệc Diễm càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, hắn siết chặt khuỷu tay của tôi, tựa như muốn bóp nát nó. Hắn không ngừng chuyển động, hai mắt bừng lửa trừng trừng nhìn tôi. Đột nhiên, hắn bất động, đầu nặng nề mà ngã xuống cổ tôi, nước nỏ lập đi lập lại: “Huỷ diệt em, huỷ diệt em...”

Một dòng nước ấm áp tràn xuống cổ tôi, hắn cúi đầu khóc, hoà lẫn với tiếng nước chảy.

“Huỷ diệt em...”

Thực sự, chúng tôi đều là những kẻ ngốc, hai kẻ ngốc đi tra tấn lẫn nhau.

Cuộc tranh đấu này không có người thắng, chỉ có hai linh hồn bị tàn phá đến không chịu nổi.

“Để tôi đi, hãy để tôi đi! Cầu xin anh!” Tôi gào thét, nước mắt phút chốc chợt trào ra khỏi hốc mắt: “Để tôi đi đi, xin anh! Cầu xin anh!”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống khuôn mặt tôi.

Đường Diệc Diễm ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Tại sao? Tại sao? Sao em lại không yêu tôi? Tại sao?”

Tôi cắn chặt môi dưới. Nước mắt của hắn nóng bỏng tựa như muốn thiêu cháy hai má của tôi. Nhưng tôi không cảm động, cũng chẳng thấy tan nát cõi lòng, tôi không yêu hắn, tôi vẫn không thể yêu hắn!

“Em thật tàn nhẫn, Diệp Sương Phi, em nói đi, em muốn tra tấn tôi như thế nào nữa? Trên người tôi còn có chỗ nào để em có thể thương tổn nữa?” Hắn nắm lấy người tôi, rít gào, đau khổ hét lên giống như một con sư tử bị thương.

“Để tôi đi, tôi van anh, hãy để tôi đi!!!” Tôi đau đớn kêu lên, tôi chỉ muốn rời khỏi hắn, chỉ cần rời khỏi hắn! Tôi không cần hắn như vậy, không muốn!

Hắn mở to mắt trừng tôi, tay đặt trên vai tôi bóp mạnh.

Tôi đau đến nhăn mày: “Để tôi đi! Để tôi đi, xin anh!”

Cuối cùng hắn cũng buông lỏng tay, rời khỏi cơ thể tôi, suy sụp đứng dậy.

Tôi nghe được tiếng nói lạnh lùng của hắn từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

“Diệp Sương Phi, em được tự do!”

Tôi nâng đầu lên, không dám tin nhìn hắn.

Đường Diệc Diễm ngồi xổm xuống trước mặt tôi, hắn kéo cổ tay tôi, nhấn nhấn trên mặt chiếc đồng hồ màu tím kia vài cái.

“Lạc”. Tựa như giây phút hắn đeo vào tay tôi trước đây, dây đồng hồ tách ra, rút khỏi cổ tay tôi.

Đường Diệc Diễm vịn tay vào tường đứng lên, hắn nhìn tôi, giọng khàn khàn, “Tự do, tôi trả tự do cho em!”

oOo

Hai năm sau.

Thế giới của tôi bình yên suốt hai năm. Có đôi khi, tôi vẫn nhịn không được mà tự hỏi chính mình, thật sự đã kết thúc sao? Tự do rồi sao?

Tôi nghĩ đáp án khẳng định là đúng. Lúc đầu tôi còn hoang mang, sau đó lại bắt đầu thấy mừng.

Tôi đã được tự do, Đường Diệc Diễm đã thật sự buông tay!

Vì thế, tôi trở lại với thế giới của mình, học tại một trường đại học trong thành phố này. Vì nơi đây đã không có bóng dáng của hắn, hắn đi Anh quốc!

Vào cuối tuần, tôi sẽ ngồi xe trở về nhà, vui vẻ sống cùng ba mẹ, bình thản và hạnh phúc!

Thích ý đi dạo trong khuôn viên trường, hơi thở của mùa xuân đã gần kề, tôi sinh ra vào mùa xuân, là mùa muôn hoa đua nở, có lẽ tôi không nên tên là Sương Phi, mà phải là Hoa Phi mới đúng!

Xa xa, tôi nhìn thấy một cặp tình nhân đang tản bộ, trêu đùa nhau. Đây là cuộc sống đại học. Cuộc sống không chỉ có việc học buồn tẻ mà còn cả tình yêu, không cần phải che giấu, có thể quang minh chính đại công khai với tất cả mọi người tình yêu của mình.

Tôi cười cười, nghĩ, cũng giống như ngôn ngữ của loài hoa tôi yêu thích nhất – hoa oải hương.

Chờ đợi tình yêu...

Tôi đang chờ đợi tình yêu, một tình yêu thực sự chỉ thuộc về mình!!!

“Trần Việt Phong! Anh đứng lại đó cho em!” Sau lưng truyền đến tiếng quát tháo lạnh lạnh của nữ sinh. Không phải gọi tên tôi, tôi theo bản năng quay người lại, giống như tất cả mọi người ở đây.

Tôi kinh ngạc nhìn đôi nam nữ đang giằng co ngay trước mặt.

Nam đẹp trai, nữ xinh xắn.

Đây vốn là một cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc lại bị hai người kia phá vỡ. Nữ sinh nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy góc áo của nam sinh. Tôi tới gần lại phát hiện nước mắt đang ẩm ướt nơi khoé mắt của cô ấy. Hận càng nhiều lại yêu càng sâu!

“Cô có thôi đi không? Chúng ta đã chơi xong rồi!” Nam sinh lạnh lùng gỡ tay nữ sinh ra. Khoé miệng của nữ sinh bắt đầu trở nên run rẩy.

“Em yêu anh như thế, tại sao anh lại có thể đối xử với em như vậy? Tại sao?” Nữ sinh đau khổ rít gào, bộ dạng của cô ấy làm cho tôi thấy thân mình chợt căng thẳng. Có một người đã từng nói với tôi như vậy, nhưng mà, tôi không đồng tình với cô nữ sinh kia, ngược lại, cảm thấy nam sinh đó thừa nhận tình yêu của cô ấy mới thật vất vả!

Tôi chưa sót cười cười, muốn rời khỏi đây, không định ở chỗ này xem kịch. Tôi không hy vọng người khác hứng thú với chuyện cũ của tôi, tôi cũng sẽ không đi hỏi chuyện riêng tư của người khác, tôi chỉ cần cuộc sống yên bình.

“Thật ngại quá! Tôi đã có người yêu rồi!” Vận mệnh tựa như không muốn buông tha tôi. Lúc tôi đang định xoay người rời đi, một đôi tay giữ chặt lấy tôi. Giây tiếp theo, tôi đã bị vây trong một vòng ôm ấm áp, đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của cô nữ sinh kia.

“Đây là người yêu của tôi, lần này là thật!” Đỉnh đầu truyền đến giọng nói của nam sinh đó, không hề có chút lạnh lùng nào như vừa rồi.

Một đôi người màu nâu cúi xuống nhìn tôi, tôi nhú mày, tôi không thích ánh mắt như vậy, nó làm cho tôi nghĩ đến một người!

“Trần Việt Phong! Anh tìm cái loại mặt hàng như vậy đến chộc tức em sao?” Nữ sinh xấu hổ nắm chặt tay lại, phần hận nhìn tôi dựa vào lòng Trần Việt Phong, hận không thể đem tôi nuốt chửng vào bụng. Bộ dạng âm ngoan đó khiến lòng tôi khê run lên, lông mày nhăn lại. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi nhất thời lại quên phản bác.

“Cô dọa đến bảo bối của tôi rồi đấy!” Nam sinh tựa như sợ nữ sinh kia chưa đủ hận tôi, sau khi nói xong những lời khiêu khích lại ôm chặt lấy tôi.

“Tôi nói này, anh cũng nên có chừng mực chút đi! Cô ấy sẽ không vì chuyện anh đã có tôi mà dễ dàng buông tha đâu. Trong mắt của cô ấy, tôi vốn dĩ không thể trở thành mối uy hiếp!” Tôi không nghĩ tăng thêm khó khăn cho anh ta, chỉ muốn bình tĩnh giải quyết trận phân tranh này. Tôi không thích phiền phức, chỉ muốn bình yên, giống như một người đứng ở ngoài ánh sáng, lẳng lặng nhìn thế giới này, không tham dự.

Anh ta tiện tay đem tôi trở thành tấm lá chắn, tôi đã ở trong lòng anh ta mà tham gia trận này là chuyện không thể chối cãi, nếu vậy, yên lặng để có thể toàn thân trở ra là điều duy nhất mà tôi có thể làm được.

Bởi vậy tôi ngẩng đầu nói những lời kia, cố gắng không chế âm lượng chỉ để ột mình anh ta nghe được.

Nam sinh trước mặt hừ hừ, trong mắt có sự kinh ngạc đối với tôi, chắc không nghĩ tôi sẽ nói như vậy. Một lát sau, anh ta nhấp nháy mi mắt, cúi đầu, môi đặt ở bên tai tôi thổi khí, giọng nói đầy trêu ghẹo: “Vậy thì chưa chắc đâu, bảo bối ạ!”

Thân mình tôi khê run lên, ngẩng đầu nhìn anh ta. Anh ta cong lên khoé miệng, nhìn tôi một cách đầy chăm chú!

Động tác của chúng tôi đầy ái muội làm ọi người thấy mơ màng, bao gồm cả nữ sinh sắp khổng chế không được muốn tiến lên kia, “Trần Việt Phong! Anh buông cô ta ra cho em!”

Trần Việt Phong ngẩng đầu, hai tay đặt ở bả vai của tôi tăng thêm lực, “Chỉ sợ cả đời này cũng không thể buông!”

Tôi lập tức cứng đờ người, nhìn về phía anh ta, sợ hãi tìm kiếm một tia điên cuồng đã từng thấy.

Thật may mắn là không có, nhưng tôi lại đoán không ra tâm tư của người này, ánh sáng vừa loé trong mắt anh ta rất cuộc tượng trưng cho điều gì?

Anh ta nhàn nhạt nhìn tôi, một tia sáng lại hiện lên nơi đáy mắt. Giây tiếp theo, tôi nghe được tiếng hít thở nặng nề, còn cả tiếng rít gào của nữ sinh kia. Trước mắt tôi, tia sáng chói lóa ấy chậm rãi biến mất, thay thế bằng khuôn mặt đang cúi xuống, môi tôi nhanh chóng bị đè ép lên, rất nóng bỏng!

“Trần Việt Phong!”

Thừa lúc tôi còn đang ngây đại, Trần Việt Phong vội tăng thêm lực hôn, tay áp chặt gáy của tôi, không cho tôi né ra, thậm chí đầu lưỡi ẩm ướt đã bắt đầu cường ngạnh khiêu khai khoé miệng của tôi, tiến quân thần tốc.

“Ngô!” Tôi ra sức kháng cự nhưng vẫn không thể tránh né, chỉ nghe thấy tiếng kinh hô từ bốn phía, tiếng hít thở trầm trọng, còn cả tiếng cười.

Không, tôi không cần, tôi không muốn trở lại làm đối tượng bị người khác chỉ trích. Tôi chỉ muốn được bình yên, giống như thời gian hai năm qua, nhưng tôi cảm nhận được, những ngày tháng đó lại bắt đầu chậm rãi rời xa tôi. Không, tôi không cần!

Vì vậy...

“A!” Trần Việt Phong bắt đầu nhìn tôi, che thân dưới vừa bị thương của mình, sắc mặt trở nên xanh mét, cuối cùng vẫn là quá đau mà ngồi xổm xuống.

Tôi phần hận nắm chặt tay lại, sau đó nhân lúc mọi người còn đang trợn mắt há hốc mồm, tôi vội vàng bỏ chạy, chạy ra khỏi thế giới hỗn loạn này! Tôi chạy một mạch như điên, vốn dĩ phải mất mười phút, nhưng tôi chỉ cần vài phút đã trở về kí túc xá. Tôi dựa vào cửa, thở hồng hộc.

“Tiểu Phi, sao cậu lại chạy thế kia? Tổ gọi mà cậu cũng không trả lời!” Bạn cùng phòng Đùng Hàn bỗng nhiên từ phía sau tiến đến, làm tôi sợ nhảy dựng lên.

Đùng Hàn hoang mang nhìn tôi: “Tiểu Phi, cậu sợ cái gì? Vừa rồi còn giống như bị quái thú đuổi ở đằng sau!”

“À! Không có gì... tớ... Chính là muốn luyện tập chạy bộ một chút, sắp thi thể dục rồi mà!” Nói xong, lòng tôi vẫn còn thấp thỏm không yên.

“Ồ! Vậy cậu nhất định là đạt tiêu chuẩn rồi, chạy nhanh thế cơ mà!” Đùng Hàn làm như bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, đi vào trong ký túc xá: “À này, Tiểu Phi, bưu phẩm của cậu đang ở phòng thường trực, thầy Cao nhắc tớ nói cho cậu!”

“Được rồi, lát tớ qua!” Là ai gửi bưu phẩm cho tôi đây.

Đang nghĩ ngợi, trong phòng chợt truyền đến tiếng kêu sợ hãi của bạn cùng phòng Tiểu Thanh: “A, xong đời, xong đời rồi!” Tay còn đang lướt nhanh trên bàn phím, gần đây cậu ấy đang mê mẩn trò chơi chiến đấu trực tuyến này, mỗi ngày đều chơi không biết mệt!

Tôi bỗng nhiên nghĩ, Tiểu Thanh cũng được coi như nữ quái nổi tiếng trong khoa, thậm chí trong toàn trường, có lẽ...

“Tiểu Thanh, cậu có biết Trần Việt Phong không?” Ít nhất, tôi muốn xác định anh ta không phải một nhân vật khó lường gì đó, tôi có kinh nghiệm, chỉ cần dính vào mấy người đó là cả đời đều không được bình an.

“Giết, giết, giết...” Tiểu Thanh dường như không nghe thấy, ngón tay liên tục gõ bàn phím.

“Tiểu Thanh!”

“Cái gì!!!”

“Tớ hỏi là cậu có biết Trần Việt Phong không?” Tôi cẩn thận hỏi, sợ cậu ấy nói ra đáp án mà tôi không muốn nghe.

“Không biết!” Tiểu Thanh ngay cả đầu cũng không nâng, tiếp tục vùi đầu khổ chiến.

Tôi nhẹ nhàng thở ra. Ngay cả Tiểu Thanh cũng không biết, hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Có lẽ vừa rồi tôi có hơi quá đáng, nhưng là tại hắn vô lý trước. Cùng lắm thì lần sau nếu có bất hạnh gặp lại, tôi nói lời xin lỗi là được. Nhưng mà tốt nhất là không nên có một ngày như vậy.

Tảng đá trong lòng đã được tháo bỏ, tôi thấy thoải mái không ít, vẫn là đến phòng thường trực trước vậy!

14. Chương 14

Thì ra là Đồng Hân, tôi dỡ túi bưu phẩm, mở ra, là màu tím... một chiếc váy ngủ gợi cảm? Còn cả một tấm thiệp kèm theo.

“Gửi nữ thần gợi cảm: Tiểu bảo bối, mặc quần áo xong, hãy để cho chúng ta gặp lại nhau trong mộng đi! Ha ha ha ha.”

Phía dưới còn có một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Tôi bất đắc dĩ cười cười, cũng chỉ có Đồng Hân làm vậy!

Nhắc chiếc váy gần như trong suốt kia lên, bên trong lại rơi ra một bức ảnh. Đó là ảnh chụp Đồng Hân cười tươi như hoa kéo một nam sinh thanh tú cùng chụp, họ cười đến ngọt ngào, trong mắt mang theo ánh sáng trong suốt.

Đồng Hân cũng đã yêu rồi, cô nàng thô lỗ trước kia đã trở thành một người con gái hạnh phúc. Còn tôi... tôi như vậy, có tư cách mong đợi tình yêu của riêng mình sao?

Dù đã cố gắng thử quên đi, nhưng tất cả mọi chuyện đã qua dường như đã được tạc khắc lại, khắc sâu vào trong lòng, cho dù lừa mình dối người như thế nào cũng vẫn không tiêu tán được. Thử kết bạn ư, ai mà biết được, một ngày nào đó miếng vết thương này lại đột nhiên vỡ ra, vết thương dữ tợn sẽ hoàn toàn bại lộ!

“Không ngờ em cứ như vậy mà mở quà!” Giọng nói trêu trọc vang lên trên đỉnh đầu, tiếp theo, một bàn tay vươn ra nhanh chóng đoạt lấy chiếc hộp trong tay tôi, ngón tay tôi nhẹ nhàng run lên, chiếc váy mỏng manh nhanh chóng bại lộ trong không khí.

Mặt tôi bỗng chốc đỏ lên, tay luống cuống muốn giật lại váy. Lúc này mới nhìn rõ người trước mắt là Trần Việt Phong.

Miệng anh ta bất giác nhếch lên, theo thói quen khẽ nhú mày, đôi ngươi màu nâu kia nhìn tôi chằm chằm!

“Anh thật sự là không biết lễ phép!” Trần Việt Phong giơ hộp quà lên cao, cánh tay tôi dù có dài thế nào cũng không với tới được.

“Anh thật chẳng ra làm sao cả!”

“Cứ cho là vậy đi!” Trần Việt Phong lui về phía sau vài bước, nhìn tôi. “Một cước kia của em cũng thật là độc ác, có nghĩ đến việc chịu trách nhiệm với tôi không đây?”

“Anh thật đúng là...” Vô sỉ! Tôi thầm mắng anh ta trong lòng, nhưng không nói ra, tôi biết ánh mắt đang không ngừng lưu chuyển kia tượng trưng cho điều gì, tôi không nên đi kích thích hứng thú của bất cứ kẻ nào, tôi không muốn lại bị biến thành món đồ chơi để cho người khác chinh phục!

“Sao không nói gì?” Trần Việt Phong thấy tôi bỗng nhiên trầm mặc, nhú mày, đầu đưa tới gần hơn. “Như vậy thì đùa chẳng vui chút nào!”

Đùa, lại là chơi đùa! Thân mình tôi cứng đờ, lảo đảo lui về phía sau, hoảng sợ nhìn anh ta, cặp mắt nâu kia chợt lóe, lóe ra ánh sáng màu hổ phách, vậy mà tôi lại nhìn thấy khuôn mặt Trần Cảnh Phong khẽ xoay tròn, từ từ, chậm rãi, biến thành khuôn mặt mà tôi vĩnh viễn không thể nào quên được!

“Đừng!” Tôi hét to một tiếng, theo bản năng bỏ chạy, căn bản là quên mất phía sau không có đường, chỉ có một ngọn núi giả rất cao. Tôi vội vàng lui thân mình về phía sau, ngã xuống nền nhà phủ đầy đá vụn!

Tôi sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, chờ đợi sự đau đớn sắp giáng xuống.

“Đáng chết!” Tôi bỗng nghe được một tiếng gầm nhẹ, một đôi cánh tay vươn tới ôm lấy thân mình đang rũ xuống của tôi, cùng nhau ngã nhào, đúng lúc cái gáy của tôi đang gần chạm đến những mảnh đá vụn.

“A...” Tiếng kêu rên vang lên bên tai tôi, kèm theo đó là âm thanh của sự va chạm xương cốt.

Tôi mở mắt ra, là khuôn mặt đau đến vặn vẹo của Trần Việt Phong, phía dưới, bàn tay anh ta đang đặt trên mặt đá, đã bị trầy xước đến tróc cả da, máu đỏ thẫm.

Tôi kinh hãi nhìn anh ta, nhất thời quên cả phản ứng.

“Tiểu thư, em cũng thật nặng quá!” Một lúc lâu sau, Trần Việt Phong mới thăm thiết kêu lên một tiếng. Tôi bây giờ mới phát hiện người mình đang bị anh ta chặt chẽ ôm vào trong ngực. Mà anh ta lại nhận hết tất cả sự va chạm vừa rồi.

Tôi bối rối đứng dậy, động tác hơi mạnh làm cho cả người Trần Việt Phong đều đau đớn, vội cắn chặt răng, vẻ mặt khốn khổ!

“Xin lỗi, anh không sao chứ?” Tôi áy náy nhú mày nhìn anh ta, khẽ nuốt nước miếng.

“Em nói xem, tiểu thư, ai có mắt đều biết tôi không ổn, rất không ổn!” Trần Việt Phong ngồi dậy, hướng về phía tôi quát: “Còn không mau đưa tôi đến phòng y tế, em muốn xem tôi chảy máu chứ gì?” Dứt lời còn giờ bàn tay dính đầy máu lên!

Tôi bĩu môi, cảm thấy bộ dạng như rỗng như hổ kia không hề nghiêm trọng như những gì anh ta nói. Ít nhất còn có sức mà mắng chửi người khác, người đầu mà hung dữ!

oOo

“Ai ui! Đau quá! Cô nhẹ tay một chút, bà thím!”

Tôi đứng ở một bên nhìn Trần Việt Phong rít gào khi cô giáo y tế băng bó vết thương cho hắn.

Tay của cô ấy thực sự dùng lực rất mạnh, mỗi một lần băng đường như đều là hung hăng dùng sức, một chút đều không có nương tay!

Tôi đứng nhìn mà trong lòng run sợ!

“Em không phải rất lợi hại sao? Sao lại phải đến phòng y tế thế này? Để tôi giúp em được toại nguyện, cẩn thận mà băng bó cho em! Còn nữa, nếu tiếp tục gọi tôi là bà thím, tôi sẽ đánh cho em tàn phế đấy!”

Xem ra, cô giáo cũng không phải là người hiền lành, ngón tay thon dài cố ý kéo mạnh, Trần Việt Phong lập tức đau đến nhe răng trợn mắt!

“A, thím là người phụ nữ độc ác!”

“Xú tiểu tử, em còn dám nói như vậy à!”

Tôi ngơ ngác đứng ở một bên nhìn hai người cãi nhau, họ... quen biết sao?

Cô giáo y tế có một đôi mắt dài nhỏ, hơi xếch, lúc nói chuyện hơi hơi giương lên, cho dù là mặc áo blouse trắng của bác sĩ, loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy vóc dáng cô có chút kiêu ngạo, không biết tại sao tôi lại cảm thấy cô đứng ở chỗ này không phù hợp lắm.

Cô giơ tay nhắc chân đều giống một người phụ nữ vô cùng quyền rũ, có lẽ nên như trên TV, mặc quần áo sang trọng, uống rượu vang đỏ sang quý trong nhà hàng sa hoa, hấp dẫn tất cả ánh mắt của đàn ông mới đúng! Chứ không phải ở trong này cùng tên tiểu tử hung dữ kia tranh cãi!

“Lần này không phải bởi vì đánh nhau!” Trần Việt Phong bắt mồm lẩm bẩm một tiếng, liếc tôi một cái: “Bởi vì cái người ngu ngốc kia không chú ý nhìn đường!”

Cô giáo theo tầm mắt của anh ta nhìn về phía tôi. Tôi chỉ biết xấu hổ cười cười, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Việt Phong, khễ cắn môi, nhin xuống không phản bác anh ta!

“Vậy thì cũng nhất định là do em bắt nạt người ta rồi!” Cô giáo không khách khí lại thưởng cho hấn một cái cốc đầu.

“A, sao cô có thể bắt công như vậy! Đau quá!” Trần Việt Phong ôm đầu, bắt mồm nhìn cô, so với vẻ kiêu ngạo vừa rồi, ở trước mặt cô giáo hấn lại giống một đứa trẻ bốc đồng!

Thật vất vả để hai người vừa cãi nhau vừa kết thúc việc bằng bố, cô giáo nhẹ nhàng đóng tủ thuốc lại, quay đầu, khoe miệng khễ cong lên, thế nhưng nụ cười kia rất giống với Trần Việt Phong.

“Cô bé đáng yêu, cháu của cô tính tình chắc là rất khó chịu!!”

Thì ra họ thật sự quen biết, tôi ngẩn người!

“Thím à, thím dong dài quá rồi đấy!” Trần Việt Phong bắt mồm kêu to, nhưng tôi lại nhìn thấy khuôn mặt hấn trở nên hồng hồng.

Hấn không phải là thẹn thùng đấy chứ?

“Cháu mà còn gọi dì là thím nữa là dì sẽ đánh đấy!” Lại là một cái cốc đầu!

“Trời ơi, sao dì lại bạo lực như thế!”

Tôi ngây dại đứng ở một bên, hai người này không đến một phút đồng hồ lại cãi nhau. Tôi nhin không được mà cười cười. Dì cháu nhà này thật đúng là thú vị!

15. Chương 15

“Không ngờ cô giáo lại là dì của anh!” Trên đường trở về kí túc xá, tôi liếc nhìn Trần Việt Phong. Ai mà ngờ được anh ta lại có một người dì xinh đẹp như vậy.

“Tôi cũng không thể tưởng tượng được, em lại có ma lực lớn đến thế!” Trần Việt Phong kinh thường hừ hừ, vẻ mặt buồn cười nhìn tôi.

“Hà?” Tôi kinh ngạc nhìn anh ta.

“Không phải sao? Chúng ta mới gặp nhau có hai lần, em đã khiến cho tôi mình đầy thương tích, vậy mà còn không có ma lực sao?” Trần Việt Phong đùa cợt nhìn tôi.

Tôi cắn chặt môi dưới, hận không thể giống như dì của anh ta, cốc ột cái vào đầu. Nhưng nhìn tay của anh ta bị băng bó như vậy, trong lòng tôi cũng thấy có chút áy náy, đành nhin xuống không phát tiết ra. Thực ra anh ta cũng có thể làm ngơ, mặc kệ tôi đầu rơi máu chảy.

Tôi hạ thấp mi mắt.

“Áy náy phải không? Áy náy thì bồi thường cho tôi là được rồi!” Giọng nói đầy ản ý của Trần Việt Phong chợt vang lên trên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đang tràn đầy vẻ tính kế kia, khễ hỏi: “Bồi thường?”

“Ừ, mai là cuối tuần, chúng ta hẹn hò đi!” Trần Việt Phong cười đến rạn rở.

Trên đầu, một vòng ánh sáng xuất hiện khiến cho tôi cảm thấy thật chói mắt, vội lấy tay che khuất ánh nắng chói chang ấy.

oOo

“Diệp Sương Phi...Diệp Sương Phi!”

“Phòng 6502...Diệp Sương Phi!”

“Khoa Tiếng Anh năm thứ 2, ban 3, Diệp Sương Phi...”

Sáng sớm ngày cuối tuần, tiếng hô to đã bắt đầu vang lên.

“Woa, là Trần Việt Phong kìa! đẹp trai quá! Việt Phong, nhìn bên này, nhìn bên này!” Nữ sinh từ các phòng ngủ cũng ủa ra góp vui.

“Trần Việt Phong! Trần Việt Phong!”

“Diệp Sương Phi mau xuống đi, đừng làm cho Việt Phong của chúng tôi đợi lâu nữa, thật đáng thương!” Lại một giọng nói khác bay tới.

“Nè, tôi nói cậu nha Diệp Sương Phi, cậu cho cậu là ai, còn làm bộ làm tịch nữa!” Thậm chí còn cả những lời cảnh báo đầy bất bình, giọng điệu ghen tị.

Tôi dở khóc dở cười ngồi trên giường, nhú chặt mày, tay không chịu nổi vội bịt tai lại, tên đáng ghét này!

Ngày hôm qua tôi đã cự tuyệt hẳn, hẳn lại cầm lấy tay tôi, nói với tôi với vẻ đầy chắc chắn rằng, ngày mai tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng trước mặt hẳn. Mà bây giờ hẳn lại dùng thủ đoạn độc ác như vậy! hẳn muốn tất cả mọi người hiểu lầm sao?

Tôi cảm giác được những tháng ngày yên ổn của mình đã bắt đầu xa rời.

“Tiểu Phi!” Tiểu Thanh đứng một bên lo lắng nhìn tôi. Hôm qua khi tôi trở về, cậu ấy bèn ngạc nhiên hỏi tôi rằng người mà tôi nói lúc trước không phải là Trần Việt Phong đấy chứ. Ông trời của tôi, lúc cậu ấy đang chơi game thậm chí còn không rõ là tôi đang hỏi cái gì đã trực tiếp trả lời, thật đúng là không có trách nhiệm, bây giờ mới ngộ ra mà xác nhận lại với tôi.

Sau đó, khi tôi còn đang mờ mịt gật đầu, Tiểu Thanh bỗng hét to một tiếng, tiếp theo, nước miếng lập tức văng tung toé về phía tôi, biểu diễn bản tinh nữ quái trời cho.

Thì ra, Trần Việt Phong không phải là đại nhân vật gì, mà là đại đại đại...nhân vật! Lúc nói những lời này, tròng mắt của Tiểu Thanh tựa như muốn rớt xuống đất, thật là khoa trương quá thể!

Cậu ấy nói Trần Việt Phong tuy rằng không phải con nhà danh gia giàu có gì, thậm chí còn mồ côi cha, nhưng từ nhỏ đến lớn được mẹ nuôi dưỡng, anh ta ngoài bộ dạng lịch lãm đẹp trai làm cho người ta chảy cả nước miếng, còn là một nhân tài toàn năng, chỉ số thông minh kinh người, vốn dĩ có thể vào được nhiều trường đại học tốt hơn nhiều, nhưng không biết hiệu trưởng làm thế nào mà giữ được anh ta ở lại. Nói xong, Tiểu Thanh còn thuận miệng thêm vào một câu: “Tớ nghĩ hành động vĩ đại nhất mà hiệu trưởng của chúng ta làm được chính là có thể khiến cho Trần Việt Phong vào học!” Nói như thể hiệu trưởng là người vô năng.

Tôi lắc đầu, tiếp tục nghe Tiểu Thanh truyền tin tức. Cậu ấy còn nói, anh ta là thiên tài rực rỡ nhất trong số các sinh viên xuất sắc, nghe nói số nữ sinh theo đuổi anh ta có thể tạo thành cả một phòng tuyến, nhưng anh ta quá phong lưu, chẳng có cô gái nào có thể chiếm giữ trái tim anh ta.

Dứt lời, cậu ấy chột cả kinh nhắc nhở tôi, sau này ra ngoài nhất định phải cẩn thận, tôi đã trở thành mục tiêu công kích của rất nhiều nữ sinh!

Nghiêm trọng đến thế sao?

Nhưng mà hôm nay, tôi cuối cùng cũng được kiểm chứng. Đứng Hàn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đồng thời cũng nhốt luôn tất cả những ánh mắt oán hận kia ở bên ngoài. Cậu ấy nhìn tôi, bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Tiểu Phi, anh ấy mà còn tiếp tục gọi nữa, tớ nghĩ toàn bộ nữ sinh đang “chiêm ngưỡng” tại ký túc xá này sẽ phá cửa mà vào mất!” Giọng điệu của Tiểu Thanh giống như đang đùa cợt.

“Tiểu Phi, hay là cậu...”

Đừng Hàn còn chưa nói hết câu, tôi bèn “tạch” một tiếng bật dậy.

Một phút sau, đúng như lời Trần Việt Phong đã nói, tôi đứng trước mặt anh ta, nhưng là trong cơn giận dữ.

16. Chương 16

“Còn nhanh hơn cả sự mong đợi của anh đấy!” Trần Việt Phong không chút để ý, cợt nhả nhìn tôi. Tôi thở hổn hển, thâm nghĩ cào rách khuôn mặt thoát nhìn tường như vô hại kia, đồ ti bỉ!

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Chẳng lẽ bảo anh ta không nên phá hoại cuộc sống yên bình của tôi sao?

“Anh nói rồi, anh chỉ muốn hẹn hò với em thôi!” Vậy mà người này vẫn còn có thể làm ra vẻ mặt vô tội.

“Tôi cũng đã nói, tôi không muốn!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh ta, còn nói là chỉ số thông minh cao, anh ta nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Không nhận thấy sự cự tuyệt của người khác?

“Ồ, vậy thì anh cũng chỉ có thể chậm rãi đứng ở chỗ này chờ em, hy vọng em thay đổi ý kiến!”

Trần Việt Phong cố ý tỏ ra thất vọng, bĩu môi, hấp dẫn ánh mắt của những người qua đường, anh ta quả thực nghĩ rằng mình diễn xuất hay lắm sao?

Tôi quay đầu, trên cửa sổ ký túc xá là một đám người, có người xem náo nhiệt, có người không cam tâm, lại có kẻ đối địch... Còn tiếp tục cùng anh ta ở một chỗ theo kiểu này, không biết ngày mai những lời đồn đại không hay sẽ truyền thành thế nào. Giống như những ngày tháng đáng sợ trước kia, đi đến đâu cũng bị mọi người chỉ trỏ.

Tôi không muốn!

Nghĩ đến đây, tôi nhú mi, cắn răng xoay người đi thẳng về phía cổng.

“Này, Diệp Sương Phi, em muốn chạy trốn sao?” Phía sau truyền đến tiếng nói của Trần Việt Phong, nghe có chút vội vàng!

“Chẳng lẽ anh muốn ở chỗ này hẹn hò à?” Tôi không thèm quay đầu lại, rầu rĩ nói, tiếp tục bước nhanh hơn, ai quản anh ta có nghe thấy hay không, vô lại!

Đáp lại lời nói của tôi, anh ta cũng nhanh chóng đuổi theo, mùi thuốc lập tức truyền đến mũi, là bàn tay bị thương của anh ta đang vô cùng tự nhiên đặt trên bả vai tôi.

Tôi liếc anh ta một cái, không chút khách khí chụp lấy bàn tay kia, hung hăng hất xuống!

“A, đau quá! Cô bé này!” Anh ta kêu to, nhe răng trợn mắt!

Đáng đời! Tôi thưởng cho anh ta một cái nhìn xem thường! Trong lòng cũng giải toả được hết tức giận!

oOo

Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên tôi hẹn hò cùng với nam sinh, nếu như lần này cũng được tính!

Đi trên ngã tư đường rộn ràng nhộn nháo, Trần Việt Phong vài lần cợt nhả nắm lấy tay tôi đều bị tôi hung hăng hất ra, tôi trừng mắt, anh ta lập tức cười đến sáng lạn, theo sau tôi một tấc cũng không rời. Cứ một lúc anh ta lại mua chút đồ ăn vặt bên đường để lấy lòng tôi, giống như bao cặp tình nhân thật sự đang dạo phố khác.

Lúc đầu tôi không cần, nhưng sau đó bụng thật sự bị đói đến nỗi kêu vang. Từ buổi sáng bị quấy rầy đến giờ, một chút tôi cũng chưa ăn, suốt một đường thở phì phì bước đi. Đã tiêu hao không ít thể lực, không lý do gì lại bắt dạ dày chịu khổ, cuối cùng tôi đành nhận lấy đồ ăn trong tay anh ta, tốt nhất là ăn cho anh ta phá sản luôn, nhìn xem còn dám kiêu ngạo hay không!

Tôi hung hăng cắn một ngúm thịt dê nướng trong tay, tưởng tượng nó là khuôn mặt đang cười hi hi kia!

Xú gia hỏa!

Nhưng rõ ràng, sức tôi không thể bì với anh ta, xuống đường dành cho người đi bộ, tôi đã muốn không chống đỡ nổi, mắt cá chân cũng bắt đầu đau nhức. Một mỗi quá! Thật không rõ về mặt hưng phấn dị thường của những cô nữ sinh kia lấy tinh lực từ đâu mà nhiều thế!

Tôi đau đến nhú mi, muốn xoa bóp hai chân đang nhức nhối.

“Chúng ta đi xem phim đi!” Người kia nhìn tôi một lúc, đưa ra lời đề nghị rất đúng lúc, tôi gật đầu lia lịa. Thật tốt quá, rốt cuộc cũng có thể nghỉ một chút

Trần Việt Phong nhìn tôi, nở nụ cười, kéo tay tôi đi về phía rạp chiếu phim. Lần này tôi không phản kháng, chỉ muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi!

Sau lưng là ghế dựa mềm mại. Trong rạp chiếu phim, thanh âm “bình bình bang bang” cũng không dậy nổi chút hưng trí của tôi. Tôi càng không ngừng ngáp dài, bốn phía hoàn toàn tối đen làm cho tôi cảm thấy buồn ngủ.

Mí mắt nặng trĩu không ngừng tranh đấu.

Ngủ một lát là tốt rồi. Chỉ một lát...

“Bành!” Tiếng vang thật lớn khiến tôi đang mơ màng trong giấc ngủ chợt giật mình tỉnh dậy, lập tức mở mắt, hóa ra là tiếng ô tô nổ mạnh trong phim. Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, đầu giật giật, gì? Sao lại mềm như vậy, còn thoải mái nữa chứ!

Tôi giương mắt, thấy mình đang ngủ trên vai Trần Việt Phong, mà tay của tôi, tay của tôi đang đặt trên cánh tay anh ta. Tôi giống như bị điện giật, luống cuống đứng dậy, tạo ra một khoảng cách giữa tôi và anh ta. Tôi vụng trộm liếc anh ta một cái, anh ta vẫn nhìn chăm chăm màn hình, hình như không có vẻ gì là chú ý tới tôi.

Tôi âm thầm buồn bực trong lòng, nhớ rõ là không hề tới gần anh ta, chẳng lẽ trong lúc ngủ lại dịch sát đến? Thật đúng là mất mặt! Tôi thậm chí cảm giác được khoe miệng dính dính, nước miếng! Tôi vội lau đi, may mắn là không có người nhìn thấy.

Thật vất vả mới đến lúc bộ phim kết thúc, tôi đứng lên đầu tiên, chột vạt đi ra ngoài, mặc kệ đám đông đang chen chúc chặn đường ra của tôi. Một nam sinh cao lớn này căn bản là không có nửa điểm lễ phép, vội vã xông thẳng về phía trước, cho dù có chút phong độ cũng chỉ biểu lộ trước mặt bạn gái mà thôi. Tôi gian nan nép mình trong đám đông, bị những người ở đằng sau xô đẩy đến mấy lần, suýt nữa ngã sấp xuống.

Tôi chịu không nổi nhú nhú mày, vô lực ngăn cản lực đè ép lớn như vậy.

A, đau quá, lại có người húc vào bả vai, tôi bất đắc dĩ kêu nhỏ, đám đông chật chội như vậy ngay cả một ngón tay cũng không nhấc nổi.

Lúc này, một đôi cánh tay ở phía sau nhẹ nhàng choàng qua vai tôi, lưng lập tức ngã vào một vòng ôm ấm áp. Tôi ngẩng đầu, Trần Việt Phong ở phía sau người đang dùng thân mình giúp tôi chống đỡ đám đông đang chen lấn. Hai tay bảo hộ bên người tôi, anh ta lần lượt bị đẩy mạnh, dù mặt nhăn mày nhú vẫn tiếp tục chống đỡ cho tôi.

Một dòng nước ấm áp chợt lan tỏa trong mắt tôi, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự che chở của một người, cần thận che chở tôi trong vòng tay! Ngọt ngào quá!

17. Chương 17

Ra khỏi rạp chiếu phim, Trần Việt Phong lập tức la hét kêu đói bụng, bấy giờ tôi mới nhớ ra vừa rồi anh ta gần như không ăn chút gì, chỉ giúp tôi cầm đủ thứ đồ ăn vặt.

“Muốn ăn gì? Tôi mời anh!” Tôi hơi mất tự nhiên liếc nhìn anh ta, thì thào nói, coi như tôi cảm tạ anh, sau này chúng ta không còn thiếu nợ nhau nữa.

Trần Việt Phong nhìn tôi, ánh mắt đánh giá tôi một hồi rồi lập tức hừ hừ, “Em đang nghĩ, lần này mời khách thì từ nay về sau chúng ta sẽ không ai nợ ai chút gì?” Người này dường như luôn dễ dàng nắm bắt được suy nghĩ của tôi. Tôi nhú mi nhìn anh ta.

“Như vậy, nếu anh lựa chọn không đồng ý, chẳng phải em sẽ nợ anh cả đời sao? Cả đời này chúng ta có thể dây dưa cùng một chỗ?” Ánh mắt của anh ta làm cho trái tim của tôi cuồn cuộn nhảy lên, quên cả phản bác.

“Tiểu Diệp, em rốt cuộc đang sợ hãi điều gì? Em sợ sẽ yêu anh sao?” Trần Việt Phong xoay bả vai của tôi lại, nhìn thẳng tôi: “Tại sao lại muốn thu mình lại? Chấp nhận anh khó khăn đến thế sao?”

“Bỏ ra!” Ánh mắt ấy làm cho tôi cảm thấy trong lòng cuồn cuộn lên, bối rối đẩy anh ta ra. “Ai... ai sẽ yêu anh cơ chứ! Trần Việt Phong, anh đừng có tự mình là đúng! Còn nữa, cái gì mà Tiểu Diệp, ai cho phép anh gọi tôi như vậy?” Không cần tin tưởng, đừng tin, Diệp Sương Phi, người này là hoa hoa công tử, những lời như vậy căn bản chính là những câu nói lả lơi rất bình thường, mà chẳng qua chỉ là một đối tượng mà anh ta đang muốn chinh phục thôi, anh ta sẽ chỉ làm ày bị tổn thương, giống như Đường Cùng Diễm, làm ày chỉ thờ thôi đã thấy đau đớn!

Nét mặt của tôi đột nhiên biến đổi, tựa như người đang đứng trước mắt là quái vật, tôi hung hăng đẩy mạnh thân mình đang tiến đến gần kia: “Tại sao lại là tôi, tại sao lại chọn tôi? Tôi cũng đâu có trêu chọc gì anh? Tôi không đủ can đảm để đối mặt với sự đùa bỡn của người khác, tôi chơi không nổi đâu!”

“Tiểu Diệp!” Trong mắt Trần Việt Phong hiện lên một tia khổ sở: “Mặc kệ em có tin hay không, nhưng anh thật lòng, lần này thực sự rất thật lòng!”

Ánh mắt như vậy làm cho tôi cảm thấy đau lòng, làm cho người ta cảm thấy quá mức đau lòng!

Không được, Diệp Sương Phi! Không được mềm lòng, không cần phải hy vọng xa vời, anh ta chỉ là nhất thời hứng thú. Nếu... nếu anh ta biết về quá khứ của mày, nhất định sẽ không có thái độ như bây giờ, rồi cũng sẽ giống như bao người khác, khinh bỉ mày, kì thị mày!

Tôi cúi đầu, cắn chặt môi dưới, dường như phải dùng đến toàn bộ sức lực, khó khăn nói: “Đủ rồi, Trần Việt Phong, anh đừng tự mình đa tình, tôi chán ghét anh, cực kì chán ghét!”

Chính là như vậy, Diệp Sương Phi, phải nhẫn tâm một chút, để không bị tổn thương, mà phải làm như vậy!

Nhưng tại sao khi nhìn thấy đôi mắt chứa đầy sự đau khổ đó, trái tim tôi lại đau đơn như thế này?

oOo

“Tiểu Phi, lại là Trần Việt Phong!” Tiểu Thanh lặng lẽ nói nhỏ vào tai tôi.

Tôi ngẩng đầu, xa xa đã nhìn thấy anh ta đứng dưới bóng cây trước phòng giáo viên.

Tầm mắt tôi dừng lại giữa không trung, chất đầy rối rắm. Tôi nhú mi. Anh ta lại nhìn tôi và cười, nụ cười chưa xót!

Tôi âm thầm cúi đầu, sau khi chia tay ở rạp chiếu phim hôm đó, vốn tưởng rằng anh ta sẽ bỏ cuộc, không ngờ anh ta lại mỗi ngày đứng ở đó chờ tôi tan học. Tuy rằng mỗi lần tôi đều xem như không nhìn thấy gì, mỗi ngày anh ta vẫn đều đặn đến, cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn tôi một cái, hại tôi mỗi lần ra ngoài đều bị người người chỉ trỏ. Loại cảm giác giống hệt lúc trước khiến tôi thấy sợ hãi!

“Tiểu Phi, cậu nhìn Trần Việt Phong kia, thật là tiều tụy quá! Nói không chừng lần này anh ấy thật lòng thì sao!” Tiểu Thanh đồng cảm nhìn anh ta một cái, không rõ tại sao lại nhẩn tâm như vậy!

Tôi thở dài: “Chúng ta đi thôi!” Dứt lời, tôi cũng không nhìn tới Trần Việt Phong, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Đi thôi, Diệp Sương Phi, rời khỏi chỗ này, không cần mềm lòng! Đây không phải người mà có thể dây dưa!

“A!” Phía sau vang lên tiếng la của Tiểu Thanh.

Tôi còn chưa kịp quay đầu, thân mình đã chợt nhẹ bẫng, bị người ta mạnh mẽ khiêng lên!

“Trần Việt Phong! Anh đang làm cái gì thế này? Buông ra!” Tôi sợ tới mức hét toáng lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía chúng tôi, tiếng kêu thét nổi lên khắp bốn phía.

“Trần Việt Phong! Buông ra!” Tôi giẫy dụa, lại bị anh ta nhanh chóng giữ lấy.

Anh ta làm như không hề nghe thấy, tiếp tục khiêng tôi bước thẳng về phía trước.

Anh ta muốn làm gì? Muốn làm cái gì đây?

Một cảm giác sợ hãi quen thuộc dâng lên trong lòng tôi!

“Trần Việt Phong! Anh muốn làm gì?” Rốt cuộc, Trần Việt Phong cũng buông tôi xuống. Tôi đứng cạnh cột cờ trên sân thể dục, trước mặt là một đôi mắt nhiễm tơ máu, mệt mỏi, ưu thương!

“Tiểu Diệp!”

“Trần Việt Phong, anh không cần phải tiếp tục đau khổ dây dưa như vậy! Anh thật sự làm cho người ta chán ghét!” Tôi hướng về phía anh ta rít gào những lời dối lòng. Không thể mềm lòng! Không thể!

Trần Việt Phong chưa xót cười: “Anh cũng biết, nhưng mà tại sao lại là em, tại sao? Anh rất hận không thể hung hăng đánh ỳnh một bạt tai, nhưng mà, anh vẫn không có cách nào thanh tỉnh được. Trong mắt không biết tại sao chỉ có em, chỉ có một mình em! Diệp Sương Phi, em có hiểu không?” Trần Việt Phong kích động bắt lấy cổ tay tôi, bắt đắ dĩ nhìn tôi. “Em thật đúng là có ma lực, có thể làm cho anh bị đui mù!”

Tôi sững sờ đứng tại đó, bởi vì sự khổ sở trong đôi mắt kia, nước mắt đã sớm dâng lên trong hốc mắt. Cho dù có cố nén như thế nào nó vẫn cứ rơi xuống dưới, từng giọt, từng giọt...

Tôi phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tôi không xứng, tôi như vậy, không xứng có được tình yêu của anh, nếu anh biết quá khứ của tôi, nếu anh biết những điều kinh khủng trước kia, anh... còn có thể thâm tình nhìn tôi hay không?

Tôi liều mạng lắc lắc đầu. “Không... không...” Lí trí nói cho tôi biết, không thể rơi xuống, như vậy sẽ là vạn kiếp bất phục! Nhưng mà...

“Tiểu Diệp!” Trần Việt Phong ôm chặt lấy tôi. “Tiểu Diệp!”

“Mệt mỏi lắm, anh mà biết những chuyện trước kia của tôi... anh nhất định sẽ mệt mỏi, tôi không phải như anh tưởng tượng. Không phải đâu!” Tôi tựa vào cổ anh, nức nở.

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong nhẹ nhàng buông tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Hãy tin tưởng anh, bỏ qua trước đây, chúng ta không có trước đây, chỉ có tương lai!”

Nhưng tôi không dám, không dám nhìn thẳng vào anh!

“Tiểu Diệp, em hãy nhìn đi!” Trần Việt Phong buông tay tôi ra, bước lên đài.

“Mọi người, Tôi là Trần Việt Phong, sinh viên năm thứ nhất khoa chính trị và luật pháp!” Anh hướng về khoảng trống rộng lớn ở phía trước hô to, những người tò mò đều xúm lại xem.

“Trần Việt Phong kia, Trần Việt Phong!” Các nữ sinh bắt đầu ồn ào.

“Hôm nay tôi đứng ở chỗ này chính là muốn mọi người chứng kiến một chút, bởi vì tôi phẩm hạnh bất lương nên đã khiến cho bạn gái không có lòng tin. Bây giờ tôi muốn cam đoan với cô ấy!”

Trần Việt Phong nói xong, cúi đầu, thâm tình nhìn tôi đang đứng dưới đài, nói: “Tôi xin cam đoan, Trần Việt Phong sẽ yêu thương Diệp Sương Phi trọn đời trọn kiếp!”

Trái tim tôi mạnh mẽ run lên. Bốn phía lập tức vang lên vô số tiếng trầm trồ khen ngợi cùng với tiếng vỗ tay.

“Tiểu Diệp!” Trần Việt Phong nắm lấy tay tôi đưa tới trước ngực: “Trái tim này sẽ giao cho em quản, em muốn chứ?”

“Oa... Lãng mạn quá!”

“Diệp Sương Phi, nhận đi, cậu thật là hạnh phúc nha!” Có người dường như sắp hôn mê.

“Nhận đi, nhận đi!” Không biết khi nào thì Tiểu Thanh cùng các bạn học khác đã đứng ở phía sau chúng tôi.

Phía trước, Trần Việt Phong vẫn chăm chú nhìn tôi.

Gió thổi bay những sợi tóc trên trán anh, ánh sáng tràn ngập trong đôi mắt ấy, khoe miệng anh nhẹ nhàng cong lên, cười đến ấm áp.

Tôi nín khóc, mỉm cười, vươn tay chạm đến bàn tay anh, nắm lấy.

Trần Việt Phong nhẹ nhàng kéo tôi lại gần. Giữa những tràng vỗ tay hoan hô, tôi hạnh phúc ngã vào lòng anh.

Dựa vào lồng ngực ấm áp này, lần đầu tiên tôi nở nụ cười ngọt ngào đến vậy, nụ cười xuất phát từ trái tim!

Hạnh phúc... là như thế này sao?

Tôi nghĩ, tôi rất cuộc cũng đã chờ đợi được tình yêu của mình!

Ta đến chết mất thôi, Phong tấn công cả cự ly lẫn tốc độ thế kia thì làm sao chị chống đỡ được! Ta là ta chết màn tỏ tình của Phong rồi, không biết cảm giác được mỹ nam khiêng thế nào nhỉ! hị hị...

18. Chương 18

Tôi thích thú xem xét mấy món đồ bày trên quầy hàng, một đôi tay vô cùng thân thiết đặt trên đầu vai của tôi, giọng nói trầm ấm mang theo cả sự cưng chiều vang lên bên tai tôi: “Tiểu Diệp, nhìn gì vậy?”

Tôi vui vẻ quay đầu, mỉm cười hạnh phúc.

“Việt Phong, cái này hay không?” Tôi giơ chiếc chuông gió xinh xắn lên, tay khẽ chuyển động, tiếng chuông “ding ding đang đang” du dương.

“Ừ, đẹp đấy!” Trần Việt Phong gật gù, ngả đầu lên vai tôi, cùng tôi đùa nghịch những món đồ muôn hình vạn trạng trên quầy hàng.

“A, cái này thật đáng yêu quá, Việt Phong, anh xem!”

“Ừ, được đấy!”

“Ha ha ha, độc đáo nha!”

Đây là cách mà tôi và Trần Việt Phong ở chung một chỗ. Ngọt ngào, ấm áp!

Đương nhiên cũng có lúc...

“Anh nói này, em còn ăn nhiều như vậy sẽ biến thành một con heo nhỏ mập mập đấy! Anh sẽ không còn yêu em nữa đâu!” Trần Việt Phong bắt mắt nhìn miệng tôi đang đầy ắp chả cá viên, không kiêng nể gì lại cắn thêm một ngụm.

“A!” giây tiếp theo, anh nuốt cái gậy vừa bị ăn đau, vẻ mặt bắt mắt nhìn tôi: “Ồ kìa, em đi theo dì anh học mấy chiêu này đây à?”

Bởi vì hẹn hò với Trần Việt Phong, tôi và cô giáo cũng bắt đầu qua lại. Cô giáo thường dạy tôi vài cách để trị anh, đương nhiên, tôi cũng học rất nhanh!

Tôi nghịch ngợm lè lưỡi, thừa dịp anh không chú ý, đoạt lại chả cá viên của mình: “Em mới không sợ đâu!”

Anh làm khó dễ được em sao?

Dứt lời, tôi đưa chả cá vào miệng cắn, nhưng còn chưa kịp nuốt xuống, Trần Việt Phong bỗng xoay người tôi vào lòng anh, đôi môi ấm áp đặt lên môi tôi. Khi tôi vẫn còn đang ngây dại, đầu lưỡi linh hoạt của anh đã nhẹ nhàng cuốn lấy, chả cá lập tức ngoan ngoãn lặn vào trong miệng anh!

“Trần Việt Phong!” Mặt tôi đỏ bừng, ảo não nhìn cây que trụi lõi trước mắt, còn cả vẻ mặt đang đắc ý kia nữa. Vì cảm xúc còn đọng lại trên cánh môi mềm mại vừa rồi mà khẽ run rẩy!

“Tiểu Diệp, sau này chúng ta dùng cách này để ăn đi! Ngọt quá!”

Dường như thấy tôi còn chưa đủ thẹn thùng, Trần Việt Phong híp mắt lại, dáng vẻ như đang tính kế, liếm liếm khóe miệng, làm cho người ta mơ màng!

Tôi lại bị anh chinh , khuôn mặt đỏ bừng như táo chín!

Xú tiểu tử!...

“Diệp Sương Phi!” Người đang đứng trước mặt khiến tôi như bị điện giật, vội buông tay Trần Việt Phong ra. Bạn học, là bạn học trung học của tôi!

Nụ cười của tôi đông cứng trên mặt, tôi thậm chí còn không dám nhìn ánh mắt nghi hoặc của Trần Việt Phong.

Đối phương dường như cũng nhận ra sự khó xử của tôi, nhìn người đứng bên cạnh tôi là Trần Việt Phong, trong mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc rồi đến á khẩu, sau đó, cô ấy xấu hổ ân cần thăm hỏi tôi một tiếng rồi thức thời rời đi. Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cảm giác được bàn tay Trần Việt Phong phóng tới đầu vai tôi, nắm thật chặt.

“Bạn học sao?” Tôi nghe không ra cảm xúc trong giọng nói của Trần Việt Phong, trên mặt anh cũng không có biểu tình gì.

“Ừm, bạn học... trung học!” Tôi đáp ứng, ánh mắt bối rối không sao che dấu được sự chột dạ.

“Ừ!” Trần Việt Phong lôi kéo tay của tôi, khoé miệng nhẹ nhàng giương lên, chúng tôi tiếp tục đi trên đường, anh vẫn cười nói, nhưng trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy rầu rĩ, cảm giác kia tựa như bị người ta nặng nề đánh ột bạt tai. Vẫn là không thể, không thể làm như không có chuyện gì xảy ra, quá khứ hiện diện chân thực quá, có một số người, một số việc đều như muốn nhắc nhở tôi về cái quá khứ u ám kia.

Có lẽ, nếu như... tôi chủ động nói với Việt Phong.

Tôi do dự liếc nhìn Trần Việt Phong một cái, anh nhú mày: “Có chuyện gì à?”

“Không... Không có!” Không được, không được, nếu Việt Phong không thể chấp nhận, nếu trong lòng anh thấy khúc mắc thì sao, tôi không thể mất anh được! Sau khi anh mang đến hạnh phúc cho tôi, tôi dường như bắt đầu trở nên tham lam!

Ngay khi trong lòng tôi đang đấu tranh dữ dội, ông trời lại lần nữa đùa giỡn với tôi.

Phía trước bỗng có một người đột ngột xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi giương mắt, Lí Thịnh Mân kinh ngạc đứng ở cách đó không xa nhìn tôi, ánh mắt chậm rãi chuyển qua vị trí tôi và Trần Việt Phong đang tay trong tay. Tôi thực sự khiếp sợ.

Trời ơi, tôi khóc thét trong lòng.

Hôm nay là ngày gì vậy, ông trời muốn tôi chết sớm sao? Tại sao thành phố lớn như vậy, hai năm đều không có người quen xuất hiện, hôm nay lại lần lượt gặp lại?

oOo

“Cậu khỏe không?” Lúc Lí Thịnh Mân nói những lời này, tôi bất đắc dĩ muốn cười, dường như mỗi lần gặp nhau chúng tôi đều nói câu này.

Ngồi trong quán cà phê, tôi như thế nào cũng không an nhàn được, tay co quắp khuấy cà phê trong cốc, miệng nhấp vài ngụm.

“Đường Diệp...”

“Thịnh Mân, mọi việc đều đã trôi qua!” Tôi ngắt ngay lời của Lí Thịnh Mân, đúng là có chút bức thiết, còn cả bối rối. Cho dù chỉ là nhắc đến cơn ác mộng kia, tôi cũng vẫn cảm thấy sợ hãi! Trong lòng lại càng thêm bàng hoàng. “Tôi không muốn nhắc lại, làm ơn!” Tay của tôi nhịn không được mà run lên. Tôi khẩn cầu nhìn cậu ấy.

Lí Thịnh Mân khẽ gật đầu, nhấp một ngụm cà phê.

“Hai năm qua, cậu ổn chứ?” Tôi muốn xóa bỏ bầu không khí gượng gạo này.

Lí Thịnh Mân có chút chua xót gật đầu: “Cũng tạm được, học đại học bên ngoài, cuộc sống không tệ, tất cả đều bình thường, rất nhàn nhả!”

“Ừm, vậy là tốt rồi, rồi cậu cũng sẽ tìm được người đáng để cậu quý trọng!” Tôi ám chỉ.

Lí Thịnh Mân ngẩng đầu nhìn tôi, ưu thương trong mắt lại tăng thêm, cậu ấy thở dài: “Có lẽ, tôi đã bỏ lỡ!”

Thân mình tôi khẽ run lên. Ánh mắt của cậu ấy, sự thở dài của cậu ấy, tôi hiểu được, hiểu được tất cả. Nhưng, Lí Thịnh Mân, sự tồn tại của cậu chỉ biết một lần nữa nhắc nhở quá khứ của tôi, sự tồn tại của cậu chính là một loại tra tấn đối với tôi, cho nên, dù tôi từng có chút tình cảm tốt đối với cậu, với nụ cười ấm áp của cậu. Nhưng...

“Còn cậu? Anh ta chính là người đáng để cậu quý trọng sao?”

Tôi khẽ gật đầu, mỉm cười: “Phải, anh ấy xứng đáng!” Tôi trả lời đầy tự tin, có lẽ là nụ cười của tôi đã làm cho khoé miệng Lí Thịnh Mân vặn vẹo run rẩy một chút.

“Tôi hiểu, nụ cười của cậu đã nói lên tất cả! Tôi thực lòng chúc phúc cho cậu!” Cậu ấy vươn tay về phía tôi, chân thành nhìn tôi, trong mắt vẫn có chút mất mát làm cho người ta thấy đau lòng!

“Cảm ơn!” Tôi cố ý xem nhẹ vẻ mặt đó, vươn tay ra bắt lấy bàn tay kia: “Cảm ơn cậu, Thịnh Mân!”

Cảm ơn cậu đã hiểu cho tôi!

“Cuối cùng cũng đi rồi sao!” Vừa cùng Lí Thịnh Mân tạm biệt xong, Trần Việt Phong lập tức xuất hiện ở phía sau tôi, vẻ mặt khó chịu.

“Sao thế, chẳng phải anh đã nói phải đi có việc rồi mới trở về đón em sao?” Tôi xoay người, để mặc anh kéo tôi vào lòng.

“Không, anh ở phía đối diện nhìn hai người!” Trần Việt Phong phien tảo gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, giọng nói có sự ghen tuông nồng đậm: “Vừa nhìn anh chàng kia đã biết là anh ta có nhiều chuyện muốn thổ lộ với em rồi, anh tránh mặt, để anh ta nói một lần cho xong, tránh lần sau lại đến tìm em!”

Tôi bấu môi, buồn cười lôi kéo tay anh, nói với anh và cũng là cam đoan với chính mình: “Đều trôi qua rồi, chúng ta chỉ có tương lai, không phải sao?”

“Đương nhiên!” Trần Việt Phong hé miệng cười, kéo tay tôi bước về phía trước. “Nhưng mà Tiểu Diệp, nếu tương lai em trở thành một bé heo mập mập thật, lúc ngủ còn chảy nước miếng giống lần trước, anh nhất định phải xem xét lại thôi!”

Nói xong, Trần Việt Phong còn cố ý nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của tôi, nhanh chóng hôn lên mặt tôi một cái, thừa dịp tôi còn chưa kịp phản ứng, lập tức đi nhanh về phía trước, nhưng tuyệt nhiên không hề buông tay.

Chảy nước miếng?

Hóa ra anh đã thấy!

“Trần Việt Phong!” Tôi tức giận đến nghiến chặt răng, nhéo tai anh một cái, chiều này cũng là cô giáo dạy tôi. “Xú gia hỏa, anh dám cười em!”

“A, đau quá, em thật đúng là lợi hại, sai rồi, sai rồi, anh nhận sai là được rồi, Tiểu Diệp của anh!”

Đủ, cứ như vậy là đủ rồi, thật hạnh phúc!

Quên đi mọi chuyện đã qua, chỉ có tương lai, chỉ có hai người chúng tôi!

Nhưng tôi lại quên rằng, sự xuất hiện của họ thực ra là để nhắc nhở tôi, cảnh cáo tôi, có một số chuyện không thể thay đổi. Vận mệnh vào lúc người tự cho là đã thoát khỏi nó, nó sẽ hung hăng tặng cho người một nhát dao, cho người biết nó tàn nhẫn, nó lãnh khốc đến thế nào.

Mà tình yêu, lại tựa như một loài yêu quái, tùy ý xuyên qua, tùy ý nhiễu loạn vận mệnh của người khác. Khi người kháng cự nó, nó sẽ dụ hoặc người một cách quyến rũ, đến lúc người cúi đầu xưng thần, nó lại tuyệt tình bỏ người mà đi.

Tôi nghe được, gần đây tôi thường xuyên nghe thấy tiếng chìa khoá tra vào ổ. Rõ ràng là âm thanh của khoá cửa.

Tôi cảm giác được một cánh cổng ngạo mạn đang từ từ mở ra, rất chậm rãi...

Đó chính là cánh cổng địa ngục!

oOo

Gần đây hình như Việt Phong bề bộn nhiều việc, hai, ba ngày nay không thấy bóng dáng đâu. Gọi điện cũng chỉ toàn là để lại lời nhắn trong hộp thư thoại. Tâm trạng tôi vốn dĩ đã bất an, nay lại càng thêm hoang mang.

Hơn nữa, Tiểu Thanh lại nói với tôi, những nam sinh xuất sắc đều như vậy cả, như là cố ý ám chỉ điều gì đó.

Mấy ngày nay tôi đều lo lắng không yên.

Tan học theo đám đông đi ra, tôi vẫn theo thói quen nhìn xung quanh một chút, Việt Phong luôn thích đứng ở chỗ này chờ tôi tan học, cười vui vẻ nhìn tôi từ trên lầu đi xuống.

Nhưng đã vài ngày anh chưa tới. Lần cuối cùng nhắn tin, anh cũng không gọi lại cho tôi.

Chẳng lẽ thật sự giống như Tiểu Thanh nói, anh ấy nhanh như vậy đã bắt đầu thấy chán ghét. Nỗi băn khoăn lúc trước lại nhảy ra tra tấn tôi.

Diệp Sương Phi, mày thật là hồ đồ, rõ ràng biết bình thường bản thân không quên được anh ta mà còn ngu ngốc rơi vào, không thể tự thoát ra được!

“Ày... không biết là ai chọc Tiểu Diệp của anh khóc nhè này?” Giọng nói quen thuộc bỗng vang lên ở phía sau. Tôi vui mừng quay đầu, quên cả lau nước mắt nơi khóe mắt.

Quả nhiên là Trần Việt Phong, anh đứng ở sau lưng tôi, trên mặt là nụ cười ảm áp.

“Chính là anh...” Tôi tức giận hét to, nức nở một chút nhưng nước mắt đã ngừng rơi, không biết là nên khóc hay nên cười.

Trong ánh mắt anh, tôi có thể thấy được sự quyến luyến, anh vẫn chăm chú nhìn tôi, may mắn, may mắn không phải là anh chán ghét tôi!

“Anh không có tin tức gì đã biến mất vài ngày... Em còn tưởng là...”

“Tưởng là anh có người mới?” Trần Việt Phong nói tiếp lời tôi, tiến lại gần, ôm tôi. Tôi giãy dụa, anh lại ôm càng chặt, trong mắt có đau lòng. “Đồ ngốc, sao anh có thể bỏ được em chứ, anh chỉ là có chút việc thôi!”

“Việc gì, không thể cho em biết sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh lại trốn tránh cái nhìn chăm chú của tôi, trong lòng tôi càng cảm thấy quý dị!

“Tóm lại, tuyệt đối không phải những việc mà em đang suy nghĩ đâu!” Trần Việt Phong điểm nhẹ lên chóp mũi của tôi, vươn hai ngón tay làm bộ như đang thề.

Tôi quan sát anh, nhìn rất lâu, nhìn sự chân thành trong mắt anh, ánh sáng kiên định trong đó nhẹ nhàng loé lên.

“Mấy tên công tử phong lưu như anh sẽ không bao giờ nói thật!” Xác định anh không nói dối, tôi lại bắt đầu nói những lời dối lòng. Ai bảo anh hại tôi lo lắng mất mấy ngày!

“Oan uổng quá...” Việt Phong cố ý làm vẻ mặt đau khổ, khoa trương kêu lên: “Anh còn oan uổng hơn cả Đậu Nga!”

“Không cần lôi người khác vào!” Tôi lườm anh một cái, cảm thấy Đậu Nga thật đáng thương, cứ nhắc đến oan là bị người ta lôi ra! Làm “danh nhân” thật đúng là khổ!

Nhìn thấy ý cười trong mắt tôi, Việt Phong cũng khẽ nhếch khóe miệng lên, bắt đầu đùa giỡn.

Tôi trừng mắt, bước nhanh lên phía trước, khóe miệng lại nhin không được mà cười ngọt ngào.

“Tiểu Diệp, đợi anh với!”

“Anh nói này, có phải là vì không nhìn thấy anh nên em khóc nhe đúng không?”

“...”

“Có phải bỗng nhiên em thấy rất nhớ anh hay không, em đã mê muội anh mất rồi!”

“...”

“Này, đừng đi nhanh như vậy mà!”

“...”

“Được rồi, được rồi, anh nhận sai rồi còn không được sao?”

“...”

“Tiểu Diệp, anh sắp khóc rồi!”

“Tiểu Diệp...”

Người này thật sự là rất phiền, cứ lải nhải mãi không thôi. Tôi đi ở phía trước, anh lại từng bước theo bên người, lấy lòng tôi, đùa với tôi.

Gió nhẹ nhàng thổi trên người chúng tôi, tôi vẫn chưa chịu cho anh một sắc mặt hoà nhã.

Tiếp tục xoay người, khóe miệng tôi khẽ nhếch lên. Thực ra trong lòng đang rất hạnh phúc!

Ảnh của Lí Thịnh Mân nha các nàng – nam sinh điềm đạm, dịu dàng, có nụ cười sáng lạn, ấm áp tựa như ánh mặt trời, làm chị hơi hơi rung rinh ở chap 3 nha các nàng, cũng là anh chàng bị Diễm nhà mình đánh ghen tới bởi ở chap 7 =))

19. Chương 19

Thực ra, tôi nên hiểu được, những hành vi kì quái gần đây của Trần Việt Phong chính là dấu hiệu của sự tình bất đầu biến đổi.

Anh ấy cũng đưa xe?

Buổi tối cuối tuần, khi Trần Việt Phong đỗ chiếc xe thể thao trông vô cùng phong cách chờ tôi ngay trước cổng trường, tôi sợ ngây người, ngay cả cử động cũng quên.

Động cơ xe nổ vang thứ âm thanh quái dị, bén nhọn, chói tai!

Đó là một chiếc xe thể thao đã được chỉnh sửa mà tôi rất quen thuộc.

“Tiểu Diệp, lên xe đi!” Các bạn học khác liên tiếp quay đầu nhìn tôi với ánh mắt cực kì hâm mộ, như muốn nhắc nhở tôi đang hạnh phúc đến thế nào, nhưng mà đây không phải là hạnh phúc, không phải!

Việt Phong mở cửa xe cho tôi. Tôi do dự đứng một bên, không đủ can đảm để bước lên.

“Sao vậy, Tiểu Diệp?”

“Sao anh lại...” Tôi nhú mi, bỗng nhiên nhận thấy Trần Việt Phong đang đứng trước mặt mình thật xa lạ. Hai tháng bên nhau, tôi tưởng rằng mình rất hiểu anh ấy, thực tế lại không phải. Bây giờ Trần Việt Phong chân chính mới thực sự xuất hiện, tôi trở tay không kịp! Chỉ có rối bời!

“Tiểu Diệp, lên xe rồi nói sau!” Trần Việt Phong nhìn những người tò mò đang đứng xung quanh. “Em phải biết rằng, loại xe này sẽ bị người khác chú ý!”

Tôi biết, tôi rất rõ ràng!

Cuối cùng, vì không muốn phiền toái tôi đành bước lên xe của Trần Việt Phong.

Anh thuần thục phát động xe, động tác nhuần nhuyễn làm cho tôi đột ngột nghĩ đến một người, dạ dày... lại bắt đầu những cơn co rút quen thuộc!

Không cần, tôi liệu chết tím chặt lấy đệm ghế. Một luồng khí làm cho người ta hít thở không thông dần lan tràn.

“Tiểu Diệp?” Thấy mặt mày tôi xanh mét, Trần Việt Phong quan tâm nhìn tôi, dừng xe lại!

“Chiếc xe này...” Tôi không trả lời mà nhìn quanh bên trong xe một hồi. Đây là một chiếc xe thể thao trị giá đến cả trăm vạn, Việt Phong không có khả năng...

“Là của người khác, một người muốn anh giúp!” Trần Việt Phong nhẹ nhàng băng quơ nói xong, hừ lạnh một tiếng, ngón tay thon dài bắt đầu nhịp nhịp lên tay lái, lại tựa như đang va chạm vào trái tim tôi. Động tác như vậy khiến đầu của tôi... đau quá!

“Giúp? Giúp cái gì?” Dù trong lòng đã lờ mờ đoán được, nhưng tôi vẫn không thể nào tin nổi.

“Đưa xe. Đưa xe giúp người ta!”

Quả nhiên là như vậy, thân mình tôi khẽ run lên, mở trừng mắt. Ngay cả ánh mắt của Trần Việt Phong lúc này cũng giống hần, giống sự cuồng vọng, bất cần của hần, giống cả... ánh sáng màu hổ phách trong đôi mắt!

“Tiểu Diệp, anh muốn em ngồi bên cạnh anh, nhìn thấy anh chiến thắng!” Vẻ mặt Trần Việt Phong đầy hưng phấn, anh cúi người muốn hôn lên môi tôi.

“Không!” Tôi hoảng sợ đẩy anh ra. Không phải ánh nhìn của Trần Việt Phong, không phải, người này không phải Trần Việt Phong! Không phải anh!

Trần Việt Phong sững sốt, không nghĩ rằng tôi sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, đôi ngươi mị mị, hoang mang nhìn tôi. “Tiểu Diệp?”

“Em... Em bị say xe, em không thể!” Tôi cố gắng bình ổn sự sợ hãi trong lòng. Tôi tự nói với mình, không cần hoảng hốt, Diệp Sương Phi, bình tĩnh mà nói cho rõ ràng, bình tĩnh!

“Vậy sao?” Trong mắt Trần Việt Phong hiện lên sự thất vọng, ngồi lại vị trí lái xe. “Chúng ta đi ăn cái gì trước rồi nói sau!”

Tôi mờ mịt gật đầu.

Xe thể thao lại bắt đầu chuyển bánh trên mặt đường. Những chuyện từ từ xảy đến tôi còn có thể khống chế được. Nhưng những việc đã sớm không thể kiểm soát nổi, tôi còn muốn chặt chẽ nắm trong tay sao?

oOo

Thật là châm chọc, khổng thể tưởng tượng được, hai năm sau, tôi lại đứng ở chỗ này, đứng trong lãnh địa của ác ma!

“Tiểu Diệp, đưa xe ở nơi này là tuyệt vời nhất! Em hãy đứng ở đây đợi anh, đợi xem anh giành chiến thắng!” Về mặt Trần Việt Phong đầy hứng khởi, anh nắm lấy tay tôi. Xung quanh có rất nhiều người cũng đang tỏ ra đang phấn khích, túm năm tụm ba thành từng nhóm nhỏ, kêu gào, hoan hô, thảo luận về từng chiếc xe sẽ thi đấu!

Tất cả mọi thứ giống hệt như cảnh tượng trước đây!

Điều khác biệt duy nhất chính là người đang đứng trước mặt tôi, người tôi yêu, Trần Việt Phong!

“Việt Phong!” Tôi cau mày, rất muốn nói với anh rằng tôi không muốn anh đi đua xe, tôi không muốn anh cảm thụ thứ khoái cảm làm cho người ta không thở nổi kia, tôi không muốn!

Nhưng mà, nhưng mà tôi không có can đảm nói ra, tôi không dám đề cập đến, tôi sợ sẽ động vào miệng vết thương đã hằn sâu trong tim.

Vết thương đã khép lại rồi ư? Vậy thì tại sao tôi lại nghe được tiếng nứt vỡ của mạch máu?

“Tiểu Diệp, em yên tâm! Anh sẽ không sao, anh cũng không nỡ để em làm quả phụ đâu!” Thấy tôi lo lắng, Trần Việt Phong vội an ủi, nhẹ nhàng vỗ về hai má của tôi.

Tôi chưa xót lắc đầu, lại ôm anh càng chặt. Tôi không muốn, không muốn, Việt Phong, anh đừng đi được không?

“Tiểu Diệp, tặng anh một nụ hôn đi, cầu may cho anh!” Trần Việt Phong nhìn tôi, khoé miệng hơi kéo lên, anh mân mê môi của mình, dáng vẻ giống như một đứa trẻ đang làm nũng.

Lông mày tôi khẽ giãn ra một chút. Tôi nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, nhưng lại thấy có chút lạnh lẽo!

Trần Việt Phong dường như vẫn chưa thoả mãn, tay anh vươn ra sau gáy tôi, tăng thêm lực ma sát của hai đôi môi, trần trọc mút vào, đầu lưỡi xoẹt qua khoang miệng tôi, buộc lưỡi của tôi và anh dây dưa.

Thật lâu sau, anh mới buông ra, tôi thở hổn hển, khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng nhìn anh.

“Tiểu Diệp, anh vĩnh viễn cũng không thể buông em ra!” Trong mắt anh là cảm xúc gì đó mà tôi không thể nào nhìn rõ, chỉ loé lên trong nháy mắt, làm cho tôi không hiểu được. Ngay sau đó, anh gắt gao ôm lấy tôi, mạnh bạo, chặt chẽ hơn mọi lần, tựa như muốn đem tôi dung nhập vào cơ thể anh.

“Em... em không thở được... Việt Phong!” Tôi khó nhọc vặn vẹo trong lòng anh.

Trần Việt Phong thở dài, không muốn buông tôi ra. “Ở chỗ này chờ anh!”

Tôi khẽ gật đầu. Lúc Việt Phong rời đi còn phức tạp nhìn tôi một cái. Cái nhìn ấy bao hàm rất nhiều điều mà tôi không rõ, làm cho trái tim của tôi lại càng trở nên rối rắm.

Việt Phong, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?

Tại sao em lại không cảm nhận được trái tim của anh, tại sao anh lại nhìn em như vậy?

Việt Phong ngồi lên xe, tiếp theo lại có hai chiếc xe thể thao khác tiến đến, một chiếc màu bạc, một chiếc màu đỏ sẫm.

Tôi khẩn trương đứng một bên nhìn người cầm cờ đứng cạnh đường băng, tiếng gào rú của động cơ xe bắt đầu trở nên cao vút, méo mó.

Tôi giao nắm hai tay thật chặt. Tiếng động cơ nổ sắp vang đến tận mây xanh.

Lá cờ vung lên, cùng với đó là âm thanh bén nhọn khi lốp xe xẹt qua mặt đường. Ba chiếc xe thể thao như mũi tên rời cung, xông thẳng ra ngoài!

Những tiếng gào thét xung quanh tôi còn lớn hơn nữa, tay tôi ngày càng gấp gáp túm chặt lấy rào chắn. Việt Phong!

May mà màn tra tấn này cũng không lâu lắm. Rất nhanh, từ phía dưới núi truyền đến tiếng động cơ xe nổ vang. Mỗi người đều gần như ngừng thở, nhìn ngó xem chiếc xe nào sẽ xuất hiện đầu tiên.

Càng ngày càng gần!

Việt Phong, là xe thể thao màu đen của Trần Việt Phong! Tôi đứng ở chỗ cao nhảy nhót.

Giữa muôn vạn tiếng vỗ tay hoan hô, xe của Trần Việt Phong dẫn đầu phá tan đường băng. Tất cả mọi người đều chạy lên, vây quanh người chiến thắng, tôi căn bản là chẳng thể tiếp cận, đành bất đắc dĩ đứng ở một góc xa, thoáng nhìn thấy một người đàn ông tiến đến chỗ hai chiếc xe thể thao còn lại, hai người kia cũng bước xuống xe đứng cùng nhau.

Trò chơi này, kẻ thất bại không thể tham dự, ba người bọn họ đứng đó, nói gì đó với nhau một lúc, sau đó có người đưa ra một xấp tiền mặt. Tôi nhú mày, lại là một hồi giao dịch dơ bẩn. Khói thuốc lá còn tràn ngập quanh người bọn họ!

Thua, dù sao cũng thấy buồn phiền, điều này làm cho tôi nhớ lại ngày trước, những kẻ bại dưới tay Đường Diệc Diễm cũng uể oải, ảo não như vậy...

Tôi thở dài ngẩng đầu, đám đông vừa rồi đã bắt đầu tản đi, tôi lại không tìm thấy Trần Việt Phong.

Khẩn trương nhìn xung quanh, tôi muốn tìm Trần Việt Phong, muốn anh ấy dẫn tôi rời khỏi nơi đòi mạng này, nơi tôi cực kì chán ghét!

“Chị dâu... Diệp Sương Phi...?” Tiếng nói sợ hãi không xác định rõ cùng những thanh âm hỗn loạn khác vang lên ngay đằng sau, tiếng nói mơ hồ lại làm cho tôi chết lặng tại đó.

Tôi xoay người, nhện không được mà hít mạnh một ngụm khí, thân mình bắt đầu loạn choạng. Nhìn gương mặt đang nghi hoặc kia bỗng trở nên kinh hãi, tôi hoảng sợ ôm ngực. Là Tóc Dài! Là đàn em của Đường Diệc Diễm!

Không!

“Thật là chị sao, chị dâu... À không, Diệp tiểu thư, Lão đại bây giờ...”

“Không!” Tôi xoay người, cuống quýt chạy, căn bản không để ý đến những tiếng la phía sau. Không, sao lại là hắn, sao có thể!

Điều đó không phải nói rằng...

Tôi không dám nghĩ, đầu bắt đầu đau đớn, đau đến mức muốn nổ tung. Tôi ôm đầu chạy, bên tai đều là những tiếng kêu gào khủng bố. Không... không!

Rốt cuộc, tôi ngã nhào xuống. Cơ thể nặng nề đập vào rào chắn. Tôi đau đến nhú mày. Đau quá! Nước mắt bắt lã dài!

“Em vẫn cứ không cẩn thận như vậy, đi đường toàn ngã sắp xuống!” Một thân mình vững vàng xuất hiện sau người tôi, tiếng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu. Trong đầu “oành” một tiếng nổ tung, tôi không dám cử động, không dám đứng dậy, lại càng không dám ngẩng đầu!

Một đôi tay từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy tôi, đôi chân đang mềm nhũn của tôi căn bản là không làm gì được, thân mình hoàn toàn dựa vào trong lòng hắn, lưng dán trên lồng ngực kiên cố của hắn. Hắn ôm tôi, xung quanh đều là mùi thuốc lá sang trọng, còn cả hương vị quen thuộc kia nữa!

Tôi nghe được tiếng thở dốc nặng nề của chính mình, để mặc hắn ôm, không dám phản kháng!

Thân mình đã sớm không chế không được mà phát run, liều mạng tránh né!

Lực đạo ở trên lưng chợt tăng thêm, một đôi môi lạnh lẽo bắt đầu tuần tra tới lui trên cổ tôi, tôi nức nở, ngực không ngừng phập phồng cao thấp, trở mắt nhìn những sợi tóc màu nâu của hắn hé ra trước mặt.

Hắn thở dài: “Làm sao bây giờ? Anh vẫn không có cách nào buông em ra, Duyệt Duyệt của anh!”

Lời nói của Đường Diệc Diễm tựa như bản án tử hình tuyên phán cho tôi, tôi đông cứng tại đó. Tay hắn bắt đầu luồn vào trong áo tôi, vỗ về chơi đùa, hắn nỉ non: “Mỗi một tác động đều khiến anh nhớ đến phát điên, làm anh đau đớn không thở nổi!”

Hắn xoay người tôi lại, buộc tôi phải nhìn thẳng hai mắt của hắn, đôi mắt màu nâu quen thuộc kia, còn có cả sự điên cuồng trong đó nữa!

“Anh đã tự nói với bản thân mình, không được hỏi thăm tin tức của em! Chỉ cần em không xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ buông tha cho em. Nhưng mà bây giờ, em lại đến đây, lại nhớ tới bên người anh!”

“Không...” Tôi cố gắng tìm lại dũng khí của mình, nghẹn ngào lắc đầu, không phải như thế, không phải, tôi không cần, không muốn trở lại như trước! Ánh mắt của Đường Diễm Diễm đã nói cho tôi biết, hắn muốn nhốt tôi, hắn muốn giam cầm tôi!

Không được! Tôi không muốn trở lại địa ngục, không muốn tiếp tục cuộc sống sống không bằng chết đó.

“Đường Diệc Diễm, anh đã nói... nói anh buông tha cho tôi!” Tôi thống khổ kêu lên, cầu xin hắn: “Anh đã nói rồi mà!”

Trong mắt Đường Diệc Diễm hiện lên một tia đau đớn, hắn ôm cổ tôi: “Nhưng mà anh không có cách nào, anh không không chế được, anh không làm được! Duyệt Duyệt, trở về bên anh, anh muốn em!”

Không! Tôi giãy dụa, liều mạng kháng cự: “Không! Tại sao anh lại nói mà không giữ lời, tôi không muốn!”

Tại sao... hạnh phúc của tôi lại ngắn ngủi như vậy?

“Tôi nghĩ, anh vẫn là nên bỏ đôi tay đang đặt trên người bạn gái tôi xuống đi!” Ngay lúc chúng tôi đang giằng co, một giọng nói trầm thấp chợt vang lên.

Diễm về! Ối ời! Anh Diễm nhà mình đã về nha! Mua mua chut chut...

20. Chương 20

Việt Phong!

Hai mắt tôi đắm lệ nhìn Trần Việt Phong đang đứng trước mặt. Anh ấy đã nhìn thấy, thấy tôi và Đường Diễm Diễm dây dưa.

Mà anh lại lạnh lùng đứng đó, không có biểu tình gì.

Tôi xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh!

“Bạn gái?” Đường Diệc Diễm hừ lạnh, nắm chặt bả vai của tôi, khiến tôi không thể động đậy!

“Duyệt Duyệt, thế này là sao?” Hấn tao nhả quay đầu, khuôn mặt đột nhiên trở nên âm trầm, đầu ngón tay chậm rãi xẹt qua hai má đang tái nhợt của tôi, đôi mắt sắc lạnh, cảm giác đau đớn từ trên mặt tôi truyền đến. Đầu ngón tay của Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng rơi trên da thịt tôi, hấn không hề cào xước mặt của tôi, nhưng lại làm cho tôi cảm giác được đau đớn, và cả... sự phẫn nộ của hấn!

“Em nhanh như vậy đã quên tôi rồi ư? Quên từng đêm tôi đã dày vò em như thế nào sao?” Hấn bắt đầu tăng thêm lực đạo, tôi cố nén lại dòng nước mắt sắp tràn ra khỏi mi, mấp máy khóe miệng!

“Tao bảo mày buông tay ra cơ mà! Thằng khốn!” Tiếng Trần Việt Phong rít gào truyền đến bên tai tôi. Giây tiếp theo, tôi đã bị Đường Diệc Diễm đẩy ra, hai người con trai cùng xông vào đánh nhau, bốn phía vang lên tiếng la hét ầm ỉ!

Tôi kinh hách đứng một bên, không, sao lại biến thành như vậy! Sao có thể!

“Việt Phong! Dừng tay, dừng tay Đường Diệc Diễm!” Tôi bất lực đứng ở một bên hét to, ai cũng không thể tham gia trận đấu điên cuồng của hai người đó, họ tựa như hai con sư tử cuồng dã, không chút lưu tình nào cần xé đối phương. Thề sống chết cũng không buông!

“Dừng tay, mau dừng tay!” Bọn họ sà sà tương đương như nhau, căn bản chính là tàn phá lẫn nhau. Thấy không ai dám tiến lên, tôi cắn răng một cái, từ từ nhắm hai mắt lại, lao thẳng về phía hai người, vững vàng ôm lấy Trần Việt Phong, trên mặt lập tức bị người ta nặng nề đánh ột quyền, nỗi đau đớn trong tim bắt đầu lan tràn khắp cơ thể. Trước mắt bắt đầu mơ hồ, tất cả mọi thứ đều chao đảo, dần dần, tôi không còn nghe được những tiếng rít gào, nhốn nháo, quát to kia nữa... Một giây trước khi bóng tối đánh úp lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của Trần Việt Phong, anh nhú chặt mày, liên tục hét gọi tên tôi, liên tục... Tôi muốn vươn tay chạm đến đôi lông mày đang rối loạn kia. Nhưng chỉ có thể vô lực buông xuống, để mặc bóng tối vây quanh mình!...

Việt Phong!

Việt Phong!

Em không muốn anh bị tổn thương, em không muốn!

Tỉnh lại, mùi thuốc sát trùng của bệnh viện xộc thẳng vào mũi khiến tôi khó chịu khẽ nhíu mày, cảm giác đau đớn ở hai bên má cũng truyền đến. Nhất định là vô cùng thâm trọng rồi, Đường Diệc Diễm xuống tay chưa bao giờ lưu tình, đặc biệt là đối với kẻ thù của hấn!

“Em tỉnh rồi sao?” Một giọng nói mỗi một vang lên, tôi ngẩng đầu, là Trần Việt Phong với đôi mắt tràn ngập tơ máu.

“Việt Phong! Hấn...” Tên ác ma kia không làm khó dễ anh ấy chứ?

“Hấn đi rồi!” Trần Việt Phong lạnh lùng nói, đỡ tôi ngồi dậy, sẵn sàng đem gối đặt ở phía sau tôi, nhẹ nhàng vuốt hai má của tôi, đáy mắt hiện lên sự đau lòng. “Còn đau không?”

“Sao em lại ngốc như vậy! Một quyền kia không cần thận sẽ lấy mạng em!”

Tôi mệt mỏi lắc đầu, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh hốc mắt: “Việt Phong, thực ra em...” Tôi từng có một đoạn quá khứ không thể chấp nhận nổi, tôi không dám nói cho anh biết!

“Được rồi, em không cần nói gì cả!” Trần Việt Phong ngắt lời tôi, anh dịu dàng xoa trán tôi: “Tiểu Diệp, em quên rồi sao? Chúng ta đã nói, không đề cập tới quá khứ nữa, chỉ có tương lai mà thôi!”

“Việt Phong!” Tôi yếu ớt bỏ nhào vào lòng anh, nước mắt ướt đầm khoé mắt. Việt Phong! Tôi gắt gao ôm chặt lấy anh, tôi thật sự rất sợ, sợ mất đi anh, sợ vô cùng!

Hấn đã xuất hiện, hấn sẽ không chịu dừng tay, chúng tôi thật sự còn có tương lai sao?

Việt Phong! Em đã không nào thể rời khỏi anh mất rồi!

Ngoài cửa sổ, mùa xuân đã thực sự tới, nhưng còn tôi thì sao? Thế giới của tôi lại chợt tiến nhập trời đông giá rét, tôi phải đối mặt thế nào đây?

Toà nhà cao chót vót của tập đoàn Đường Triễn đứng sừng sững ngay giữa thành phố nhộn nhịp này, nó giống như một pho tượng đứng hiên ngang trong tòa thành cực kì sang quý, mắt lạnh nhìn mọi người vì quyền lợi, vì tiền tài mà tranh đấu, nó thoả thích khoe ra sự hùng vĩ đồ sộ của mình trong cái thế giới chỉ biết tranh giành vật chất này!

Mà bá chủ thành phố, tập đoàn Đường thị, hôm nay lại dùng các tờ báo hàng đầu để thông báo với cả thế giới, sắp tới sẽ đem sản nghiệp của Đường thị giao cho cháu trai của tổng tài đương nhiệm mới về nước tiếp quản, Đường Diệc Diễm năm ấy mới 20 tuổi!

Không thể nghi ngờ việc này đã làm dâng lên một trận sóng to gió lớn, sự nghi hoặc từ khắp mọi nơi đều đánh úp lại. Người đó là cháu trai độc nhất của tập đoàn Đường thị, tuy chỉ cần dùng hai năm đã hoàn thành chương trình học thạc sĩ ở Anh quốc, khiến người ta không thể xem nhẹ, nhưng dù sao, hắn cũng chỉ mới 20 tuổi, tuổi trẻ như thế, hắn thật sự có năng lực gánh vác sản nghiệp khổng lồ này của Đường thị sao? Tuy nhiên, sự chú ý từ các giới lại nhân tiện làm cho cổ phiếu của Đường thị liên tục tăng giá, kẻ chiến thắng thực sự lại ở phía sau lưng cười đến thản nhiên!

“Oa, có lầm hay không, mới 20 tuổi, trời ạ, vẻ ngoài của anh ta thật đúng là đẹp trai nha. Không có thiên lý gì cả, thời nay những người tài chẳng lẽ đều vừa đẹp vừa thông minh sao?” Tiểu Thanh cầm tờ báo, ánh mắt thoát ra bên ngoài cửa sổ, ở trong ký túc xá kêu la. Mấy ngày nay, toàn bộ thành phố gần như đều thảo luận về hoàng thái tử thần bí của Đường thị. Cậu ấy thân là nữ hoàng bát quái, đương nhiên cũng không thể buông tha.

Cậu ấy còn hy sinh thời gian chơi game quý báu để lên mạng tìm kiếm, nhập vào ba chữ “Đường Diệc Diễm”, thông tin liên tiếp hiện ra khiến cậu ấy hoa cả mắt.

“Té xỉu mất thôi! Anh ta thực sự có quá nhiều thứ rồi!”

Còn tôi ngồi chết lặng ở đầu giường, làm như không thấy sự hưng phấn của Tiểu Thanh, vết bầm tím trên mặt đã mờ đi, nhưng miệng vết thương trong lòng lại nứt ra, lại đổ máu!

Hôm qua, tôi nhận được điện thoại của mẹ, nói là ba bỗng nhiên bị trường học cho dừng công tác, ở trong nhà chờ xử phạt. Ba mỗi ngày đều buồn bực không vui, cuối cùng, mẹ đành bất lực gọi điện kể cho tôi, bảo tôi nếu có rảnh thì trở về khuyên ba một chút, tôi đồng ý. Sau khi cúp điện thoại, trong lòng vẫn không thể nào bình tĩnh nổi.

Hai ngày tôi nằm viện, Đường Diệc Diễm chỉ sai người đưa tới hoa tươi và trái cây, hắn không hề xuất hiện.

Tôi biết, đó là tối hậu thư hắn gửi cho tôi. Hắn nói được thì làm được, hắn sẽ không tha cho tôi, giống như ba năm trước, hắn sẽ không từ thủ đoạn chỉ vì muốn tôi khuất phục.

Hắn thực sự rất thông minh, chỉ số thông minh hơn người, hơn nữa thứ mà ông trời cho hắn đâu chỉ dừng lại trên phương diện học tập, còn cả cái cách mà hắn đối xử với kẻ địch, với thân nhân của kẻ nghịch lại hắn, không một chút lưu tình!

Hắn là thợ săn khát máu, một khi đã tìm được mục tiêu để ngắm thì sẽ tuyệt đối không buông tay! Nếu nói hai năm trước hắn buông tha tôi là ngoài ý muốn, thì hai năm sau, tôi chính là chạy trời không khỏi nắng.

Nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống, từ bao giờ tôi lại thích khóc như vậy? Trái tim lại bắt đầu đau nỗi đau quen thuộc.

Tôi chỉ có thể khuất phục thôi sao? Tôi chỉ có thể chết lặng đứng ở bên người hắn thôi sao?

...Không, không thể. Tôi ôm ngực, nơi này... không hề là một, mà là hai trái tim, còn cả trái tim của Trần Việt Phong, còn cả tình yêu của anh ấy dành cho tôi...

Không được! Tôi không thể dễ dàng khuất phục như vậy, tôi phải phản kháng!

21. Chương 21

Hiện tại, muốn tìm Đường Diệc Diễm quả thực rất dễ dàng. Tôi đứng ở đại sảnh của Đường Triễn, hít một hơi thật sâu. Gần đây, tôi luôn cố ý trốn tránh Việt Phong. Tôi không thể mạo hiểm, nhất là khi còn chưa xác định được Đường Diệc Diễm muốn dùng thủ đoạn nào để đối phó với anh ấy, tôi tuyệt đối không thể để anh ấy bị liên lụy. Cho nên tôi phải đến tìm hắn, đây là kết quả mà Đường Diệc Diễm muốn, cũng là việc mà trước sau gì tôi cũng phải đối mặt! Không thể lùi bước!

Đại sảnh của Đường Triễn cũng tựa như toàn bộ tập đoàn Đường thị, đồ sộ, cao quý, huy hoàng. Tôi mặc một bộ quần áo hết sức bình thường đứng ở đó, so với những người có dáng vẻ chỉnh chu, lịch sự kia thì quả thực không thể nào sánh bằng. Mấy nữ thư kí còn không thêm cho tôi một sắc mặt dễ chịu, khi nghe người tôi muốn tìm là tổng tài tương lai của họ, vẻ giấu cợt trên mặt lại càng không che giấu nổi. Nhưng sự kiên trì của tôi cuối cùng cũng làm cho họ bán tín bán nghi, đành gọi điện thoại thông báo lên tầng trên.

Lát sau, một cô thư kí trở lại, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên, thái độ cũng dửng dưng không ít, trong mắt khó nén nổi vẻ kinh ngạc, còn cả không cam lòng!

Không cam lòng một người có khuôn mặt bình thường như tôi lại được hoàng thái tử triệu kiến sao?

Hai năm trước, đủ mọi loại phụ nữ vây quanh Đường Diệc Diễm đã cho tôi gặp quá nhiều kiểu nhìn như vậy. Họ đổ kị, đầu như muốn nổ tung, cũng không hiểu tại sao tôi lại có thể đứng ở bên Đường Diệc Diễm lâu đến thế. Thực sự, tôi còn thấy hoang mang khó hiểu hơn cả họ. Bởi vậy, hôm nay cô ấy dùng ánh mắt đó để nhìn tôi, tôi đã sớm hình thành thói quen, lại càng không cảm thấy đây là cơ hội gì đó để mà khoe khoang! Dù Đường Diệc Diễm có nói yêu tôi bao nhiêu lần chăng nữa, tôi cũng không yêu hắn, từ đầu tới cuối, tuyệt đối không hề yêu!

Vì thế, tôi bỏ qua những ánh mắt hâm mộ kia, tiến vào thang máy chuyên dụng cho tổng tài, đi tới tầng cao nhất, cũng là nơi ngọn nguồn khiến cho tất cả mọi người tranh giành nhau, nơi đang cất chứa trái tim của ác ma.

Nhìn những con số màu đỏ không ngừng loé trên tường, đối với người khác là thiên đường, với tôi mà nói, nó lại như một tấm bùa đòi mạng. Mỗi một tầng đi lên lại tàn khốc nhắc nhở tôi, tôi đang từng bước cách xa mặt đất, tiến gần đến địa ngục!

Hơi thở của ác ma lại bắt đầu vờn quanh bốn phía!

Chỉ thiếu chút nữa, tôi thực sự đã cho rằng mình thoát khỏi hắn, đã cho rằng mình sắp có được hạnh phúc.

Nhưng cũng chính tại thời điểm đó, tôi lại ngã trở lại địa ngục!

“Đỉnh!” Thời khắc tuyên án tử hình rốt cuộc đã đến.

Ngay lúc tôi còn đang sững sờ, thang máy đã chạm đến điểm dừng. Cửa mở ra trong nháy mắt, đối mặt với tầng lầu hắc ám, không chịu nổi với rừng mình một cái. Dừng khí trong người đã vơi mất một nửa, vừa nghĩ đến việc phải đối mặt với Đường Diệc Diễm, tôi lại nảy sinh ý định bỏ chạy.

Không được!

Diệp Sương Phi, mày nhất định phải bình tĩnh, không được sợ hãi!

Tôi không ngừng tăng thêm dưỡng khí trong lòng, cuối cùng cũng bước từng bước tới. Cửa thang máy ở phía sau lập tức khép lại.

Tôi biết, bây giờ đã không còn đường lui!

Đây là một gian phòng liên thông với thang máy, tuy rằng nó đang chìm một mảnh tối đen, nhưng nhờ ánh sáng rất nhỏ phản chiếu qua tấm kính thủy tinh kia làm cho tôi cảm giác được không gian khổng lồ nơi đây, một văn phòng lớn đến kinh người.

Càng trống trải, càng tối đen, tôi lại càng sợ hãi.

Tôi nín thở, cẩn thận bước từng bước về phía trước.

Rốt cuộc tôi cũng loáng thoáng nhìn thấy bàn làm việc và một bóng người đang ngồi trên ghế da. Ánh sáng yếu ớt tỏa ra trong bóng đêm, ngay sau đó, mùi thuốc lá cũng theo không khí truyền đến mũi của tôi.

Là Đường Diệc Diễm, cảm giác của tôi sẽ không sai, chỉ có hần mới có khả năng làm cho người ta dễ dàng cảm thấy bị áp bách như vậy, cảm giác không thở nổi.

Ngửi thấy mùi thuốc lá, tôi nhú mi. Hần vốn không hút thuốc cơ mà, hần từng nói, hần là mẫu người lí trí, không muốn tự sát!

Thân mình đang tựa trên ghế da kia bởi vì phát hiện tôi đã đến mà khẽ giật giật. Tuy rằng tôi nhìn không rõ, nhưng lại cảm nhận được ánh mắt cực nóng phóng đến trên người mình, Đường Diệc Diễm đang hung hăng nhìn chằm chằm tôi...

“Thích không?” Tiếng nói quỷ dị đến từ địa ngục lạnh lùng vang lên trong không gian càng làm cho người ta dựng tóc gáy. Khi tôi nghe thấy giọng nói ấy, cơ thể theo bản năng bắt đầu phát run, não bộ liên tục phát ra cảnh báo.

Tôi nắm chặt tay lại, dùng sức cào cấu da thịt mình, dùng sự đau đớn để làm giảm bớt nỗi sợ hãi!

“Thích loại cảm giác sống trong bóng tối này không? Duyệt Duyệt, hoan nghênh em đến với thế giới suốt hai năm qua của anh!” Tay của Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng chuyển động, quét sáng một que diêm. Đầu ngón tay khẽ búng, ngọn lửa nhỏ bé xẹt qua không trung tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, sau đó rơi xuống, ánh sáng yếu dần, cuối cùng cũng hoàn toàn tắt lịm.

“Hai năm, thế giới của anh chỉ toàn màu đen, chỉ có hai bàn tay trắng, mà thế giới của em, lại trải qua nhiều màu sắc như vậy, ông trời thật đúng là không công bằng phải không!” Hần chậm rãi nói, giống như nỉ non, lại tựa như cảm thán.

“Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn thế nào đây?” Tôi không muốn cùng hần dây dưa thêm nữa, hần đang cố ý, hần chỉ muốn hưởng thụ sự sợ hãi của tôi. Loại cảm giác này gần như làm cho tôi phát điên.

“Ba!” Đường Diệc Diễm không trả lời tôi mà xoay mở đèn bàn, ánh sáng chiếu thẳng vào khuôn mặt hần, nhưng lại không thể chiếu sáng hết cả căn phòng tối đen này.

Thế cũng đủ làm cho tôi thấy rõ hần, hần mặc một bộ vest sang trọng ngồi dựa vào ghế da. Đôi người màu nâu cẩn thận tỉ mỉ nhìn tôi chằm chằm, không có chút biểu tình gì, giống một cái xác chết không còn hơi thở, mi mắt thậm chí còn không chớp lấy một lần. Chỉ có tiếng hít thở trầm thấp đang vọng lại trong không gian tĩnh mịch là mãnh liệt nhắc nhở tôi, hần vẫn đang tồn tại.

Tôi hít một hơi, lão đảo lui lại phía sau vài bước.

Bức tường quyết tâm dường như đã bắt đầu sụp đổ dần.

“Duyệt Duyệt, trở về bên anh!” Rốt cuộc, hần cũng mở miệng, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc.

“Không... trừ khi tôi chết!” Đúng, trừ khi tôi chết, tôi không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy, tôi có quyền quyết định cuộc đời mình, tôi không muốn chịu sự tra tấn của ác ma thêm nữa!

“Chết?” Đường Diệc Diễm mỉa mai hừ lạnh: “Em bỏ được sao? Em bỏ được thế giới có Trần Việt Phong mà rời đi sao?”

“Anh...” Không ngoài suy nghĩ của tôi, hần nhất định đã sớm phái người đi điều tra Trần Việt Phong. Nhưng hần đã nói đúng, tôi luyến tiếc, luyến tiếc rời bỏ Trần Việt Phong! Tôi bắt đầu lo lắng, sợ hãi Trần Việt Phong sẽ bị tổn thương. Cứ dựa theo tính cách trước đây của hần, tôi thậm chí không hề nghi ngờ hần sẽ giết Trần Việt Phong!

Thấy tôi chần chờ, Đường Diệc Diễm bỗng nheo mắt lại, màu đỏ quen thuộc bắt đầu lan tràn trong đôi mắt hần. Hơi thở của hần đang bình thường bởi vì sự dao động của cảm xúc mà bỗng trở nên không ổn. Hần vẫn không thay đổi, tuy bề ngoài tỏ ra không sao cả, nhưng tôi có thể nắm bắt được cảm xúc của hần. Tựa như lúc này, khi hần thấy tôi vừa nghe đến ba chữ “Trần Việt Phong” mà lộ ra sự lo lắng, hần lại bắt đầu không khống chế được cảm xúc của mình.

Còn tôi, không biết có nên vì sự thần thông quảng đại của mình mà tự tán dương hay không!

“Em không cần cha mẹ của em nữa sao?” Đường Diệc Diễm bắt đầu nâng cao giọng.

“Tôi nghĩ, so với sự nghiệp của bản thân, hạnh phúc của con gái ở trong mắt cha mẹ mới là điều quan trọng nhất!” Hấn lại muốn dùng người thân của tôi để bức bách tôi sao? Đáng tiếc, tôi sẽ không thoả hiệp, tôi dũng cảm ngăn đầu nhìn hấn. Lần đầu tiên, tôi không có chút sợ hãi nào như lúc này.

Câu trả lời của tôi làm cho Đường Diệc Diễm phải đưa tay lên sờ cằm càu nhàu trên cổ áo, giống như bị thít đến không thể hô hấp được. Sau đó hấn lại cởi bỏ thêm vài chiếc cúc áo, mới một khắc trước đây, hấn còn áo mũ chỉnh tề, cẩn thận chừa chu, mà bây giờ lại càng táo bạo, thậm chí cả bối rối!

Hấn nhất định không nghĩ rằng tôi sẽ trả lời như vậy, chắc chắn hấn nghĩ tôi sẽ giống như hai năm trước đây, dễ dàng bị hấn nắm chặt trong tay.

“Duyệt Duyệt, em thật sự không giống lúc trước. Trước đây, em còn không dám phản kháng anh như vậy, bây giờ, em lại vì một Trần Việt Phong mà ngay cả cha mẹ cũng không cần!” Lời cuối cùng, Đường Diệc Diễm gần như là gào rống, hấn hất mạnh mọi thứ trên bàn làm việc xuống đất. Sau những tiếng vang lớn, căn phòng lại khôi phục một mảnh tối đen. Trong không khí chỉ còn tiếng thở dốc ồ ồ của hấn.

Hấn hoàn toàn bị chọc giận, tôi thấy thân mình cao lớn của hấn từ từ đứng dậy trong bóng đêm. Tuy rằng xung quanh vẫn tối đen, nhưng tôi cảm giác được cơ thể hấn tạo ra một bóng ma thật lớn phủ trên người tôi.

Hấn chậm rãi tới gần tôi, thân mình tôi lại bắt đầu phát run, siết chặt tay lại, cắn nhanh môi dưới. Đừng sợ, không phải sợ, nhưng mà dùng phương pháp như vậy để kìm nén sợ hãi thì sẽ không có việc gì thật sao?

22. Chương 22

Hấn tiến về phía tôi, càng ngày càng gần hơn, tôi nhìn khuôn mặt âm trầm của hấn mà thân mình đông cứng tại đó, tôi thậm chí không dám cử động, cho đến khi hơi thở nóng bỏng của hấn phả trên mặt tôi, muốn né ra cũng không còn kịp. Đường Diệc Diễm nắm chặt đầu vai của tôi, tôi dễ dàng bị vây trong lòng hấn, hấn siết lấy cằm của tôi, bức tôi đối mặt với ánh mắt phần nộ của hấn.

“Tôi có thể bóp chết hấn giống như bóp chết một con kiến!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi một tiếng gần như là từ trong hàm răng rít ra.

Thân thể của tôi run lên, trừng mắt nhìn hấn: “Nếu vậy, tôi sẽ hận anh cả đời!”

Khuôn mặt của Đường Diệc Diễm biến sắc, tăng thêm lực: “Tôi không quan tâm, không quan tâm em hận tôi nhiều thêm một chút nữa!” Nói xong, hấn như mưa rền gió dữ hôn lên mặt tôi, cổ, ngực. Hấn tựa như một ngọn lửa đang cháy hừng hực, thiêu đốt tôi.

“Buông ra, dừng lại!” Tôi ra sức kháng cự, trốn tránh sự tiếp xúc của hấn.

Đường Diệc Diễm giật chiếc cà vạt đang đeo lỏng lẻo trên cổ áo, lôi kéo một chút rồi đem hai bàn tay đang giãy dụa của tôi trói ở phía sau, ngực của tôi bị buộc phải nâng lên, dán vào thân thể nóng bỏng của hấn.

“Dừng lại, dứt ngay, dứt ngay!” Tôi gào thét lớn tiếng, không chịu thoả hiệp, lại bị hấn càng dùng sức kiềm chế, một khi hấn đã muốn làm sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thẹn quá hoá giận, tôi hung hăng cắn một ngụm ở gần sát đầu vai của Đường Diệc Diễm. Răng nanh hăm sâu trong da thịt hấn.

Hấn trở tay không kịp, đầu đón thét lên một tiếng, đẩy tôi ra. Về mặt tức giận, hấn trừng mắt nhìn tôi. “Diệp Thương Phi...”

Giây tiếp theo, tôi bị đánh một bạt tai rất mạnh, lão đảo ngã trên mặt đất.

Tôi chống đỡ thân mình, nhìn về phía hắn trong đêm tối: “Đường Diệp Diễm, cho dù anh giết chết tôi, tôi cũng không cho phép cơ thể dơ bẩn của anh chạm vào tôi!”

“Dơ bẩn?” Giọng nói của Đường Diệp Diễm cao vút, ở góc độ của tôi không thể nào thấy rõ hắn, cho đến lúc hắn ngồi xổm xuống trước mặt tôi, tôi mới nhìn rõ sự âm lãnh trên khuôn mặt hắn. Đôi mắt của hắn loé sáng trong bóng đêm làm cho người ta sợ hãi, tựa như muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống.

Đường Diệp Diễm cứ nhìn tôi như vậy một lúc lâu, lâu đến nỗi tôi rất cuộc không chống đỡ được thân thể đau đớn của mình, hắn mới nắm lấy chiếc cảm đang buông xuống của tôi, đôi ngươi nhíu lại: “Diệp Sương Phi, em càng phản kháng, tôi lại càng hưng phấn, ba năm trước đây tôi có thể khiến cho em phải phục tùng tôi, thì bây giờ, tôi cũng có bản lĩnh làm cho em phải quỳ gối trước mặt tôi, cầu xin tôi yêu em! Em vĩnh viễn là đồ chơi của tôi!” Nói xong, hắn hung hăng buông cảm tôi ra.

Trong nháy mắt, hắn đứng lên, trái tim của tôi chợt thấy lạnh, hình như nó đã hoàn toàn băng giá. Trong mắt của Đường Diệp Diễm, vốn dĩ có một tia thương tiếc đối với tôi, nhưng đã bị tôi tự tay hủy diệt. Tuy rằng tôi không hối hận, nhưng liệu tôi thật sự có thể thừa nhận loại hậu quả đáng sợ này không?

Đường Diệp Diễm sẽ liều mạng trả thù!

Tôi chờ đợi bước ra khỏi đại sảnh của Đường Triền. Tôi lại an toàn trở ra? Hắn không hề làm khó tôi, tôi cũng chẳng lấy gì làm kỳ quái. Đường Diệp Diễm thích từ từ đối phó với địch thủ của hắn, hắn không vội, hắn sẽ làm cho người đứng ngồi không yên mà vượt qua những tháng ngày lo lắng hãi hùng, sau đó hắn mới bắt đầu không chút lưu tình nào đẩy người đến bước đường cùng.

Tôi biết, vẫn biết rất rõ! Nhưng lại vô lực ngăn cản.

Tôi thần thờ trở về trường học, xa xa đã nhìn thấy Trần Việt Phong đứng dưới ký túc xá, anh cau mày đứng đó, nhìn thoáng qua cũng thấy anh mỗi mết và lo âu!

Từ lúc nào khóe miệng luôn luôn tươi cười của anh đã không còn thấy nữa, từ lúc nào anh trở nên ưu thương như vậy? Đều vì tôi, tất cả đều do tôi, tôi đã ích kỷ tước đoạt niềm vui của anh!

Tôi che miệng, vội xoay người. Trở về đi, tôi không thể gặp anh, không thể làm liên lụy tới anh!

“Tiểu Diệp!” Phía sau vang lên tiếng gọi của anh, tôi lại bước đi càng nhanh hơn. Việt Phong, quên em đi, chúng ta không có phúc phận, không có may mắn, chúng ta đã không có nữa rồi!

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong đuổi theo, cầm lấy tay tôi.

“Tại sao em trốn tránh anh?” Anh dùng sức nắm thật chặt bàn tay tôi, sợ tôi lại chạy đi.

“Việt Phong...” Tôi cắn môi dưới, đau lòng nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh.

“Việt Phong, chúng ta... không thể tiếp tục ở bên nhau, em chỉ vì muốn tốt cho anh thôi!” Tôi không nghĩ, tôi cũng không muốn nghĩ!

“Tiểu Diệp, em muốn lùi bước sao? Cái gì mà tốt với anh, lúc anh không thể tự thoát ra được, em lại đẩy anh ra, đây là tốt với anh sao?” Đôi mắt anh hồng hồng, vẽ kích động trên khuôn mặt của Trần Việt Phong lúc này tôi chưa từng thấy bao giờ. Anh ôm chặt lấy tôi, thậm chí bên tai tôi: “Đừng rời bỏ anh! Anh không cho phép, anh đã không thể buông tay, đã không có cách nào rồi, Tiểu Diệp!”

Trần Việt Phong, anh cứ như vậy, em phải buông anh ra như thế nào đây, anh bảo em làm sao có thể buông tay anh ra được đây!

Tôi không muốn nghĩ, cho dù biết rõ phía trước là vách núi đen nguy hiểm, tôi cũng không muốn, không bao giờ muốn buông tay anh ra!

Tôi lại bắt đầu cùng Trần Việt Phong gấp gờ, đi dạo phố, hẹn hò. Tôi biết đây là điên cuồng, là sai lầm, nhưng tôi không khống chế được, giống như những người yêu nhau, tôi nắm chặt tất cả thời gian, chỉ muốn cùng anh ở một chỗ, thừa nhận sự tra tấn ngọt ngào này.

Lời cảnh cáo, uy hiếp cuối cùng của Đường Diệp Diễm, tôi vẫn nhớ rõ.

Nhưng tôi vẫn nắm lấy tay Trần Việt Phong, tựa như người sắp chết đuối, trước khi đầu bị chìm ngập, liềm mạng hưởng thụ tia sáng mặt trời cuối cùng trong cuộc đời!

Giữa tình thế đang chao đảo không yên, tôi ngênh đón sinh nhật 21 tuổi của mình.

Nắm tay nhau, tôi và Việt Phong chậm rãi bước trên bờ biển, thích ý hưởng thụ cảm giác gió biển lướt qua mặt, nơi này cũng có biết bao đôi tình nhân khác đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Chúng tôi là một trong số đó.

Hạnh phúc tựa vào lòng Trần Việt Phong mà ngắm nhìn bầu trời đầy sao, chỉ cần có thể cùng anh dựa sát vào nhau như vậy, so với bất cứ món quà nào cũng thấy quý giá nhất! Chỉ là không biết những ngày tháng như vậy còn có bao lâu? Ý cười phút chốc ngưng ở trên mặt, tôi ảm đạm hạ mí mắt. Càng là hạnh phúc, tôi lại càng sợ hãi mất đi.

Hạnh phúc gần trong gang tấc mà sao thấy nó hư ảo quá, xa xôi quá. Cho dù gắt gao nắm được trong tay rồi, cũng hiểu được nó sẽ tùy thời rời xa mình!

“Tiểu Diệp, em nhìn nơi đó kia!” Chúng tôi dừng lại, ngón tay của Việt Phong hướng về một tòa núi đá trong biển.

“Em biết không? Thành phố này có một truyền thuyết!” Trần Việt Phong nhìn tôi, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, khóe miệng khẽ cười: “Truyền thuyết kể rằng, nơi này vốn không có nước biển chảy qua. Có một tiên nữ trên trời yêu một người con trai chốn nhân gian, nàng mạo hiểm việc sẽ bị xử phạt để hạ phàm kết duyên cùng chàng trai đó. Hai người hạnh phúc chung sống vài năm, nhưng Ngọc Đế đã biết, tiên nữ bị bắt về trời. Lúc đi, nàng nói với chàng trai, nàng nhất định sẽ trở lại. Vì thế, chàng trai mỗi năm đều ở chỗ này chờ đợi, nhưng cho đến tận khi chết, tiên nữ vẫn không quay lại. Còn chàng trai thì hóa thành núi đá trong biển, cố chấp ở chỗ này đợi, đợi đến cả ngàn năm! Thực ra tiên nữ ở trên trời cũng thấy được trượng phu của mình, nhưng nàng lại bị giam trong kết giới, lực bất tòng tâm, mỗi ngày nàng đều khóc, kỳ lạ là, nước mắt của nàng lại có thể phá tan kết giới, hóa thành mưa rơi xuống nơi chàng trai hóa đá, vờn quanh nó, bọn họ đã gặp lại nhau bằng cách đó. Vì thế, nơi này mới có biển!”

Nói xong, Trần Việt Phong thâm tình nhìn tôi: “Tiểu Diệp, hứa với anh, nếu... nếu sau này chúng ta lỡ lạc mất nhau, hãy tới nơi này để chờ đợi nhau, được không?”

Tôi hoang mang nhìn anh, không rõ vì sao anh lại nói như vậy, nhưng tôi vẫn gật đầu, ngả lên vai anh, cảm nhận sự ấm áp của anh. “Việt Phong, em nhất định sẽ không phụ lòng anh!” Nhất định sẽ không! Em muốn được chờ đợi bên cạnh anh suốt cả cộc đời!

Tay của Việt Phong nhẹ nhàng xoa lưng tôi, tôi nghe được tiếng anh thở dài: “Tiểu Diệp, anh yêu em! Rất rất yêu em!”

“Em cũng vậy, rất rất yêu anh!” Tôi nghẹn ngào, ngượng ngùng hôn lên môi anh, nhẹ nhàng mà đụng chạm, tôi nghe được tiếng cười nặng nề của Việt Phong theo khóe miệng tràn ra, giây tiếp theo, anh lại giành lấy quyền chủ động, tay đỡ lấy đầu tôi, lại một lần nữa hôn thật sâu sắc, tham luyến thu lấy sự ngọt lành của đối phương.

Dần dần, nụ hôn này trở nên không thể khống chế, trở nên điên cuồng, Trần Việt Phong ôm sát cơ thể của tôi, tôi cảm giác được bàn tay nóng bỏng của anh ở phía sau lưng tôi tuần tra tới lui, vội vàng ma sát, lưỡi anh tiến vào trong miệng của tôi, đùa giỡn tôi, tôi đành bất lực để mặc anh ôm, thả gáp!

Cuối cùng, anh khó khăn buông tôi, mặt trở nên đỏ bừng, tự giễu: “Còn tiếp tục hôn nữa, sợ là chúng ta sẽ làm cho bọn họ được một màn thưởng thức miễn phí!”

Mặt tôi phút chốc đỏ lên, vội đầu vào ngực anh, gắt gao ôm anh thật chặt.

Anh cũng ôm tôi, cằm đặt trên đỉnh đầu của tôi, tôi cảm thấy trái tim anh đang cuồng loạn nhảy lên, từng chút từng chút phối hợp với trái tim của tôi...

“Tiểu Diệp, nhắm mắt lại!” Anh cúi đầu.

Tôi nghe lời, nhắm mắt lại. Việt Phong nhẹ nhàng hôn lên môi tôi một chút, sau đó, tôi cảm giác được một chút lạnh lạnh rất nhẹ. Mở mắt ra, một sợi dây chuyền bạch kim toả sáng lấp lánh trong đêm.

“Tiểu Diệp của anh, sinh nhật vui vẻ!” Bàn tay to rộng của Việt Phong vỗ về đầu tôi.

Tôi nâng dây chuyền lên, nó được thiết kế theo phong cách rất đơn giản và thanh lịch, tôi rất thích, hơn nữa còn có một mặt dây nhỏ hình lục giác trong suốt, bên trong là ánh sáng màu tím của hoa oải hương.

Hoa oải hương, một đóa hoa oải hương linh tinh xảo!

“Tiểu Diệp, không lâu nữa anh nhất định sẽ đưa em đi Hokkaido ngắm hoa oải hương!” Trên mặt Việt Phong hiện lên một chút biểu tình kỳ quái, nhưng tôi lại không để ý, bởi vì tôi chỉ chú ý đến lời hứa hẹn của anh dành cho tôi. Cùng người mình yêu thương nhất đi ngắm hoa oải hương là ước nguyện của tôi, ước nguyện vẫn luôn che giấu trong lòng!

“Việt Phong...” Tôi nhìn mặt dây chuyền, thì thào. Cảm ơn anh, cảm ơn anh, em thật sự rất hạnh phúc!

23. Chương 23

Đầu đau dữ dội, tôi từ từ mở to mắt, ánh sáng đột ngột chiếu thẳng vào đôi ngươi khiến tôi phải vội nhắm mắt lại, lấy tay che trước mặt.

Một lát sau, khi đồng tử rốt cuộc cũng thích ứng với ánh sáng tôi mới chậm rãi nhìn mọi thứ xung quanh. Nhưng đầu của tôi lại nổ oanh một tiếng!

Thanh Viên, nơi này là Thanh Viên! Đường Diệc Diễm!

Tôi sợ tới mức tròng trờng mở to hai mắt, vội đứng phắt dậy, nhưng lại phát hiện mình đang ở trên giường, tôi cuống quýt xem kỹ lại quần áo, may mắn là vẫn còn mặc đầy đủ trên người.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, xốc chăn trên người sang một bên, bước xuống giường.

Đứng trong phòng ngủ, tôi nhìn khắp xung quanh một lượt, chỗ này vẫn giống hệt hai năm trước đây, không có một chút biến đổi nào, cảm giác quen thuộc tựa như tôi chưa từng rời khỏi, mỗi một thứ trước sau đều làm cho tôi chán ghét!

Tôi xoa bóp thái dương đang nặng trĩu, trí nhớ bắt đầu sống lại, vừa rồi tôi còn cùng với Việt Phong chơi trên biển, sau đó, Việt Phong tặng cho tôi một sợi dây chuyền, tôi vội vàng sờ xuống cổ, cảm giác tiếp xúc lạnh lẽo, may mà không bị mất.

Tiếp đó, Việt Phong đi mua nước trái cây cho tôi, rồi... Hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ là có một mùi gay nồng đột nhiên xộc lên mũi, tỉnh lại tôi đã ở trong này. Đường Diệc Diễm, nhất định là hắn! Hắn đã muốn hành động rồi sao?

Muốn bắt đầu rồi ư? Hạnh phúc đã đến hồi kết thúc chăng?

Nhìn cánh cửa phòng đang khép hờ kia, tôi biết, ác ma đã ở sẵn bên ngoài chờ tôi!

Tôi nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ rồi khê buồng ra, lấy lại dũng khí, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài, rất nhiều những món ăn phong phú đủ màu sắc đã được bày biện trên chiếc bàn gỗ lim, còn có thêm vài món quà được xếp ở góc bàn, một bó hoa oải hương đặt ngay vị trí trung tâm.

Đường Diệc Diễm đang ngồi trên ghế sofa nhìn tôi, giọng điệu mềm nhẹ: “Em tỉnh rồi à?”

Hắn mặc một chiếc áo len màu lam, quần bò đen ôm lấy đôi chân thon dài của hắn. Nhìn như vậy, hắn lại có một ít hơi thở của tuổi thanh xuân, không hề âm u mà rạng rỡ như tia sáng mặt trời. Tôi còn nhớ rõ, hắn không thích quần áo theo tông màu ấm áp, trước kia hắn chỉ toàn mặc màu lạnh.

Tôi nhú mi, không biết hấn muốn làm gì!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm đứng lên, tiến gần về phía tôi. Hấn cười, không phải nụ cười giả tạo bên ngoài giống lúc trước, mà là ý cười hiện cả trong đáy mắt.

Tôi thực sự bị giật mình, nhưng không để lộ ra ngoài, cố gắng áp chế những cảm xúc đang dao động trong lòng. Dù sao đi nữa, hôm nay tâm tình của hấn có vẻ tốt, nếu vậy, có lẽ tôi sẽ thử nói chuyện với hấn xem sao. Không biết chừng... nhưng tôi thật sự không xác định được, Đường Diệc Diễm trước kia tuyệt đối sẽ không như vậy!

Vẫn dĩ tôi định hỏi hấn tại sao tôi lại ở đây, nhưng dùng ngón chân để nghĩ cũng biết, nhất định là hấn sai bọn đàn em đi làm. Dù gì cũng đã bị ném vào đây rồi, cần gì phải hỏi điều thừa!

Cho nên tôi chỉ yên lặng, phòng bị theo dõi hấn!

“Duyệt Duyệt, hôm nay là sinh nhật em, thích không?” Đường Diệc Diễm tỏ ra lịch lãm kéo ghế cho tôi, tôi ngồi xuống, hấn cũng an vị ngồi bên cạnh, cầm lấy bó hoa trên bàn: “Em thích nhất là hoa oải hương!”

Tôi lặng lẽ nhận lấy, nhìn thấy khoe miệng của hấn nhẹ nhàng cong lên, hình như rất hài lòng với sự đáp lại của tôi.

Tôi nghĩ, tốt hơn là không nên trêu tức hấn. Mặc kệ vì sao hôm nay hấn lại tỏ thái độ khác thường như vậy, thức thời mới là tuấn kiệt, có lẽ, hấn chỉ muốn chúc mừng sinh nhật tôi. Dù sao thì, so với mỗi lần hấn vui buồn thất thường, loại tra tấn này cũng không làm cho người ta cảm thấy quá khó khăn khi chịu đựng!

“Đây đều là những món em thích ăn, anh đã sai người đến cửa hàng mua rồi đem tới, vẫn còn nóng, em ăn đi!” Dứt lời, Đường Diệc Diễm nhắc chiếc lồng bàn trong suốt lên, đưa đĩa cho tôi, vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

Tôi co quắp đón lấy đôi đĩa, mày nhú chặt lại. Không đúng, cảm giác không đúng!

“Sao vậy, có chỗ nào khó chịu à?” Đường Diệc Diễm đặt tay lên trán tôi, tôi theo bản năng né ra một chút, cảm giác sợ hãi mơ hồ trong lòng làm cho tôi hoảng sợ nhìn hấn. Tôi gần như phủ nhận toàn bộ luận điệu lúc vừa rồi, hấn như vậy lại càng đáng sợ hơn, hấn đem tất cả ý đồ, tâm tư cất giấu ở trong lòng, tôi đoán không được, sờ cũng chẳng xong!

“Em... Em cảm ơn những món ăn anh đã chuẩn bị cho em, ngày mai... em còn phải lên lớp, em... về trước được không?” Vừa dứt lời, tôi lại hận không thể cắn đứt lưỡi của mình, sao lại ngu ngốc thế cơ chứ, lấy cái có đó để nói ư!

“Duyệt Duyệt, bây giờ mới có tám giờ!” Đường Diệc Diễm kéo tay áo để lộ ra chiếc đồng hồ, khẽ nắm lấy rồi nhẹ nhàng nói. Góc độ hấn xem giờ vừa vặn làm cho tôi nhận ra chiếc đồng hồ đó là món quà hấn tặng tôi lúc trước, đồng hồ mặt mã. Mặt đá kim cương, đây là điều tôi hình dung về nó.

Thân thể của tôi cứng đờ, hấn có ý gì?

“Mới... tám giờ sao, nhưng mà, em đã no lắm rồi, ăn không nổi nữa!” Tôi buông đĩa, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, trong đầu lại một lần nữa vang lên lời cảnh báo, rồi đi, phải rời khỏi đây!

Đối diện với sự im lặng một lúc lâu, tôi vẫn không ngẩng đầu lên, cũng không dám ngẩng, cho nên tôi không biết biểu tình trên mặt Đường Diệc Diễm lúc này như thế nào. Tôi chỉ cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt lại bắt đầu ngưng tụ.

“Là để ở cùng với Trần Việt Phong chứ gì?” Giọng điệu lại bắt đầu không có chút độ ấm.

Tôi không nói gì.

Tay hấn lập tức vươn tới gần, đầu tiên là dịu dàng vuốt tóc tôi, cảm giác giống như hấn đang vuốt ve con chó nhỏ. Sau đó, tay hấn lướt xuống hai má tôi, hơi thở phả vào khuôn mặt đang từ từ buông xuống của tôi, “Tại sao...em cứ học không ngoan thế hả, Duyệt Duyệt!”

Tôi vội ngẩng đầu nhìn hấn. Không nên, tôi không nên ngẩng đầu! Tôi thề là tôi chưa bao giờ thấy biểu tình như vậy của Đường Diệc Diễm, ánh mắt đó, ánh mắt đang trừng trừng nhìn tôi lúc này đây đang dần

trở nên âm trầm, trên mặt có chút mắt tự nhiên, run rẩy rồi chậm rãi biến thành âm u, vắn vẹo, khiến cho người ta phải dựng tóc gáy.

Tôi rất cuộc không thể chịu nổi, quả quyết nói: “Đường Diệc Diễm, đừng tiếp tục trêu đùa tôi nữa, anh muốn trả thù tôi như thế nào cũng được, tôi không sợ!” Tuy ngữ điệu kiên định, nhưng ánh mắt lại không giấu nổi một tia chột dạ khẽ loé lên.

Đường Diệc Diễm chợt động đậy khoé miệng, hiển nhiên, hắn đã dễ dàng nhìn thấu sự sợ hãi trong lòng tôi.

“Giỏi lắm, Duyệt Duyệt! Em thực sự là vô cùng dũng cảm, em có biết không? Anh rất phấn khích đấy!” Môi của hắn làm như vô tình lướt qua, khẽ cắn nhẹ vành tai tôi một cái, tôi lại giống như bị điện xẹt qua sống lưng, một trận lạnh toát lan toả khắp người.

Trong mắt Đường Diệc Diễm lại loé lên sự âm hàn quen thuộc. “Hôm nay là sinh nhật của em, anh nhất định sẽ tặng em một món quà suốt đời khó quên!”

24. Chương 24

Lời nói của Đường Diệc Diễm làm cho tôi tuyệt vọng nhắm lại mắt, ngồi yên không nhúc nhích.

Hắn đứng lên, đi đến chỗ ti vi, bật lên.

Màn hình hiện lên một hình ảnh quen thuộc làm cho trái tim tôi tưởng như ngừng đập.

Việt Phong!

Trên màn hình, Trần Việt Phong bị trói ngồi trên một chiếc ghế, hai mắt của anh ấy bị bịt kín bằng một miếng vải màu đen, anh đang ra sức giãy dụa, quát to! Quần áo trên người đã bị rách, loáng thoáng thấy được những vết thương ghê người. Khuôn miệng nhuộm đầy máu tươi của anh làm cho người ta sợ hãi không phát ra tiếng.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi phấn hận hướng về phía hắn rít gào, thân mình kịch liệt run rẩy. Hắn thật ti bỉ!

“Thích món quà này không?” Miệng hắn bất giác cong lên cười, cầm lấy di động trên mặt bàn: “Duyệt Duyệt, em lựa chọn đi, chỉ một câu nói của em thôi cũng có thể thay đổi cả cuộc đời hắn đấy!”

“Được lắm! Đường Diệc Diễm, nếu anh ấy có gì bất trắc, tôi sẽ lập tức nhảy từ chỗ này xuống!” Tôi sẽ không khuất phục, sẽ không! Tôi trừng mắt nhìn hắn, siết chặt tay lại.

Đôi mắt của Đường Diệc Diễm bỗng chốc nhíu lại, trong đó hiện lên một chút kinh ngạc, bàn tay đang nắm điện thoại run lên. “Diệp Sương Phi, hắn đã khiến cho em trở nên liều lĩnh như vậy sao?”

“Đáng!” Tôi không có gì chần chờ, kiên định trả lời hắn!

“Được, hay, hay! Diệp Sương Phi, em đã lựa chọn!” Đường Diệc Diễm lắc đầu, buồn bã cười, hắn gần từng tiếng một: “Vậy thì dùng mạng của em làm tiền đặt cược đi!”

Đường Diệc Diễm ngồi trên ghế sofa, cầm một bình thuốc màu trắng lên, lắc lắc, bên trong truyền đến những tiếng va chạm rất nhỏ.

Đường Diệc Diễm mở chiếc bình ra, đổ hết mấy viên thuốc bên trong vào trong một cốc nước, màu trắng của thuốc hòa lẫn với nước, phát ra những tiếng “xì xèo” nho nhỏ, thể rắn bắt đầu hòa tan cùng thể lỏng, từng vòng từng vòng nhộn nhạo lan ra.

Tôi nhìn hắn, cắn môi dưới.

“Đây là thuốc ngủ, với liều lượng như vậy có lẽ em sẽ bình yên vô sự, cũng có lẽ...” Hấn cố ý tạm dừng một chút, sau đó cong lên khóe miệng: “Sẽ lấy mạng của em! Chỉ cần em dám uống hết nó, anh sẽ tha cho tên tiểu tử kia!”

Tôi lặng người đi một lát, cắn chặt răng: “Nói phải giữ lời!” Nói xong, tôi không chút do dự cầm lấy chiếc cốc thủy tinh trên bàn, nhưng tay lại bị Đường Diệc Diễm mạnh mẽ bắt lấy!

Về mặt của Đường Diệc Diễm tràn đầy phẫn hận: “Diệp Sương Phi, anh hỏi lại em một lần nữa, em thật sự muốn chọn cách này cũng không chịu thỏa hiệp phải không? Em có thể vì hấn mà chấp nhận cái chết, cũng không nguyện ý trở về bên anh sao?” Cuối cùng, những đốt ngón tay của Đường Diệc Diễm bị siết chặt đến nỗi trắng bệch ra, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt hấn trừng trừng nhìn tôi như đang chất chứa bao nhiêu oán hận!

“Đường Diệc Diễm, anh hiểu được tình yêu là gì sao?” Không nhìn hấn, đôi mắt trống rỗng của tôi hướng về phía trước, không có tiêu cự, chỉ cảm giác được Đường Diệc Diễm khẽ giạt mình.

“Đường Diệc Diễm, tình yêu không phải giữ lấy mà là thành toàn, không phải bức bách mà là chúc phúc. Từ đầu tới cuối, anh đều dùng hết mọi loại thủ đoạn để bức tôi, anh thật sự yêu tôi sao?” Tôi lạnh lùng nhìn hấn, nhìn về mặt của hấn từ âm ngoan trở nên chật vật.

“Im miệng!” Trong mắt Đường Diệc Diễm hiện lên một tia bối rối. “Thành toàn, tôi hai năm trước thành toàn đối lấy chính là em lao vào vòng ôm ấp của thằng con trai khác! Tôi, Đường Diệc Diễm không chiếm được thứ gì đó, người khác cũng đừng mơ có được, tôi tình nguyện hủy hoại em!”

Tôi buồn bã hừ lạnh một tiếng, đây là tình yêu của Đường Diệc Diễm, tình yêu màu đen! Tình yêu ích kỷ!

Đẩy bàn tay đang túm lấy tôi của hấn ra, tôi cầm lấy cốc thủy tinh, ngửa đầu uống cạn, hương vị chua xót lướt qua lưỡi rồi nhào xuống cổ họng.

Tôi lau quệt khóe miệng còn đang dính nước. “Tôi đã uống, anh nói thì phải giữ lời, thả anh ấy ra!”

Đường Diệc Diễm phức tạp nhìn tôi một cái, loại ánh mắt này khiến tôi nghĩ đến ánh mắt trong cái đêm hai năm trước hấn chấp nhận thả tôi tự do. Giờ đây tất cả lại trở về điểm xuất phát, chúng tôi vẫn dây dưa không rõ như lúc trước. Tiếp theo, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi phán quyết của vận mệnh đối với tôi, chết hoặc là sống!

Tôi không sợ hãi, có lẽ chết với tôi mà nói cũng là một loại giải thoát!

“Em trở về sẽ gặp được hấn!” Đường Diệc Diễm nhắm mắt lại, lạnh lùng mở miệng, bàn tay đang đặt trên đùi lại một lần nữa siết chặt.

Không một chút do dự, tôi xoay người rời đi, hấn cũng không hề ngăn cản.

Nhưng tôi còn chưa bắt đầu bước đi, trong cơ thể bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, thân mình tôi bắt đầu nghiêng ngả, mọi thứ trước mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, cảm giác cực nóng bắt đầu lan tràn khắp cả người. Tôi nhíu mi, không thể bước nổi nữa, đành phải dựa vào khung cửa, khó khăn muốn di chuyển về phía cửa. Gần như đã chạm đến, nhưng tôi lại không có cách nào bắt lấy, tựa như hạnh phúc của tôi, cuộc đời của tôi. Dần dần, ý thức của tôi cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, trong cơ thể tràn ngập cảm giác khô nóng, từng trận run rẩy không ngừng kéo lên. Tôi đã chết sao? Đây là cảm giác của cái chết ư?

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được một đôi tay từ phía sau ôm lấy tôi, sự tiếp xúc nóng bỏng của hấn lại ít nhiều làm dịu đi sự khó chịu trong tôi, đặc biệt là bàn tay của hấn vừa đặt trên thân thể tôi một khắc, tôi lập tức không khống chế được mà nắm chặt lấy, đầu bắt đầu phát ra chỉ lệnh tiếp nhận cơ thể hấn, dường như chỉ có như vậy, loại cảm giác đau đớn dày vò như bị kiến cắn này mới biến mất.

Tôi theo bản năng dựa vào cơ thể nóng bỏng ở trước mặt, bên tai truyền đến tiếng nỉ non mơ hồ, giống như đang thở dài.

Dần dần, trong không khí vang lên một giọng nói.

“Duyệt Duyệt, sao anh có thể để em chết được, sao có thể!”

Giây cuối cùng, tôi chỉ biết có người bế tôi lên, còn tôi lại gắt gao kê sát vào người hấn!

Trong lúc ý thức mơ hồ, tôi mơ mơ màng màng thấy mình đang ôm lấy một khối cơ thể nóng bỏng, liên tục rên rỉ, vận vẹo, loại cảm giác như được giải thoát này làm tôi thoải mái thở dài.

Cho đến khi bóng ma cực nóng trên người dần dần tan biến, tôi vẫn không có cách nào tỉnh táo mở to mắt, tôi không biết mình đang làm cái gì, ở nơi nào. Tôi chỉ có thể theo bản năng tìm cách được thoải mái, bởi vậy, khi cảm giác đó một lần nữa đánh úp lại trên người, tôi bắt đầu sờ soạng, sờ soạng để có thể an ủi, làm cho tôi dễ chịu một chút! Dần dần, cảm giác đó đạt đến cao trào, khoái cảm!

Tỉnh lại, toàn thân tôi trần trụi, nằm trên chiếc giường rộng lớn. Trong không khí tràn ngập hương vị hoan ái, dâm loạn thối nát.

Cơ thể của tôi giống như bị xé rách, trên người dày đặc dấu vết to nhỏ của hấn, nước mắt không tiếng động rớt khỏi khóe mắt, rơi xuống tấm đệm.

Đó không phải thuốc ngủ, không phải!

Tôi bị lừa, thân mình đau đớn, trái tim lại càng đau!

Đường Diệc Diễm dùng cách này thật sự là tàn nhẫn vũ nhục tôi, so với giết tôi còn khó chịu hơn. Thân mình đã sớm không thuần khiết, mà giờ đây, ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng tôi cũng không có!

Tôi chết lặng đứng lên, trên sàn nhà toàn là quần áo bị xé rách, căn bản không thể mặc được nữa. Tôi liếc nhìn phòng thay quần áo, mở ra, quả nhiên, bên trong vẫn còn quần áo của tôi, thậm chí còn một ít là mua thêm, mọi thứ đều không vội đi, trong tủ vẫn đầy đặc.

Tôi nhìn qua, cầm lấy một bộ quần áo trước kia của tôi mặc vào.

Ngoài cửa, nghênh đón tôi sẽ là cái gì đây?

25. Chương 25

Tôi vừa mở cửa, tiếng rên rỉ của phụ nữ lập tức truyền đến bên tai, tôi sợ tới mức vội vàng dừng chân lại. Đường Diệc Diễm lại vô sỉ đến mức... biểu diễn ngay trước mặt tôi sao?

Tôi chậm rãi quay đầu, hình ảnh vốn được hình dung trong não lại không xuất hiện, chỉ có Đường Diệc Diễm đang ngồi trên ghế sofa, hai tay dang rộng, lưng dựa vào đệm ghế, tay phải còn cầm một vật gì đó màu đen – là điều khiển từ xa!

Tôi ngạo mạn tới gần, tiếng rên rỉ khó nghe kia lại càng lúc càng lớn, tôi rất cuộc cũng biết, tiếng động đó là từ trong ti vi phát ra. Mà Đường Diệc Diễm lúc này cũng đã ngẩng đầu nhìn tôi, hấn nhìn tôi từ trên xuống dưới, âm lãnh cười cười rồi quay đầu đi. Tôi theo tầm mắt của hấn nhìn về phía trước...

Tôi trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm ti vi. Trên màn ảnh chỉ có một cô gái toàn thân trần trụi cười trên thân thể một người đàn ông, đầu ngửa lên, cơ thể cuồng loạn vận vẹo, trên khuôn mặt khó nén được khoái ý, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, thân mình không ngừng chớp lên, thở gấp, rên rỉ, đang đưa đầy phóng dăng...

Mà người đó... lại chính là tôi!

Không! Không!

Tôi vội lấy tay che miệng không ình hét ra tiếng, liễu mạng phe phẩy đầu, lui về phía sau.

Tôi không thể tin nổi tất cả những thứ mình đang nhìn thấy. Không, đây không phải là tôi, không thể nào!!!

“Phản kích không? Anh yêu chết đi được bộ dạng em ở trên người anh thở gấp, lúc đó mới là thành thực nhất!” Đường Diệc Diễm không biết đã đi đến bên người tôi từ lúc nào, hấn ôm tôi, đầu lưỡi ướt át ghê tởm liếm quanh vành tai của tôi!

“Đồ vô sỉ...” Tôi đẩy mạnh hắn ra, kích động rít gào, hai tay không ngừng đánh lên người hắn: “Đường Diệc Diễm, đồ biến thái, đồ hạ lưu!”

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm dùng sức bắt lấy tay tôi: “ Con đường này là do em tự mình chọn!”

“Anh điên rồi! Điên rồi! Anh muốn thế nào? Muốn đùa chết tôi sao?” Tôi đau đớn gào thét.

“Diệp Sương Phi, anh nói lại một lần nữa, trở về bên anh, bằng không, anh sẽ cho cả thế giới biết em đang đến thế nào!”

“Không...” Tôi hét lên, liều mạng che tai lại. Không! Tôi không muốn nghe! Ác ma, ác ma!

“Cho dù chết em cũng không thoát khỏi tôi được đâu! Tốt nhất là em đừng có chọc giận tôi! Dù sao thì cơ thể của em, tôi vẫn còn muốn hưởng thụ...” Đường Diệc Diễm tuyệt tình gỡ cánh tay của tôi ra. Tiếng rên rỉ từ trong ti vi truyền đến cũng sắp đem tôi bức điên rồi, nó nhắc nhở tôi tối qua tôi đã vô sỉ đến cỡ nào khi nằm trên người Đường Diệc Diễm thở gấp, nằm bên người ác ma...

Không phải, không phải! Đây không phải là tôi, không phải tôi! Tôi điên cuồng lao tới trước ti vi, tay bắt đầu dùng sức kéo giạt đầu máy!

Tôi không có, tôi không có! Nữ nhân kia không phải là tôi, không phải tôi! Cuối cùng, tôi từ chỗ đang ra sức đập phá lại biến thành vô lực ngồi bệt xuống, nức nở.

Tại sao? Tại sao?

“Đứng lên!” Đường Diệc Diễm kéo thân thể của tôi qua, tôi quơ quơ, hai mắt sưng đỏ trừng hắn.

“Ngày mai dọn đến đây, đừng ngộ nghịch anh, bằng không...”

“Bằng không?” Tôi ngắt lời hắn, học theo giọng điệu của hắn. Đường Diệc Diễm nhíu mày nhìn tôi. “Bằng không sẽ thế nào? Làm cho tôi thân bại danh liệt à?” Tôi còn có tôn nghiêm sao?

“Vậy sao? Ha ha ha ha ha...” Cười, tôi nở nụ cười, đầu tiên là chậm rãi cười mỉa, sau đó bắt đầu điên cuồng cười to, nước mắt cũng rơi xuống. “Ha ha ha ha...”

“Diệp Sương Phi...” Bộ dạng thất thường của tôi hình như đã dọa Đường Diệc Diễm nhảy dựng, hắn nắm chặt đầu vai của tôi, tôi vẫn tiếp tục cười, cười điên loạn, cười đến tan tành nát phổi. “Ha ha ha ha ha...”

“Dừng lại! Em dừng lại cho anh...” Đường Diệc Diễm rít gào bên tai tôi, tay giữ chặt lấy cơ thể đang khùng hoảng của tôi. Tôi vẫn không ngừng lại, càng thêm dùng sức để cười, khoé miệng Đường Diệc Diễm bắt đầu run rẩy, trong mắt có cả sự kinh hoàng. “Diệp Sương Phi, em dừng lại ngay cho anh...”

“Anh đang sợ hãi sao?” Tôi đột ngột dừng lại khiến hắn trở tay không kịp, kỳ quái nhìn tôi chằm chằm. “Đường Diệc Diễm, anh đang sợ hãi đấy à? Sợ đã bức tôi đến phát điên rồi?”

Đường Diệc Diễm khẽ run lên, tôi quả nhiên đã nói đúng suy nghĩ của hắn.

Tôi nhếch môi hờ lạnh, chậm rãi nói: “Sẽ không... ít nhất không phải bây giờ... Tôi sẽ không điên, tôi muốn trở mặt nhìn anh thống khổ, nhìn anh tuyệt vọng!”

“Đường Diệc Diễm, cảm ơn quà sinh nhật của anh! Tôi suốt – đời – khó – quên!”

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, trong mắt hiện lên một chút đau đớn, hai tay đặt ở đầu vai tôi khẽ buông ra. Cuối cùng, hắn ôm chầm lấy tôi, áp chặt tôi vào lòng, nỉ non: “Anh chỉ là quá yêu em, quá yêu em mất rồi, yêu đến nỗi ngay chính bản thân anh cũng thấy sợ. Nhưng mà tại sao, em lại không chịu hiểu...”

oOo

Hai ngày sau.

“Chúng ta chia tay đi!” Tôi dờ dẩn đứng trước mặt Trần Việt Phong, lạnh lùng nói. Những vết bầm tím trên mặt anh còn chưa tan hết, khoé miệng Trần Việt Phong khẽ run rẩy một chút, lảng lảng nhìn tôi, siết chặt tay lại: “Tiểu Diệp...”

“Việt Phong, đây là cách tốt nhất! Đối với cả anh và em đều tốt!” Tôi cố nén nỗi đau trong lòng, nói những lời trái với lương tâm. Đã xong, tất cả đều xong rồi, có giấy dựa cũng vô dụng. Ngay từ đầu tôi đã biết, nhưng lại ngu xuẩn trốn tránh. Bây giờ tôi rút cuộc cũng bị trừng phạt, tôi có thể chết, nhưng không thể mất đi một chút tôn nghiêm cuối cùng, không thể làm cho bố mẹ tôi thấy hổ thẹn. Tôi đâu không lại lòng tự tôn của mình.

Đường Diệc Diễm không bao giờ nói đùa, nếu tôi phản kháng, hẳn thật sự sẽ làm giống như lời hắn nói, để cho cả thế giới, để cho Trần Việt Phong nhìn thấy cảnh tôi và hắn...

Không, tôi không thể chấp nhận nổi, vì thế tôi đã thỏa hiệp. Tôi đã thua, tôi lại phải trở về bên người ác ma, tất cả đều là một vòng tuần hoàn ác tính, không ngừng lặp lại, không ngừng tra tấn tôi!

Trần Việt Phong chăm chú nhìn tôi thật lâu, không nói một lời nào, sự bi thương trong mắt anh đang không ngừng lưu chuyển khiến tôi đau đớn.

Trần Việt Phong, tạm biệt! Cảm ơn hạnh phúc anh đã từng mang lại cho em! Những tháng ngày vui vẻ đó, cả đời này em cũng không thể nào quên được, bởi vì đó là lý do duy nhất khiến em có thể tiếp tục cuộc sống sau này.

Tôi xoay người, không khóc, trái tim dường như đã khô héo những vẫn cảm thấy đau, đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Anh kéo tôi lại, hung hăng bắt lấy tay tôi.

Trần Việt Phong vẫn không nói gì, chỉ cố ý giữ chặt tay tôi, tôi lại dùng sức tránh né, rút tay ra, xoay người, kiên quyết bước về phía trước.

“Tiểu Diệp, nhớ kĩ lời anh nói, sẽ không lâu nữa đâu!” Tiếng nói của anh từ phía sau vang lên, tôi ngừng lại một chút, cắn chặt môi dưới rồi tiếp tục bước tới, chậm rãi tiến đến bên người ác ma...

Đường Diệc Diễm tựa lên cửa xe, hài lòng nhìn thấy tôi đang bước về phía hắn, hai tay khoanh trước ngực. Lúc tôi tới gần, hắn còn cố ý ôm chặt tôi, dùng đôi môi lạnh lẽo của hắn hôn tôi, tôi cũng không phản kháng. Chỉ là, tôi không có dũng khí quay đầu nhìn Trần Việt Phong!

Đường Diệc Diễm kéo tôi ngồi vào trong xe, cầm lấy di động, nhẹ nhàng nhấn vài phím rồi đưa tới bên tai tôi.

“Mẹ...” Đầu dây bên kia là giọng nói thân thuộc với tôi.

“Duyệt Duyệt, cuối cùng con cũng gọi điện thoại về rồi! Bố mẹ gọi đến ký túc xá của con, họ nói con đang giúp thầy giáo nghiên cứu luận án gì đó, hầu hết phải ở bên ngoài, vất vả lắm không con?”

Hắn đã dự mưu ổn thỏa cả rồi, từng chi tiết đều được tính toán kĩ lưỡng! Tôi vừa nói chuyện vừa liếc nhìn Đường Diệc Diễm.

“Vâng... à, mẹ, không vất vả đâu! Bố mẹ thế nào, có khỏe không?” Tôi mấp máy miệng, trái tim lại đau đớn từng cơn.

“Ừ, ổn cả! Chuyện của ba con cũng được giải quyết rồi! Không có việc gì đâu, Duyệt Duyệt...” Giọng của mẹ nghe chừng rất vui vẻ: “Duyệt Duyệt, kết thúc mọi việc, con nhớ về thăm ba mẹ đấy, mẹ rất nhớ con...”

“Dạ...dạ...” Tôi nặng nề mà gật đầu, chưa xót nhắm mắt lại, ngay lúc mẹ phát hiện ra cảm xúc của tôi, tôi vội vàng cúp máy.

“Giữ chiếc điện thoại này đi, bên trong có lưu số của anh!” Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, khoé miệng cong lên, sau đó bắt đầu khởi động xe. Xe lướt đi trên mặt đường, tôi vẫn còn thấy được một bóng người cô đơn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, chỉ đứng yên lặng.

Việt Phong... tôi nắm chặt dây chuyền đang đeo trên cổ, trong lòng không ngừng gọi tên anh, Việt Phong...

Việt Phong... em yêu anh!

Rất yêu anh!

26. Chương 26

Tôi dọn về Thanh Viên. Hai năm sau, tôi lại trở về nơi này.

Điều không thay đổi là, tôi sẽ không tha thứ cho hấn, Đường Diệc Diễm.

Hấn muốn tra tấn tôi, làm cho tôi thống khổ phải không? Đã vậy, khiến cho cả hai chúng ta cùng nhau rơi xuống địa ngục để lửa cháy thiêu đốt đi, thiêu đốt hai linh hồn tàn phá lẫn nhau đến không chịu nổi!

Tôi hận hấn! Không hề thua kém một chút cái mà hấn gọi là yêu!

Tôi sẽ trả thù, giống như hấn đã từng dùng tất cả mọi phương thức bức bách tôi, tôi phải trả thù hấn, khiến cho hấn đau khổ giống như tôi bây giờ!

Tôi chết lặng vận vẹo thân mình, tay của Đường Diệc Diễm đặt trên eo tôi lại tăng thêm lực đạo, đầu của hấn ngửa ra sau, trên mặt là một loại khoái cảm vận vẹo, hấn thở gấp, rên rỉ, tay lại dùng thêm sức khiến cho thân mình tôi chộp lên.

Mà tôi, cười ở trên người hấn, mặt không chút thay đổi nhìn hấn. Từng chút từng chút một...

Tay của tôi chậm rãi phủ trên bộ ngực nóng bỏng của hấn, mềm nhẹ, theo lực đạo của mình, thân mình Đường Diệc Diễm lập tức rung rung, phát ra một tiếng ngậm nga than nhẹ: “Tiếp tục đi, Duyệt Duyệt...”

“Đúng, chính là như vậy...”

“Duyệt Duyệt...”

“Duyệt Duyệt, dừng lại, tạm dừng đã...”

“Đúng, sâu một chút...”

Khuôn mặt hấn hơi run rẩy, muốn dừng lại trận tra tấn điên cuồng này, tay đặt trên lưng tôi lại lần nữa thúc giục tôi chuyển động nhanh hơn.

Từ đầu tới cuối, tôi đều lạnh lùng nhìn, nhìn hấn điên cuồng, nhìn hấn mâu thuẫn.

Tôi ác ý vận vẹo thân mình, nhưng lại không đếm xỉa gì đến hấn, linh hồn đã muốn rời khỏi khối cơ thể dơ bẩn này, chỉ lạnh lùng đứng một bên mà nhìn.

Tay của tôi bắt đầu chậm rãi xoa xoa khuôn mặt Đường Diệc Diễm, miệng của hấn ngậm lấy ngón tay tôi, khê cắn. Hấn khó nhịn, bắt đầu vận vẹo, phối hợp cùng với thân mình của tôi mà chộp lên, nhắm mắt lại. Hấn gầm nhẹ...

Tay của tôi trượt xuống, trong cơ thể dần dâng lên một cỗ triều nhiệt, khuôn mặt của Đường Diệc Diễm ở trước mắt không còn rõ ràng nữa, một gương mặt khác vốn được chôn sâu trong lòng bỗng nhiên xuất hiện, sinh động đến như vậy, đó là nụ cười quen thuộc, nụ cười ấm áp!

Việt Phong...

Tôi hò hét trong lòng, buông tay ra, dựng thẳng người dậy, tôi ngẩng đầu, dùng sức chộp lên, khép hai mắt lại.

Việt Phong, Việt Phong...

“A...” Tôi bắt đầu cảm nhận được khoái cảm, ở trên thân một người đàn ông mình căm ghét mà nghĩ đến Trần Việt Phong, tôi rên rỉ, thở dốc...

Tôi càng dùng sức chộp lên, dưới thân lần lượt vang lên tiếng gầm nhẹ đầy hưng phấn của hấn.

Cho đến khi... một giọt lệ nóng bỏng theo má của tôi rơi xuống.

Tôi buồn bã cười, hóa ra, chỉ cần trong cơ thể có nước thì vẫn sẽ khóc được!

Giây tiếp theo...

Tôi nhanh chóng bị Đường Diệc Diễm đặt dưới thân, tay hắn bỗng chốc hung hăng bóp cổ tôi.

Trước mắt, Đường Diệc Diễm nhìn tôi bằng vẻ mặt âm ngoan, một lần nữa tăng thêm lực đạo, kích tình đã từ trên mặt hắn rút đi, chỉ còn lại... khổ sở!

“Chết tiệt, em vừa mới suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến ai...?” Hắn táo bạo rống giận, dùng đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn tôi.

Tôi khẽ cười, trào phúng nhíu mày: “Anh... không phải cũng biết sao?”

Biết tôi ở trên người hắn nghĩ đến người con trai khác, biết tôi chỉ có như vậy mới có khoái cảm!

“Diệp Sương Phi, em đang ép anh giết hắn sao?”

“...Không sao, anh muốn làm như thế nào thì làm, tôi không quan tâm, những đau khổ hôm nay anh gây ra cho tôi, tôi muốn anh phải trả lại gấp đôi! Tôi hận anh, hận anh...”

“Diệp Sương Phi, em thật sự không giống trước đây, ha ha ha, em chán ghét anh đến thế sao? Dù chỉ một chút cũng tuyệt đối không muốn đón nhận anh? Anh yêu em đến vậy...” Trong mắt Đường Diệc Diễm là những dòng nước mắt bị thống, hắn buông tôi ra, lảng lảng nhìn tôi, nhìn tôi thù hận trừng hắn.

“Không yêu! Tôi không yêu anh, tôi tuyệt đối không yêu anh, tôi đối với anh chỉ có hận...” Tôi tuyệt tình nhìn về phía hắn rít gào. Đúng vậy, hãy thống khổ một chút đi, biểu tình hãy thống khổ thêm chút nữa đi, chính là như vậy, anh càng thống khổ, tôi càng vui vẻ, càng thỏa mãn.

Tôi muốn hắn cũng phải giống như tôi, cả đời chỉ sống trong địa ngục!

Yêu và hận hóa ra chính là một con dao hai lưỡi, mỗi một lần đều không ngần ngại đâm người ta một nhát!

27. Chương 27

Đường Diệc Diễm ôm tôi, lạnh lùng nhìn đám nhân viên đang rửa sạch bát đĩa trước mặt hắn. Hắn thần nhiên, còn bọn họ lại chật vật, điều đó khiến cho khoé miệng của hắn thoả mãn cong lên.

Hắn vẫn không thay đổi, vẫn thích hưởng thụ sự chật vật của người khác, mắt lạnh nhìn người ta quẫn bách.

Còn tôi lại đỡ đỡ dựa vào hắn, có lẽ cùng ác ma ở chung quá lâu nên cũng bắt đầu thay đổi, ý chí trở nên sắt đá, trở nên lãnh huyết!

Thậm chí, tôi còn chết lặng đứng ở bên người hắn trong cuộc sống hàng ngày, cùng hắn trên giường, cho nên, đối với thế giới hư ảo này, tôi sao có thể không lãnh huyết đây!

Lúc này, di động của Đường Diệc Diễm chợt vang lên tiếng chuông. Hắn mở ra, lông mày chợt nhíu lại khi vừa nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, trong mắt lại có chút bối rối.

Tôi rất ngạc nhiên, không biết là ai có thể khiến cho hắn làm ra vẻ mặt đó. Dù sao trên thế giới này, người có thể khiến cho cảm xúc của Đường Diệc Diễm dao động chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hắn vẫn tiếp điện thoại, tuy vẻ mặt khá miễn cưỡng nhưng giọng điệu lại ôn hoà đến khác thường. Thật đúng là kì lạ!

“Ồ..ìim, tiểu thư, những thứ này...” Lúc Đường Diệc Diễm đang nghe điện thoại, quản lý của nhà hàng e dè nhìn tôi, tay chỉ vào bộ bát đĩa sáng choang có thể dùng thay cho gương kia. Đây là kết quả của việc Đường Diệc Diễm ác liệt yêu cầu nhân viên nhà hàng rửa sạch sẽ đến mấy lần.

Khách hàng là Thượng Đế! Mà khách hàng có nhiều tiền lại chính là Thượng Thượng Đế – Đường Diệc Diễm!

Người quản lý mập mạp đó khi đứng trước mặt Đường Diệc Diễm bao giờ cũng khúm núm, hần nói gì cũng nghe, cho dù là yêu cầu vô lí đến đâu cũng phải phụng theo “thánh chỉ” của hần mà làm. Đây là quyền lợi của tài phú!

“Vây là được rồi!” Tôi khê gặt đầu, không muốn làm bọn họ khó xử thêm. Quản lý như trút được gánh nặng, vội thở hắt ra, lại làm như tôi sẽ đổi ý, cuống quýt sai người mang bát đĩa ra ngoài. Bộ dạng của hần khiến tôi thật muốn phì cười!

Đường Diệc Diễm nhận điện thoại xong bèn nói là có việc gấp, thần sắc khác thường, vội vàng rời đi, để lại tôi một mình ngồi trước bàn thức ăn khiến cho người ta hoa cả mắt, còn cả những nhân viên với bộ dạng khép nép kia nữa.

Tôi thở dài, thức ăn trước mặt không khiến cho tôi có một chút cảm giác thèm ăn nào. Những món ăn cao cấp này thực sự rất đẹp mắt, gia vị cũng dùng loại tốt nhất, nguyên liệu được lựa chọn cẩn thận, nhưng lại thiếu một thứ quan trọng nhất, đó là thứ gia vị mang tên tình người! Cho nên mới làm cho người ta không nuốt nổi, còn không bì được với thức ăn bày bán bên đường, không bằng chả cá viên, thịt dê nướng của Trần Việt Phong...

Cảm giác chua xót ở sống mũi lập tức lan truyền đến hốc mắt, tôi bối rối gấp một con tôm chiên đưa lên miệng, nhìn về phía nhân viên phục vụ gượng cười: “Nóng quá, kì lạ thật, hình như chảy cả nước mắt rồi, ha ha...” Dứt lời, tôi cắn chặt răng, cúi đầu.

“Tiểu...thư...” Nữ phục vụ vội vàng rót cho tôi một chén trà, khẩn trương nhìn tôi, cô ấy nhất định là đang mơ hồ không rõ, chắc cũng chỉ có tôi là vị khách duy nhất ăn tôm chiên mà bị bỏng.

Nhưng tôi thật sự... không kìm được nước mắt. Thật sự...

“Tôi... đi toilet một chút!” Ánh mắt tò mò của cô ấy làm tôi thấy xấu hổ vô cùng, co quắp đứng dậy, lướt qua mặt các nhân viên phục vụ, gần như là chạy trốn ra ngoài.

Đóng cửa lại trong nháy mắt, tôi nhẹ nhàng thở ra, ngửa đầu dựa vào cửa, đem toàn bộ những ánh mắt kinh ngạc kia nhốt ở bên trong.

Chỉ cần trái tim thấy đau đớn, nước mắt vẫn sẽ chảy xuống. Trên hành lang bắt đầu xuất hiện thêm nhiều người, tôi vội vàng lau nước mắt, không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng mình lúc này, không muốn sự yếu ớt của mình bại lộ trước mặt người lạ. Tôi đứng thẳng thân mình, vẫn là đi gột rửa một chút đi, nếu bị tên ác ma kia thấy được, không biết sẽ long trời lở đất đến thế nào đây!

Tôi thở dài, đang định tiến về phía toilet, một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau lưng dùng sức kéo tôi lại, tôi lập tức lao vào trong lòng một khối thân thể, tiếp theo, môi đã bị người ta hung hăng hôn!

Tôi sợ tới mức tim gần như bắn ra ngoài, còn chưa kịp giãy dụa, bên tai lập tức vang lên một tiếng nỉ non: “Tiểu Diệp!”

Thân thể của tôi nhuỷễn xuống một chút. Việt Phong!

Trước mắt là khuôn mặt tiêu tụy của Trần Việt Phong, đôi mắt anh đã sưng đỏ lên.

Tôi đau lòng nhìn anh “Việt Phong...”

“Tiểu Diệp...Tiểu Diệp...Tiểu Diệp!” Trần Việt Phong ôm chặt tôi, không ngừng nỉ non gọi tên tôi. Mỗi một thanh âm đều làm cho trái tim của tôi run rẩy kịch liệt, tôi thống khổ nhắm mắt lại, đáp lại cái ôm của anh. Chỉ một lát, chỉ một lát thôi, hãy để tôi không cần bận khoăn bất cứ điều gì, chỉ cần âu yếm người mình yêu mà thôi!Việt Phong...

“Tiểu Diệp, em ổn không?” Việt Phong buông tôi ra một chút, xem xét tôi, chua xót mở miệng.

“...” Tôi nhắm mắt lại, không muốn sự đau đớn trong mắt bị anh nhìn thấy, sao có thể ổn chứ, cuộc sống chết lặng thì ổn thế nào được đây!

“Tiểu Diệp, sẽ không lâu nữa đâu, anh nhất định sẽ mang em rời xa nơi này!” Việt Phong nắm lấy tay tôi, lực cũng tăng thêm. Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại nhiều lần nói như vậy, anh ấy không phải là đối thủ của Đường Diệc Diễm, mà hẳn cũng sẽ không buông tha cho tôi.

“Việt Phong... vô dụng, vô dụng thôi...”

“Tiểu Diệp, tin tưởng anh, tin anh được không?” Việt Phong kích động buộc tôi phải nhìn thẳng vào mắt anh, tiếp theo, anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, giống như tôi là bảo vật trân quý nhất của anh, khiến anh phải che chở thật cẩn thận trong tay. Khi đôi tay của anh bắt đầu vuốt ve tôi, cảm giác thoải mái đột nhiên lan tràn khắp cơ thể, tôi không thể kìm lòng, lại tiến tới gần thân mình của anh, thừa nhận sự âu yếm của anh. Trong không gian nhỏ hẹp, tất cả đều là tiếng thở dốc dồn dập của chúng tôi, hai thân thể đang khát vọng gắt gao dây dưa cùng một chỗ, dường như muốn thiêu đốt.

“Việt Phong...” Tôi khẽ vận vẹo trong lòng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, tôi không muốn, cả đời cũng không muốn rời xa vòng tay ấm áp này!

Việt Phong bắt đầu hôn dọc xuống cần cổ tôi, bàn tay bức thiết vói vào bên trong áo, xoa nắn nơi mềm mại của tôi. Tôi ở trong lòng anh bắt lực thở hổn hển, não bộ lần lượt phát ra cảnh cáo, nhưng thân mình lại không tự chủ được, càng tiến sát vào trong vòng ôm ấp đầy khát vọng.

“Tiểu Diệp!” Tôi hiểu được tia sáng loé lên trong mắt Việt Phong biểu thị cho cái gì.

Tôi tự nói với chính mình, một lần, một lần làm cho người mình yêu thực sự có được mình đi!

Việt Phong kéo váy của tôi lên, tiến thêm một bước, kéo tôi vào một góc nhỏ hẹp. Nếu bây giờ có người đến toilet, đi qua chỗ bồn rửa tay là có thể dễ dàng nhìn thấy thân mình của hai chúng tôi đang dây dưa. Tôi không bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình lại điên cuồng tới như vậy. Mà loại cảm giác liêu lĩnh này cũng chỉ khi cùng Việt Phong ở một chỗ mới có thể có được.

“Việt Phong...” Giọng tôi khàn khàn giống như cổ vũ anh tiến thêm một bước, Việt Phong cởi bỏ dây lưng của mình, đúng lúc này, trên hành lang bỗng nhiên vang lên những tiếng bước chân vững vàng, trầm trọng.

Tôi lập tức đông cứng trong lòng Việt Phong, kích tình bỗng chốc ở trên mặt rút hết đi, khuôn mặt ửng đỏ trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Đường Diệc Diễm!

Tôi sẽ không nghe lầm, là Đường Diệc Diễm, cho dù chỉ là thanh âm lúc hần đi bộ tôi cũng có thể nghe ra, huống chi trong không khí lại bắt đầu tràn ngập loại hương vị làm cho người ta hít thở không thông này!

Tôi nắm chặt áo Việt Phong, cần môi dưới, hướng về phía anh lắc đầu.

Bước chân lại chậm rãi đi tới, từng bước một đến gần, rồi lại dần dần đi xa.

“Hắn đã trở lại!” Không thể tiếp tục trì hoãn, nếu bị hắn phát hiện bộ dạng lúc này của chúng tôi, hẳn sẽ giết Trần Việt Phong!

“Anh đi mau, đi nhanh đi!” Tôi vội vàng đẩy anh ra, bối rối sửa sang lại quần áo, tay bởi vì nỗi sợ hãi trong lòng mà không ngừng run run, mấy lần đều không đóng nổi cúc áo trước ngực.

Mặt tôi lại đỏ lên, tôi cắn chặt môi dưới.

Việt Phong bắt đầu đi thở dài, vẻ mặt thất bại nắm lấy tay tôi, đóng lại từng chiếc cúc áo một, sau đó anh giúp tôi kéo váy lên.

Lúc này, tiếng di động trên người tôi bỗng reo vang.

Tôi vội vàng nhấn phím nghe, sợ ở phòng bên kia hẳn nghe được tiếng chuông.

“Đang ở đâu?” giọng nói của Đường Diệc Diễm hình như rất không tốt.

“Em... ở... trên hành lang...” Tôi cố gắng bình ổn việc thở dốc, yếu ớt nhìn thoáng qua khuôn mặt bình tĩnh của Việt Phong.

“Nhanh trở lại đi, đồ ăn sắp nguội cả rồi!” Dứt lời, hắn lập tức cúp máy.

Tôi nhẹ nhàng thở ra. “Việt Phong...”

“Em sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn thuộc về anh...” Trần Việt Phong nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định, hung hăng hôn lên môi tôi một chút.

“Tiểu Diệp, anh biết em cũng lưu luyến anh, cho nên chỉ cần em chịu tin tưởng, chúng ta nhất định có thể cùng nhau ở một chỗ, được không?” Việt Phong nhìn xuống chiếc vòng cổ tôi đang đeo, nhẹ nhàng nắm trong tay, khẽ ma sát!

Tôi nên tin tưởng anh ấy sao? Tôi còn có thể ôm hy vọng sao?

Tôi nhìn Việt Phong, một lần nữa muốn xem kĩ điều gì đó trong mắt anh, nhưng tôi vẫn không rõ, ánh sáng trong mắt anh rất cuộc biểu thị cho cái gì, rốt cuộc là cất giấu điều gì.

Cuối cùng, tôi vẫn gật đầu.

“Việt Phong... chúng ta nhất định sẽ ở cùng nhau!”

Nhất định!

oOo

Tôi trở lại phòng, Đường Diệc Diễm đã ngồi ở đó, mặt không chút thay đổi!

Tôi nơm nớp lo sợ ngồi xuống, co quắp nhìn quần áo của mình, sợ vừa rồi dây dưa lưu lại dấu vết gì đó.

“Ăn đi!” Đường Diệc Diễm gấp cho tôi một ít thức ăn, thản nhiên nói.

Tôi ăn nhưng không nói gì, tay vẫn hơi hơi phát run.

“Em... môi sao lại hồng thế kia?” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tay đang cầm thìa của tôi chợt run lên, miếng thịt lập tức rơi xuống bàn.

Tôi theo thói quen lại cắn môi dưới.

Đường Diệc Diễm vươn bàn tay tới, ngón cái khẽ lướt qua môi tôi, nhẹ nhàng ma sát, trong mắt lại tràn đầy nhu tình, giọng điệu hết sức dịu dàng: “Đừng cắn môi, không thấy đau sao?”

Trái tim của tôi chợt chấn động, vì sự đau lòng đang hiện lên trong đôi mắt hắn!

Hắn bị làm sao vậy, sao lại có biểu tình ôn nhu như thế?

Còn tôi cũng làm sao đây? Sao đột nhiên trong lòng cảm thấy...

Tôi nhẹ nhàng ngăn trở tay hắn, vuốt môi: “Vừa rồi anh đi gặp ai vậy?”

Thân mình Đường Diệc Diễm cứng đờ, trong mắt hiện lên một chút bối rối. “Không có gì, là chuyện bình thường thôi.” Nói xong, hắn lại tiếp tục ăn, cũng không nhìn tôi.

Tôi nhếch miệng. Hắn không muốn nói, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng, chỉ là muốn tìm đề tài gì đó mà thôi.

Hôm nay Đường Diệc Diễm thực sự là kỳ quái, bình thường hắn đều mang khí thế bức người, vậy mà hôm nay lại có chút hoảng hốt. Có lẽ bởi vậy nên hắn mới không phát hiện ra sự khác thường của tôi.

Tôi âm thầm cảm thấy may mắn!

28. Chương 28

Tôi chưa từng nghĩ rằng bản thân mình lại lâm vào tình cảnh như vậy, một mặt bị Đường Diệc Diễm độc chiếm, một mặt lại dễ tình cảm dụ hoặc, lần lượt ở sau lưng Đường Diệc Diễm hèn hò, gắp gỡ Việt Phong.

Thế mà tôi lại cảm thấy kiểu lén lút này kích thích dị thường, không không chế được cảm xúc, muốn ngừng mà không xong!

Có đôi khi nhìn chính mình trong gương, tôi lại thấy hoang mang, khuôn mặt vẫn không thay đổi, nhưng không che dấu được biểu hiện thẹn thùng của một cô gái, chỉ có lúc tắm rửa xong mới lộ ra.

Gần đây, Đường Diệc Diễm thường nhìn tôi chằm chằm với vẻ đầy yêu thương, ánh mắt không chút kiêng nể gì của hắn khiến tôi lo lắng sợ hãi.

Tôi biết có một số việc không thể che giấu được lâu, nhưng tôi vẫn từ từ chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra.

Tôi nghĩ, tôi cũng giống như Đường Diệc Diễm, vì yêu mà điên cuồng liều lĩnh, thề sống chết không rời!

Chỉ là, loại mâu thuẫn tâm lý này làm cho tôi bất an, sợ hãi, ngày đó chắc chắn sẽ đến, vấn đề là thời gian dài hay ngắn mà thôi. Nếu bị Đường Diệc Diễm phát hiện, chúng tôi sẽ không thể bình an giống như lời Việt Phong đã nói, hậu quả... Tôi không dám tưởng tượng...

“Hôm nay em chuẩn bị một chút, buổi tối đến tham dự một bữa tiệc với anh.” Sáng sớm, Đường Diệc Diễm ngồi ở đầu giường đóng cúc tay áo, thần nhiên nói, giọng điệu tuy mềm nhẹ nhưng vẫn không để cho người khác cự tuyệt.

Tôi im lặng ngồi trên giường. Tiệc ư? Hắn chưa bao giờ mang tôi đến những nơi như thế, trước kia cũng chỉ tiếp xúc với bạn bè hoặc đám lâu la của hắn, chơi bài, đua xe. Ngoài chú Lý ra, tôi chưa từng gặp người nhà của hắn, nói gì đến chuyện đi vào cái thế giới chỉ biết đến tiền tài kia.

Thế mà bây giờ hắn lại muốn tôi tham gia bữa tiệc này, hắn có ý gì, muốn cho toàn thế giới đều biết sao? Trường hợp này không thể không có phóng viên.

Không, tôi bắt đầu sợ hãi, tôi chỉ cần giống như trước kia, chỉ cần đứng phía sau hắn là đủ lắm rồi. Tôi không muốn lộ diện trước mắt mọi người, nếu vậy, cả đời này tôi thật sự sẽ không có cách nào thoát khỏi hắn.

“Buổi tối sẽ có người đến giúp em trang điểm...” Thấy tôi chần chờ, Đường Diệc Diễm tiếp tục nói, hắn đứng lên, thông dong khoác bộ âu phục lên người, dường như không chút nào cảm nhận được sắc mặt tôi đã trở nên xanh mét.

“Em...”

“Đừng cố ý chọc giận anh, hậu quả em sẽ không thể gánh chịu nổi đâu!” Giọng nói lạnh lùng của hắn ngăn cản lời từ chối của tôi, hóa ra hắn biết, hắn cũng thấy được sự cự tuyệt của tôi nhưng vẫn một mực khư khư cố chấp, đây mới chính là Đường Diệc Diễm!

Tôi cúi đầu, còn có thể nói cái gì đây?

“Hôm nay em ở nhà đợi họ đến, em theo bọn họ đi mua sắm, chuyên viên trang điểm buổi tối mới đến.” Cài xong chiếc cúc áo cuối cùng, Đường Diệc Diễm đã chỉnh tề đứng trước mặt tôi, thần thái phiêu dật, so với bộ dạng nhếch nhác trên giường cùng vẻ mặt uể oải không phấn chấn của tôi thì đứng là quá đối lập. Thật châm chọc!

Một thân âu phục xa xỉ hoàn mỹ càng tăng thêm cho Đường Diệc Diễm khí chất may mắn, một người con trai anh tuấn xuất sắc như vậy, năm ấy mới có 21 tuổi, gần như đứng ở trên đỉnh thế giới, khiến người ta phải đổ kị, đổ kị ông trời quá bất công, cái gì cũng đều dành cho hắn không một chút keo kiệt.

Nhưng hắn không phải đứa con được Thượng Đế sủng ái, hắn là ác ma. Một ác ma tàn nhẫn!

“Nghỉ ngơi thêm chút nữa đi! Tối hôm qua em mệt muốn chết rồi!” Đường Diệc Diễm cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một chút. Quả thực gần đây dự vọng của Đường Diệc Diễm dường như đặc biệt

tràn đầy, hần luôn không ngừng muốn tôi, buổi sáng ngoài một mỗi nằm ở trên giường, tôi ngay cả ngón tay cũng không thể động đây!

Nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới cho phép những dây thần kinh đang buộc chặt của mình giãn lỏng, tôi vô lực tựa vào mép giường, thở dài. Sự rầu rĩ vẫn đè nén trong ngực. Những ngày bị nhốt như thế này rốt cuộc còn kéo dài bao lâu nữa, còn phải chịu đựng cuộc sống như vậy thêm bao lâu?

Một lúc sau, chuông cửa bỗng vang lên.

Cửa vừa mở, một đám người theo nhau bước vào, trong tay cầm rất nhiều thứ.

“Diệp tiểu thư, là Đường tiên sinh gọi chúng tôi đến, tôi là Trương Tuyết Ngưng!” Người phụ nữ đi đầu thân mật cười với tôi.

Tôi vươn tay, khoe mắt xinh đẹp kia hơi nhếch lên, nụ cười sáng lạn nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy chói mắt.

“Xin... chào!” Tôi liếc mắt nhìn những người đứng sau, Đường Diệc Diễm có phải đã quá khoa trương rồi không, hần muốn tôi đi tham dự lễ trao giải sao?

“Được rồi, mọi người bắt đầu chuẩn bị đi, công việc như đã phân công!” Trương Tuyết Ngưng khẽ vỗ tay, những người khác lập tức tất bật vào việc. Toàn bộ phòng khách không ngừng vang lên những tiếng “bình bình bang bang”, nghe thì sôi động, nhưng thật ra vẫn là bầu không khí trầm lặng.

Trương Tuyết Ngưng thông dong giao nhiệm vụ ỗi người, tất cả đều tiến hành đầu vào đấy. Ai cũng nói người con gái xinh đẹp chỉ là bình hoa, ít nhất cô gái trước mặt tôi đây cũng đủ giỏi giang để người ta phải bội phục, trên người cô ấy còn toả ra hơi thở làm cho người khác không thể bỏ qua.

“Diệp tiểu thư, bây giờ chúng ta sẽ đi chọn quần áo cho phù hợp một chút!” Dứt lời, Trương Tuyết Ngưng đi đến bên người tôi, nét mặt tươi cười như hoa, dường như cô ấy đặc biệt thích cười, đối với ai cũng thông dong cười như vậy, giống như gió mùa xuân.

“Được...” Lúc cô ấy nhìn tôi, tôi lại có chút co quắp, xấu hổ gật gật đầu.

Lái xe đã ở dưới lầu chờ chúng tôi. Xe trực tiếp đi tới khu mua sắm sầm uất của thành phố, nơi có các cửa hàng quần áo với những thương hiệu lớn trên thế giới.

Nhân viên cửa hàng đối đãi với chúng tôi vô cùng khách khí, đại khái chắc cũng biết Trương Tuyết Ngưng, nếu không, nhìn bộ dạng tôi như vậy, bọn họ còn có thể cúi đầu khom lưng với tôi sao. Thế giới này là thế, vật chất và dục vọng. Tiền chính là tấm vé thông hành vạn năng, đi đến đâu cũng có thể thích ý hưởng thụ những ánh mắt cực kỳ hâm mộ của người khác, khiến cho lòng hư vinh của bản thân bành trướng đến cao điểm.

Nếu Đường Diệc Diễm không được sinh ra trong môi trường như vậy, hần sao có thể muốn làm gì thì làm, sao có thể giam cầm tôi như vậy!

Đó là sức mạnh của đồng tiền, là nguồn gốc của tất cả tội ác.

Rõ ràng cảm thấy đau, thấy ghét, nhưng lại không thể không vì nó mà khom lưng.

Bởi vì người ta phải sinh tồn, phải sinh tồn trong cái thế giới này!

“Lấy cái này đi!” Sau khi thử đến n bộ đồ, Trương Tuyết Ngưng nhìn tôi trong chiếc váy hở lưng màu trắng hài lòng gật đầu.

Tôi thẫn thờ dài. Cuối cùng đã xong, tôi không thích thử quần áo trước mặt nhiều người như vậy, có lẽ những người này cảm thấy vinh quang, tự hào, với tôi mà nói, nó chính là một loại tra tấn, cho nên tôi vĩnh viễn cũng không thể hòa nhập với cuộc sống trong xã hội thượng lưu này, ngay cả khi tôi đứng ở vị trí trung tâm.

Thanh toán xong, người bán hàng nhanh chóng mang quần áo đi đến chỗ đậu xe, đứng sau chúng tôi, cung kính giao cho Trương Tuyết ngưng: “Quý khách đi thông thả!”

Thái độ phục vụ rất tốt, nhưng tôi cảm thấy, chỉ có vài bước chân thô, cần gì phải đưa tiễn đến như vậy, thật đúng là rắc rối!

Nhưng xem ra Trương Tuyết ngưng đã quá quen với thái độ kiểu này, cho nên chỉ thông dong gật đầu, tập mãi thành thói quen, để người bán hàng thuận tiện mở cửa xe, trước hết mời tôi ngồi xuống, rồi tự mình tiến vào trong.

Tôi nghĩ, cô gái như vậy mới thích hợp với thế giới của Đường Diệc Diễm!

“Cô... là người Đường gia sao?” Trên xe, tôi không nhận được sự tò mò đối với cô ấy.

Trương Tuyết Ngưng khẽ lắc đầu: “Tôi là thư kí của Đường tiên sinh!”

“Ừm!” Bây giờ thư kí còn phải quản cả chuyện của tình nhân của ông chủ nữa sao? Vậy quả thật là quá mệt!

Lúc này, điện thoại của tôi vang lên, là Trần Việt Phong. Vì không muốn cho Đường Diệc Diễm phát hiện, tôi đổi tên anh thành “Trần Duyệt”, vừa nhìn đã biết là tên của con gái.

Tôi khẽ gật đầu với Trương Tuyết Ngưng, hơi nghiêng người, nhận điện thoại.

“Bên cạnh em có người à?”

“Ừ!”

“Hôm nay thế nào? Anh rất nhớ em!” Giọng nói của Việt Phong nghe như đang rất vui.

“Ừm, em cũng vậy!” Khóe miệng tôi cong lên, nhận không được khẽ cười ra tiếng, sự ngọt ngào tràn khắp lồng ngực.

“Tiểu Diệp, nói em yêu anh đi!”

“Sao cơ?” Không thể nào, Trương Tuyết Ngưng đang ở ngay đây, tôi bối rối liếc nhìn cô ấy một cái, cô ấy lại nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như không hề chú ý tới tôi.

“Nói đi, anh đang nghe.” Tiếng cười nặng nề của Việt Phong truyền đến. “Tiểu Diệp...”

“Ồ...ừm... em...yêu anh...” Tôi ôm điện thoại, mơ mơ hồ hồ nói thật nhanh, mặt lập tức đỏ bừng. Ở đầu dây bên kia, Việt Phong lập tức cười phá lên.

“Anh cũng yêu em, rất muốn ôm em vào lòng, cho đến vĩnh viễn!”

“Việt...”

“Tiểu Diệp...”

Em cũng vậy, hận không thể bay ngay đến bên anh, nhưng... em lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể đứng ở chỗ xa nhìn anh.

29. Chương 29

Những bữa tiệc trong xã hội thượng lưu, tôi ít nhiều cũng đã được thấy trên ti vi. Sa hoa, xa xỉ, toàn nhân vật có tiếng tăm, những quý bà với đủ kiểu quần áo, trang sức lấp lánh, và cũng chẳng thiếu những quý ông phong lưu phóng khoáng...

Nhưng được tận mắt chứng kiến lại là một loại cảm giác khác, hưng phấn, khẩn trương, bối rối, bất an...

Tôi sống chết nắm chặt tay lại, lòng bàn tay không ngừng chảy mồ hôi, trong đầu là một mảnh đục ngầu, bộ lễ phục mềm mại như tơ trên người cũng không thể giảm bớt sự mờ mịt trong lòng tôi.

Đường Diệc Diễm mặc một bộ âu phục được thiết kế khá kiểu cách đứng bên cạnh tôi. Bốn phía xung quanh chúng tôi đều là một đám người nịnh hót, cúi đầu khom lưng, tất cả chỉ bởi vì đứng cạnh tôi là một người đàn ông tài phú đầy mình. Ánh sáng từ máy ảnh đang không ngừng loé ra, đây là một bữa tiệc cho phép giới truyền thông tiến vào phỏng vấn sau phần khai mạc.

Đến đây tôi mới biết được, công ti con của Đường thị muốn mở một khách sạn năm sao cao cấp tại thành phố này, hôm nay chính là vì muốn tuyên bố với giới truyền thông, mà Đường Diệc Diễm lại chọn đúng ngày này mang tôi xuất hiện.

Tôi khó chịu lảng tránh những ánh đèn nhấp nháy phát ra từ máy ảnh, cố ý thu người lại, nhưng thân mình lại bị Đường Diệc Diễm gắt gao ôm vào trong lòng. Nhìn những ánh mắt kinh ngạc kia, tôi cũng vô lực đi thanh minh. Hắn cuồng vọng tuyên bố quyền sở hữu đối với tôi, ác ý muốn ỏi một người ở đây đều phải dùng ánh mắt như vậy để nhìn tôi, thậm chí là tò mò sao tôi có thể may mắn đứng bên người hắn.

“Đường tiên sinh, bạn gái của ngài thật đúng là xinh đẹp!” Một người đàn ông liếc nhìn tôi, lên tiếng.

Quả thực sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn chính mình trong gương, tôi cũng phải lặng đi vài giây, cảm giác duy nhất chính là câu nói ‘người đẹp vì lụa’ thực sự rất chí lý.

Không biết khi nào thì mái tóc đen dài đến thắt lưng đã được uốn thành từng lọn sóng nhỏ mềm mại thả ở sau người, một dòng tóc đen trút xuống hoà lẫn với bộ lễ phục trắng thuần khiết, trang điểm tinh tế, không quá xinh đẹp nhưng lại vẽ ra tính cách lãnh đạm của tôi.

Tôi nghĩ những thứ đắt tiền cũng chưa hẳn là không tốt, ít nhất lần này chuyên viên trang điểm đã làm lộ ra toàn bộ mị lực ẩn chứa trong tôi.

Nhưng ngay cả khi như vậy, bản chất vẫn không thể thay đổi, tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là thanh tú, xinh đẹp. Xinh đẹp, từ này dùng để hình dung những phụ nữ cao quý, tao nhã, không phải dành cho tôi. Cho nên thay vì nói là ca ngợi, nên dùng từ mĩ mai có lẽ sẽ chính xác hơn.

Nhưng người đàn ông này lại thốt ra câu nói kia, đương nhiên đều là vì nhân vật đang đứng cạnh tôi đây.

Tôi cúi đầu hừ hừ.

Đường Diệc Diễm lại tỏ ra rất hưởng thụ, nhấp một ngụm rượu, cổ họng khẽ dao động một chút, hắn cúi đầu nhìn tôi, hôn lên trán tôi một cái: “Cô ấy là bảo bối của tôi...”

Thân mình tôi cứng đờ, ngay lập tức nhìn thấy nét mặt của người đàn ông kia khẽ run rẩy một chút, biểu tình cực độ mất tự nhiên, những người đứng xung quanh cũng như vậy.

Bọn chắc đang nghi ngờ mắt thẩm mỹ của vị thiên tài này, cả một bó lớn mỹ nữ mà còn không cần, lại đi tuyển tôi – loại rau xanh tiểu chúc này.

“Đúng vậy... Ha ha ha.. Tiểu thư thật sự là hạnh phúc!” Anh ta nhanh chóng che giấu sự thất thố của mình, nặn ra khuôn mặt tươi cười.

“Tại sao?” Tôi bỗng nhiên có ý tưởng trêu đùa anh ta, bèn tựa vào lòng Đường Diệc Diễm, nhìn anh ta. Anh ta ngẩn người, hẳn là không nghĩ rằng tôi bỗng nhiên nói như vậy, chỉ biết đại ra nhìn tôi.

“Tại sao lại nói tôi rất hạnh phúc mà không nói rằng anh ấy quá may mắn?” Tôi hỏi, vừa lòng nhìn khuôn mặt anh ta lộ ra sự bối rối, xấu hổ đứng đó. Khuôn mặt đối trá kia trong nháy mắt biến hoá thành n loại biểu tình, thật sự là thú vị!

Tôi nghĩ, có lẽ là ở cùng Đường Diệc Diễm quá lâu, cho nên tôi cũng học được kiểu mắt lạnh nhìn bộ dạng người khác quần bách. Bộ dáng lúc này của người đàn ông kia lại làm cho tâm tình của tôi cảm thấy tốt?

Bên người lập tức truyền đến tiếng cười nặng nề của Đường Diệc Diễm, hắn đã lâu chưa cười như vậy, bộ ngực phập phồng cao thấp. Tay vòng lên ôm lấy bả vai của tôi, phần da thịt đang bại lộ trong không khí bị hắn cố ý vỗ về đầy dịu dàng.

“Lí tởng, anh thật sự đã nói sai rồi, bảo bối của tôi nói rất đúng, là tôi may mắn!”

“Ha ha ha, đúng đúng... đúng vậy!” Mặt anh ta bỗng chốc đỏ bừng lên, không ngừng đổ mồ hôi, tay co quắp dán chặt hai bên người, bất cứ ai cũng có thể nhận ra sự chật vật của anh ta. Những người vừa nãy còn đang nhìn tôi, biểu tình lập tức trở nên càng thêm kỳ lạ.

Ta không thèm nhắc lại, bọn họ lại chuyển qua đề tài khác, tôi cũng chẳng có hứng thú, nhàm chán nhìn qua nơi khác. Xa xa bỗng thấy Trương Tuyết Ngưng mặc một bộ lễ phục màu đỏ tươi đứng một bên, chú ý thấy tôi, cô ấy còn thân mật hướng về phía tôi nhắc ly rượu lên, tôi cũng lịch sự gật đầu lại.

Không hiểu sao, tôi có cảm giác rất quái lạ đối với Trương Tuyết Ngưng, tổng cảm thấy trong lòng có chút hoảng hốt không yên, có chỗ nào đó không ổn! Tóm lại là lạ.

Lúc này, MC bắt đầu triệu tập phóng viên đứng một chỗ, Đường Diệc Diễm có vẻ như là người chủ trì yến hội lần này, hắn nói nhỏ bên tai tôi một câu: “Chờ anh!” Sau đó bèn bước lên đài, những người ở bên ngoài nhìn những động tác vô cùng thân thiết đó như thể là tình nhân quấn quýt bên nhau.

Những ánh mắt vừa đổ kị lại vừa hâm mộ xung quanh khiến tôi chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có tôi hiểu, cũng chỉ có tôi thấy, đằng sau khuôn mặt hoàn mỹ kia là bộ mặt dữ tợn, là linh hồn của ác ma!

Chẳng biết trên đài đang nói gì, cũng không liên quan đến chuyện của tôi. Tôi lén lút lui vào một góc sáng sủa, đứng từ xa nhìn đám người đang xúm lại kia, bọn họ đều rướn cổ chú ý lên đài, nghe, nói, nghị luận. Nhưng tôi hoàn toàn không đếm xỉa gì đến.

Lại qua một lúc lâu sau, khi tôi nhàm chán ngáp mấy cái, trong đại sảnh lại vang lên một giai điệu làm tôi tò mò ngẩn đầu.

Tôi nghe được giọng nói của người nào đó: “Bây giờ, xin mời Đường Diệc Diễm tiên sinh bắt đầu điệu nhảy đầu tiên của đêm nay!”

Tiếp theo, tôi lập tức nhìn thấy Đường Diệc Diễm, hắn chậm rãi đi tới, mỉm cười, mọi người đều tránh đường cho hắn, sau đó hắn kéo tay một cô gái.

Trương Tuyết Ngưng!

Bọn họ đứng chung một chỗ thật quá xứng đôi! Tuấn nam mỹ nữ, đồng dạng khí chất cao nhã như nhau.

Có người hiểu chuyện đã muốn quay đầu sang bên này nhìn tôi, vẻ mặt đồng tình.

Dường như muốn nói, mới một giây trước đó còn lời thề son sắt nói ai kia là bảo bối của hắn, mà bây giờ lại nắm tay cô gái khác khiêu vũ. Thời gian tôi được sủng ái thật quá ngắn ngủi, ngắn ngủi đến kinh ngạc.

Tôi thờ ơ nhún nhún vai, vừa rồi tôi còn sợ hắn chọn tôi nữa kia.

Tôi cũng không muốn cùng hắn ôm nhau khiêu vũ trước bao nhiêu đôi mắt trợn trừng!

Vô tình liếc nhìn màn biểu diễn tuyệt vời đó một cái, tôi lại thông thả bước đến đại sảnh bên kia. Nơi này có một tấm kính thủy tinh rất lớn, đại sảnh ở tầng cao nhất, từ đây nhìn xuống, toàn bộ thành thị huyền ảo, toàn bộ thế gian phồn hoa đều có thể thu hết vào trong đáy mắt! Cảm giác như mình là chúa tể của thế giới này?

Thì ra, đứng ở chỗ cao lại có cảm giác như vậy, không phải là điên cuồng sao? Gần đây, tôi thường xuyên có cảm giác này, tôi dường như không giống với trước kia, bắt đầu trở nên mạnh mẽ, liêu lĩnh, trong lòng có điều gì đó đang bành trướng, hơn nữa, tất cả những điều này đều là bởi vì Đường Diệc Diễm. Là do hắn vô thức từng bước một thay đổi tôi. Tôi không thích sự thay đổi này, nhưng lại ngăn cản không được...

Rốt cuộc, tôi đang suy nghĩ điều gì, chính bản thân mình cũng không hiểu được!

“Công chúa cao quý, có thể cùng tôi hạ nhảy một bản sao?” Phía sau vang lên tiếng nói ngọt ngào, cố ý đè nặng âm điệu, khiến người ta nổi gai ốc.

Không biết có phải tên nào đó giống như Đường Diệc Diễm, làm ra vẻ có cả bó lớn đàn bà xinh đẹp mà không thèm, lại muốn đến trêu chọc tôi?

Tôi nhú mi, xoay người lại, tò mò muốn biết thần thánh phương nào, nhưng lại nhìn thấy Trần Việt Phong với một thân âu phục màu xám bạc, lịch lãm đứng trước mặt tôi, mỉm cười.

“Việt... Việt Phong!” Tôi tưởng như mình đang mơ, ngây ngốc đứng đó.

“Công chúa của tôi, tôi có vinh hạnh này sao?” Việt Phong vừa cười vừa bước đến bên tôi, tay nhả vờn ra trước mặt tôi.

Tôi vẫn còn đang rung động chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn cánh tay đang vờn ra của anh, những tiếng vỗ tay nhắc nhở bỗng truyền đến bên tai. Xa xa, màn khiêu vũ điêu luyện của Đường Diệc Diễm và Trương Tuyết Ngưng khiến cho cả đại sảnh ứng hộ. Không ít người đã theo sự dẫn dắt của họ mà tiến vào sân nhảy!

“Việt Phong, sao anh lại ở chỗ này?” Chẳng lẽ anh không nhìn thấy tên ác ma kia sao? Anh muốn làm gì?

Tôi kích động kéo anh qua một bên, trốn ở sau cột đá, lo lắng nhìn anh: “Việt Phong?”

“Anh nhớ em, Tiểu Diệp” Anh ôm tôi.

“Cùng anh nhảy một bản đi! Hãy tin tưởng anh!”

Tin tưởng? Lại là tin tưởng.

Tôi hoang mang nhìn anh, thật sự không rõ anh ấy rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Đến đây đi! Công chúa...” Ý cười trong đáy mắt Việt Phong càng thêm sâu sắc, tay anh lại đưa tới trước mặt tôi, cảm giác ấm áp vờn quanh người tôi.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại chậm rãi vờn tay ra, mắt thẳng tắp nhìn anh. Rốt cuộc là em hoa mắt rồi sao, vương tử của em, anh tới đây đón em sao?

Việt Phong thuần thực mà dẫn dắt tôi xoay tròn, tôi chậm rãi khiêu vũ cùng anh, tiếng nhạc du dương quanh quẩn bên tai, toàn bộ thế giới dường như chỉ còn lại tôi và Việt Phong, tất cả những tranh cãi ầm ĩ, tất cả sự phân tranh đều không còn, chỉ có hai trái tim đồng điệu.

Tôi dựa vào đầu vai Việt Phong, si mê khép mắt lại, cảm nhận tiếng tim đập cuồng loạn của anh vì tôi mà cuồng nhiệt nhảy lên.

Việt Phong, Việt Phong...

Bốn phía bỗng nhiên vang lên những tiếng kêu sợ hãi đánh gãy cảm xúc của tôi, thân mình Việt Phong cứng đờ, tôi theo ánh mắt của anh nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Tôi hít mạnh một hơi, trước mặt là Đường Diệc Diễm với vẻ mặt lo lắng đang đứng ở nơi đó, bàn tay siết chặt lại, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Sẽ không, hẳn sẽ không dám đâu, đây là nơi công cộng...

Ngay khi tôi vẫn còn ôm tâm lý cầu may, những tiếng thét chói tai đã nổi lên khắp bốn phía, tôi bị đẩy ra, Đường Diệc Diễm đánh mạnh một quyền lại đây. Mới một giây trước hai người còn đang áo mũ chỉnh tề mà giờ đã xoay qua đánh nhau chỉ trong nháy mắt.

Những tiếng kêu la hoảng hốt, ánh đèn từ máy ảnh không ngừng chớp lên, tiếng gầm gừ tràn ngập toàn bộ đại sảnh, hiện trường trở nên hỗn loạn.

Đột ngột xảy ra biến hóa làm cho tôi trở tay không kịp, chỉ biết sững sờ đứng đó.

“Diệc Diễm, dừng tay...” Rốt cuộc cũng có người dám đi ra kéo Đường Diệc Diễm lại, tách hai người bọn họ ra.

“Dừng tay...”

30. Chương 30

Tôi không rõ sự hỗn loạn đã chấm dứt như thế nào, lúc phản ứng của tôi quay trở lại, tôi đã bị Đường Diễm hung hăng đè ngã ở trên giường.

“Cô thèm khát như vậy sao?” Đường Diễm phát hỏa, kéo cổ áo, hướng về phía tôi rít gào!

Tôi lấy tay chống đỡ thân mình đang run run, sợ hãi lui về phía sau, tôi biết hẳn định làm gì tôi, hẳn lại muốn đối xử tàn nhẫn với tôi một lần nữa.

“Tôi nói rồi, đừng chọc giận tôi, tại sao cô vẫn không chịu nghe lời!” Đường Diễm làm cho tôi không thể trốn tránh, hẳn đè nặng lên người tôi, hung tợn nắm chặt cổ tay của tôi, dùng cà vạt trói vào cột gỗ trên đầu giường.

“Không...” Khi hẳn bắt đầu tàn bạo tháo bỏ đai lưng, tôi nhịn không được mà la lên, giọng run run: “Đừng, đừng làm vậy với tôi...” Đường Diễm thân thể làm tổn thương tôi!

Đường Diễm hung hăng cho tôi một bạt tai, đánh cho tôi văng đầu hoa mắt. “Không còn cơ hội nữa rồi, tôi đã cho cô cơ hội, tôi muốn cho cả thế giới đều biết cô là người phụ nữ của tôi, người phụ nữ của Đường Diễm này. Vậy mà cô lại ở trước mặt tôi ngang nhiên tán tỉnh tên tiểu tử kia, cô xem tôi là cái gì... tiện nhân!”

“Ba...” Lại là một bạt tai, Đường Diễm xé bỏ lễ phục trên người tôi, giọng nói bén nhọn vang lên trong căn phòng mờ ảo.

“Nói, tên tiểu tử kia đã chạm vào cô chưa?” Đường Diễm ngăn hai chân của tôi, không có đạo đức, lập tức tiến vào cơ thể tôi, tôi đau đến mức thét chói tai. Hẳn ác ý va chạm, siết chặt cầm của tôi “Nói...”

Tôi cắn môi dưới nhịn đau, không chịu khuất phục, Đường Diễm càng thêm dùng sức va chạm, không có cảm tình gì, chỉ có bạo lực. Nước mắt khuất nhục của tôi theo hai má chảy xuống, khóe miệng cũng tràn ra tơ máu.

“Nói đi, nói...” Hẳn tiếp tục tăng thêm lực, vặn vẹo, nghiêm mặt, rít gào bên tai tôi, hơi thở hỗn loạn.

“Không... Không có...” Sự đau đớn kịch liệt khiến tôi cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, vặn vẹo cuộn mình một chỗ, tay bị trói chặt không giãy dụa được, tôi thét chói tai, khóc la: “Không có... Không hề... Anh ấy chưa từng động đến tôi. Xin anh đừng như vậy...”

Đường Diễm ngừng lại, tách ra khỏi khuôn mặt của tôi. “Em không lên giường với hẳn sao?”

Tôi lắc đầu, đau đớn đến phát khóc. Thân thể dơ bẩn của tôi chỉ dành cho ác ma. Không xứng... Thật không xứng!

Xác nhận tôi không nói dối, biểu tình trên mặt Đường Diễm cũng dịu đi không ít, hẳn rời khỏi cơ thể tôi, cởi trói hai tay cho tôi, để tôi tựa vào người hẳn.

“Duyệt Duyệt, em cả đời chỉ có thể là của anh, cả đời...”

oOo

Ngày hôm sau, cũng ồn ào như lúc Đường Diễm tuyên bố sắp trở thành tổng tài trẻ nhất của Đường thị, hẳn lại là tiêu đề của các tờ báo giải trí lớn.

Chuyện tình yêu của hào môn, chuyện tình của hoàng thái tử!

Tổng tài tương lai của Đường thị tranh giành tình nhân, ra tay quá nặng!

Gây sốc! Hào môn ân oán tình thù!

Quá nhiều! Nhưng Đường Diễm dường như không quan tâm, hẳn ở Thanh Viên đóng cửa không ra ngoài. Di động không ngừng vang lên, sau đó hẳn tắt máy, tức giận đập đổ tất cả các phương tiện thông tin trong phòng, bao gồm cả máy tính.

Nhưng so với hắn, tôi và Việt Phong lại ít bị đề cập đến, chỉ bị cho là tranh giành tình nhân bình thường, tất cả thông tin đều tập trung vào Đường Diệc Diễm.

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy trên mặt hắn có biểu tình lo âu như vậy. Sau đó, hắn lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, không may mắn nói một lời nào.

Con người cô đơn trong bóng tối!

Tôi chỉ biết bối rối đứng một bên.

“Lại đây...” Đường Diệc Diễm hướng về phía tôi nói với vẻ mặt mệt mỏi.

Tôi chân chừ một chút rồi cũng bước tới. Tôi nghĩ, có lẽ vì tôi sợ hắn phát hỏa.

Tôi còn chưa tới gần, Đường Diệc Diễm đã duỗi tay ra, kéo tôi vào trong lòng, gắt gao ôm tôi. Hắn dựa vào người tôi, lại một lần nữa dùng thêm lực. Tôi cảm giác được hắn ngả lên cần cổ tôi, đầu khẽ giật. Sau đó hắn cúi người xuống, gối đầu lên đùi tôi. Hắn của lúc này giống hệt một đứa trẻ cuộn mình trên người tôi, tay cố chấp ôm thắt lưng tôi, vùi đầu trong thân thể tôi.

“Em có biết gia tộc của anh không?” Tiếng hắn nặng nề vang lên trong bóng đêm, đầy trống rỗng.

Tôi không nói gì, cũng không có phản kháng, lần đầu tiên tôi cảm giác được sự bi thương của Đường Diệc Diễm. Trước kia tôi chưa bao giờ quan tâm đến hắn, tôi hận hắn, chỉ một lòng muốn rời khỏi hắn, tôi không để ý tới hắn, thậm chí không muốn nhìn thấy hắn.

Nhưng hôm nay, không biết tại sao tôi lại cảm giác được trái tim hắn, một trái tim bi thương. Đường Diệc Diễm không phải yếu đuối, hắn cường đại như vậy, không thể nào có biểu tình bi thương. Tôi nhắc nhở bản thân không được để bề ngoài của ác ma lừa gạt, hắn vẫn là Đường Diệc Diễm trước kia, vẫn là người vừa nói yêu người, nhưng không lưu tình chút nào tra tấn người – Đường Diệc Diễm!

Thân thể của tôi bối rối vì ý nghĩ đó mà trở nên cứng đờ.

“Đó là một gia tộc ngoài mặt thì hòa thuận, bên trong lại tàn khốc, ngay từ khi sinh ra đã phải tranh đấu. Nhưng tại sao, tại sao ông ta lại muốn ép anh hết lần này đến lần khác...” Vừa dứt lời, Đường Diệc Diễm lại bắt đầu kích động, hắn nâng người lên, nhìn tôi, sau đó hung hăng hôn tôi.

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác được hai má ửng ửng, nước mắt nóng bỏng theo hai má hắn rơi xuống trên mặt của tôi, chui vào cần cổ, giống như lửa!

“Duyệt Duyệt, rời khỏi em, anh sẽ chết...”

oOo

Rất nhanh sau đó, tôi biết được người mà Đường Diệc Diễm nhắc đến là ai, Đường Triết Lý, tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Đường thị, ông của Đường Diệc Diễm!

Tôi nghĩ, rất nhiều người chỉ có bề ngoài là ra vẻ tiền tài chồng chất, bao gồm cả uy nghiêm, nhưng Đường Triết Lý bề ngoài thoạt nhìn tuyệt không cứng nhắc, giống như một người ông hiền lành. Nhưng chú Lý nói cho tôi biết, ông ta là ông của Đường Diệc Diễm, là tổng tài của Đường thị, khuôn mặt kia tất nhiên không thể nào hòa ái.

Tôi mở cửa ra, ông ta tiến vào từng bước một, tiếng bước chân trầm ồm nhưng tại sao lại nghe chói tai đến vậy.

Đối với kẻ có tiền, thời gian đều là quý giá. Ông ta vừa đến đã lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói cho tôi biết ông ta muốn tôi rời khỏi Đường Diệc Diễm, tôi không xứng cùng cháu của ông ta ở cùng một chỗ!

Tôi chưa xót cười. Nếu cháu ông nguyện ý buông tay, tôi cầu còn không được!

“Cô đừng tưởng rằng cháu của ta phải lòng cô là cô có thể nhận được bất cứ thứ tốt đẹp gì từ nó, Đường gia không cần cái loại ngu ngốc này, ta đã quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của nó, cho nên, từ nay về sau, nó chỉ là kẻ sống phóng túng bên ngoài, không người nào còn cần nó nữa đâu!” Cậy gậy của ông ta nặng nề nện trên sàn nhà.

Không hổ là sàn nhà cao cấp, ông ta dùng sức như vậy, thế mà không có chút sút mẻ!

Tôi đùa cợt đứng ở góc xa, ông ta muốn nghĩ thế nào thì cứ để thế đi, dù sao tôi cũng biết rằng mình có giải thích thế nào, ông ta vẫn sẽ khư khư cố chấp cho rằng ý nghĩ của mình mới là chính xác nhất.

Tôi cũng không quên ông ta là ông của Đường Diệc Diễm .

Đều ngông cuồng như nhau!

“Cô ra giá đi!” Thấy tôi không nói lời nào, ông ta bèn đưa ra cho tôi đề nghị này .

Tiền, lại là tiền, quả thực ông ta cũng chỉ có tiền, đáng thương cho vẻ ngoài kia, ông ta cái gì cũng không có.

Tôi nói rồi, tôi đã thay đổi, không còn là Diệp Sương Phi trước kia chỉ biết ủ mị tránh ở góc tường khóc lóc!

“Nếu đã như vậy, tôi muốn toàn bộ tập đoàn Đường thị!” Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, nhìn khuôn mặt của ông ta trở nên xanh mét.

“Diệp.. tiểu thư!” Chú Lý đứng một bên nhin không được ngăn cản tôi.

“Đồng ý không? Lấy toàn bộ tập đoàn Đường thị trao đổi tự do của cháu ông!” Ông ta đương nhiên sẽ không đồng ý, tôi chính là cố ý , tôi muốn ông ta khó xử, ông ta không phải muốn một cái giá sao? Tôi nói, chỉ sợ ông ta không chấp nhận nổi.

“Cô...” Ông ta tức giận giơ cây gậy lên, có lẽ ông ta thật sự muốn đánh tôi, không cần hoài nghi, đáp án là bởi vì ông ta là ông của Đường Diệc Diễm.

“Cô có biết rằng, tôi có thể dễ dàng hủy hoại cô!” Ông ta dường như không nhin được nữa, có lẽ không nghĩ rằng tôi lại khó giải quyết như vậy, miệng ông ta bắt giắc run rẩy .

Giống nhau, ngay cả cách uy hiếp người khác cũng giống nhau, xem ra Đường Diệc Diễm đi theo ông ta thật đúng là đã học được hữu mô hữu dạng!

“Đường tiên sinh, đến hỏi chính cháu của ông đi, chỉ cần hần nói một câu, tôi sẽ không lấy gì cả mà rời khỏi nơi này...” Tôi cũng chẳng muốn cùng hần dây dưa.

Chỉ cần cháu của ông không dây dưa, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt các người.

Tôi dùng cảm nghênh đón ánh mắt phẫn hận của ông ta. Bộ dạng của ông ta trở nên càng ngày càng vặn vẹo, lửa giận hỗn loạn.

31. Chương 30

Tôi không rõ sự hỗn loạn đã chấm dứt như thế nào, lúc phản ứng của tôi quay trở lại, tôi đã bị Đường Diệc Diễm hung hăng đè ngã ở trên giường.

“Cô thèm khát như vậy sao?” Đường Diệc Diễm phát hỏa, kéo cổ áo, hướng về phía tôi rít gào!

Tôi lấy tay chống đỡ thân mình đang run run, sợ hãi lui về phía sau, tôi biết hần định làm gì tôi, hần lại muốn đối xử tàn nhẫn với tôi một lần nữa.

“Tôi nói rồi, đừng chọc giận tôi, tại sao cô vẫn không chịu nghe lời!” Đường Diệc Diễm làm cho tôi không thể trốn tránh, hần đè nặng lên người tôi, hung tợn nắm chặt cổ tay của tôi, dùng càn vạt trời vào cột gỗ trên đầu giường.

“Không...” Khi hắn bắt đầu tàn bạo tháo bỏ đai lưng, tôi nhịn không được mà la lên, giọng run run: “Đừng, đừng làm vậy với tôi...” Đùng đùng thân thể làm tổn thương tôi!

Đường Diệc Diễm hung hăng cho tôi một bạt tai, đánh cho tôi văng đầu hoa mắt. “Không còn cơ hội nữa rồi, tôi đã cho cô cơ hội, tôi muốn cho cả thế giới đều biết cô là người phụ nữ của tôi, người phụ nữ của Đường Diệc Diễm này. Vậy mà cô lại ở trước mặt tôi ngang nhiên tán tỉnh tên tiểu tử kia, cô xem tôi là cái gì... tiện nhân!”

“Ba...” Lại là một bạt tai, Đường Diệc Diễm xé bỏ lễ phục trên người tôi, giọng nói bén nhọn vang lên trong căn phòng mờ ảo.

“Nói, tên tiểu tử kia đã chạm vào cô chưa?” Đường Diệc Diễm ngăn hai chân của tôi, không có đạo đầu, lập tức tiến vào cơ thể tôi, tôi đau đến mức thét chói tai. Hắn ác ý va chạm, siết chặt cầm của tôi “Nói...”

Tôi cắn môi dưới nhịn đau, không chịu khuất phục, Đường Diệc Diễm càng thêm dùng sức va chạm, không có cảm tình gì, chỉ có bạo lực. Nước mắt khuất nhục của tôi theo hai má chảy xuống, khóe miệng cũng tràn ra tơ máu.

“Nói đi, nói...” Hắn tiếp tục tăng thêm lực, vặn vẹo, nghiêm mặt, rít gào bên tai tôi, hơi thở hỗn loạn.

“Không... Không có...” Sự đau đớn kịch liệt khiến tôi cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, vặn vẹo cuộn mình một chỗ, tay bị trói chặt không giãy dụa được, tôi thét chói tai, khóc la: “Không có... Không hề... Anh ấy chưa từng động đến tôi. Xin anh đừng như vậy...”

Đường Diệc Diễm ngừng lại, tách ra khỏi khuôn mặt của tôi. “Em không lên giường với hắn sao?”

Tôi lắc đầu, đau đớn đến phát khóc. Thân thể dơ bẩn của tôi chỉ dành cho ác ma. Không xứng... Thật không xứng!

Xác nhận tôi không nói dối, biểu tình trên mặt Đường Diệc Diễm cũng dịu đi không ít, hắn rời khỏi cơ thể tôi, cởi trói hai tay cho tôi, để tôi tựa vào người hắn.

“Duyệt Duyệt, em cả đời chỉ có thể là của anh, cả đời...”

oOo

Ngày hôm sau, cũng ồn ào như lúc Đường Diệc Diễm tuyên bố sắp trở thành tổng tài trẻ nhất của Đường thị, hắn lại là tiêu đề của các tờ báo giải trí lớn.

Chuyện tình yêu của hào môn, chuyện tình của hoàng thái tử!

Tổng tài tương lai của Đường thị tranh giành tình nhân, ra tay quá nặng!

Gây sốc! Hào môn ân oán tình thù!

Quá nhiều! Nhưng Đường Diệc Diễm dường như không quan tâm, hắn ở Thanh Viên đóng cửa không ra ngoài. Di động không ngừng vang lên, sau đó hắn tắt máy, tức giận đạp đổ tất cả các phương tiện thông tin trong phòng, bao gồm cả máy tính.

Nhưng so với hắn, tôi và Việt Phong lại ít bị đề cập đến, chỉ bị cho là tranh giành tình nhân bình thường, tất cả thông tin đều tập trung vào Đường Diệc Diễm.

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy trên mặt hắn có biểu tình lo âu như vậy. Sau đó, hắn lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, không mấy may nói một lời nào.

Con người cô đơn trong bóng tối!

Tôi chỉ biết bối rối đứng một bên.

“Lại đây...” Đường Diệc Diễm hướng về phía tôi nói với vẻ mặt mệt mỏi.

Tôi chần chừ một chút rồi cũng bước tới. Tôi nghĩ, có lẽ vì tôi sợ hắn phát hỏa.

Tôi còn chưa tới gần, Đường Diệc Diễm đã đuổi tay ra, kéo tôi vào trong lòng, gắt gao ôm tôi. Hắn dựa vào người tôi, lại một lần nữa dùng thêm lực. Tôi cảm giác được hắn ngả lên cần cổ tôi, đầu khẽ giật. Sau đó

hắn cúi người xuống, gối đầu lên đùi tôi. Hắn của lúc này giống hết một đứa trẻ cuộn mình trên người tôi, tay cố chấp ôm thắt lưng tôi, vùi đầu trong thân thể tôi.

“Em có biết gia tộc của anh không?” Tiếng hắn nặng nề vang lên trong bóng đêm, đầy trống rỗng.

Tôi không nói gì, cũng không có phản kháng, lần đầu tiên tôi cảm giác được sự bi thương của Đường Diệc Diễm. Trước kia tôi chưa bao giờ quan tâm đến hắn, tôi hận hắn, chỉ một lòng muốn rời khỏi hắn, tôi không để ý tới hắn, thậm chí không muốn nhìn thấy hắn.

Nhưng hôm nay, không biết tại sao tôi lại cảm giác được trái tim hắn, một trái tim bi thương. Đường Diệc Diễm không phải yếu đuối, hắn cường đại như vậy, không thể nào có biểu tình bi thương. Tôi nhắc nhở bản thân không được để bề ngoài của ác ma lừa gạt, hắn vẫn là Đường Diệc Diễm trước kia, vẫn là người vừa nói yêu người, nhưng không lưu tình chút nào tra tấn người – Đường Diệc Diễm!

Thân thể của tôi bối rối vì ý nghĩ đó mà trở nên cứng đờ.

“Đó là một gia tộc ngoài mặt thì hòa thuận, bên trong lại tàn khốc, ngay từ khi sinh ra đã phải tranh đấu. Nhưng tại sao, tại sao ông ta lại muốn ép anh hết lần này đến lần khác...” Vừa dứt lời, Đường Diệc Diễm lại bắt đầu kích động, hắn nâng người lên, nhìn tôi, sau đó hung hăng hôn tôi.

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác được hai má ửng ửng, nước mắt nóng bỏng theo hai má hắn rơi xuống trên mặt của tôi, chui vào cổ, giống như lửa!

“Duyệt Duyệt, rời khỏi em, anh sẽ chết...”

oOo

Rất nhanh sau đó, tôi biết được người mà Đường Diệc Diễm nhắc đến là ai, Đường Triết Lý, tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Đường thị, ông của Đường Diệc Diễm!

Tôi nghĩ, rất nhiều người chỉ có bề ngoài là ra vẻ tiền tài chồng chất, bao gồm cả uy nghiêm, nhưng Đường Triết Lý bề ngoài thoát nhìn tuyệt không cứng nhắc, giống như một người ông hiền lành. Nhưng chú Lý nói cho tôi biết, ông ta là ông của Đường Diệc Diễm, là tổng tài của Đường thị, khuôn mặt kia tất nhiên không thể nào hòa ái.

Tôi mở cửa ra, ông ta tiến vào từng bước một, tiếng bước chân trầm ổn nhưng tại sao lại nghe chói tai đến vậy.

Đối với kẻ có tiền, thời gian đều là quý giá. Ông ta vừa đến đã lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói cho tôi biết ông ta muốn tôi rời khỏi Đường Diệc Diễm, tôi không xứng cùng cháu của ông ta ở cùng một chỗ!

Tôi chưa xót cười. Nếu cháu ông nguyện ý buông tay, tôi cầu còn không được!

“Cô đừng tưởng rằng cháu của ta phải lòng cô là cô có thể nhận được bất cứ thứ tốt đẹp gì từ nó, Đường gia không cần cái loại ngu ngốc này, ta đã quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của nó, cho nên, từ nay về sau, nó chỉ là kẻ sống phóng túng bên ngoài, không người nào còn cần nó nữa đâu!” Cậy gậy của ông ta nặng nề nện trên sàn nhà.

Không hổ là sà nhà cao cấp, ông ta dùng sức như vậy, thế mà không có chút sức mẻ!

Tôi đùa cợt đứng ở góc xa, ông ta muốn nghĩ thế nào thì cứ để thế đi, dù sao tôi cũng biết rằng mình có giải thích thế nào, ông ta vẫn sẽ khư khư cố chấp cho rằng ý nghĩ của mình mới là chính xác nhất.

Tôi cũng không quên ông ta là ông của Đường Diệc Diễm.

Đều ngông cuồng như nhau!

“Cô ra giá đi!” Thấy tôi không nói lời nào, ông ta bèn đưa ra cho tôi đề nghị này.

Tiền, lại là tiền, quả thực ông ta cũng chỉ có tiền, đáng thương cho vẻ ngoài kia, ông ta cái gì cũng không có.

Tôi nói rồi, tôi đã thay đổi, không còn là Diệp Sương Phi trước kia chỉ biết ủ mị tránh ở góc tường khóc lóc!

“Nếu đã như vậy, tôi muốn toàn bộ tập đoàn Đường thị!” Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, nhìn khuôn mặt của ông ta trở nên xanh mét.

“Diệp.. tiểu thư!” Chú Lý đứng một bên nhìn không được ngăn cản tôi.

“Đồng ý không? Lấy toàn bộ tập đoàn Đường thị trao đổi tự do của cháu ông!” Ông ta đương nhiên sẽ không đồng ý, tôi chính là cố ý, tôi muốn ông ta khó xử, ông ta không phải muốn một cái giá sao? Tôi nói, chỉ sợ ông ta không chấp nhận nổi.

“Cô...” Ông ta tức giận giơ cây gậy lên, có lẽ ông ta thật sự muốn đánh tôi, không cần hoài nghi, đáp án là bởi vì ông ta là ông của Đường Diệc Diễm.

“Cô có biết rằng, tôi có thể dễ dàng hủy hoại cô!” Ông ta dường như không nhìn được nữa, có lẽ không nghĩ rằng tôi lại khó giải quyết như vậy, miệng ông ta bắt đầu run rẩy.

Giống nhau, ngay cả cách uy hiếp người khác cũng giống nhau, xem ra Đường Diệc Diễm đi theo ông ta thật đúng là đã học được hữu mô hữu dạng!

“Đường tiên sinh, đến hỏi chính cháu của ông đi, chỉ cần hắn nói một câu, tôi sẽ không lấy gì cả mà rời khỏi nơi này...” Tôi cũng chẳng muốn cùng hắn dây dưa.

Chỉ cần cháu của ông không dây dưa, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt các người.

Tôi dùng cảm ghênh đón ánh mắt phẫn hận của ông ta. Bộ dạng của ông ta trở nên càng ngày càng vụn vỡ, lửa giận hỗn loạn.

32. Chương 31

Sau khi nghe xong câu nói cuối cùng của tôi, ông ta tức giận bỏ đi. Chú Lý trước khi rời khỏi còn lo lắng liếc tôi một cái.

Tôi tất nhiên không hề đem những lời uy hiếp đó để vào mắt, Đường Diệc Diễm đã sớm cho tôi được chứng kiến sự lợi hại của gia đình hắn, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tôi thật không nghĩ ra được chiêu mới mẻ nào nữa.

Di động bỗng nhiên vang lên, là Việt Phong!

“Sao em lại tắt máy vậy?” Giọng nói đầy vẻ vội vàng của Việt Phong vang lên ở đầu dây bên kia.

“Máy em hết pin!” Thực ra là do Đường Diệc Diễm tắt cả nguồn điện thoại của tôi, chỉ có lúc hắn đi rồi, tôi mới dám khởi động máy.

“Hắn... có làm khó em không?”

“...Không, Việt Phong, anh thế nào, ổn chứ? Có người đến làm phiền anh sao?”

“Không đâu, em yên tâm... Tiểu Diệp, tất cả sắp kết thúc rồi, rất nhanh thôi...” Ngữ khí của Việt Phong khiến tôi cảm thấy bất an.

Rốt cuộc, Việt Phong đã gạt tôi chuyện gì?

“Việt Phong...” Tôi rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại phát hiện chính bản thân mình bỗng nhiên rất sợ hãi, sợ hãi biết chuyện, sợ hãi biết ẩn tình gì đó của Việt Phong. Cho nên tôi trốn tránh tìm ra chân tướng!

Lúc này, dạ dày lại bắt đầu chao đảo.

“Nôn...” Cảm giác dạ dày co thắt đau đớn lúc trước dường như đã trở lại, tôi vội vàng lấy tay che miệng.

“Tiểu Diệp, em sao vậy?”

“Không... Không.. Việt Phong, em sẽ gọi điện thoại cho anh sau!” Vừa dứt lời, tôi vội vàng dập máy, chạy nhanh tới toilet, ghé vào bồn. Sau khi nôn được một ít, dạ dày mới bắt đầu dịu đi tí chút, nhưng thân thể đã mềm nhũn.

Tôi dựa vào vách tường ngồi xuống, thở phì phò.

Mệt mỗi quá, thân thể mệt mỗi, trái tim cũng héo tàn!

Nhìn tôi đầy miệng thức ăn, Đường Diệc Diễm ngồi ở phía đối diện dường như có chút kinh ngạc nhìn tôi: “Hình như dạo này em rất thèm ăn?” Nói xong, hắn còn thuận tay gấp cho tôi một miếng thịt.

Tôi vui vẻ nhận, đưa vào miệng.

Gần đây tôi ăn khá nhiều, dù sao cũng phải ăn no thì mới có sức chiến đấu chứ. Suốt mấy ngày không thấy Đường Diệc Diễm, hôm nay hắn trở về lại đột nhiên nói, hắn muốn ở nhà ăn cơm, còn muốn tôi tự tay nấu.

Tôi tuy rằng không phải sinh ra đã là con nhà đại gia như hắn, nhưng từ nhỏ đến lớn đều được mẹ bảo bọc, bởi vậy tôi cũng xem như là mười ngón tay còn chưa phải chạm vào nước. Nhưng may mắn là tôi cũng biết nấu một vài món tửu.

Cho nên, sau một lúc hì hụi chuẩn bị, trên bàn cũng đầy ắp các món đậu, đậu phụ luộc, đậu phụ hấp, canh đậu phụ, đậu phụ rán...

Đường Diệc Diễm bắt đầu nhìn tôi, cầm lấy điện thoại gọi đồ ăn bên ngoài.

Tôi nghĩ hắn sẽ không cảm kích, kết quả lại là tôi ăn đồ ăn ngoài, còn hắn ngon lành chén đầy một bàn đậu phụ?

Ngẫm lại, đây vẫn là lần đầu tiên tôi xuống bếp.

“Ngày mai em về thăm nhà một chuyến đi, học kỳ cũng đã kết thúc rồi, không còn môn gì nữa đúng không?” Đường Diệc Diễm gấp một miếng đậu phụ rán, sau đó liếc nhìn tôi một cái, tùy ý nói.

Hả? Hắn vừa mới nói là cho phép tôi về nhà sao? Tay tôi đang đặt bên miệng cũng quên cả buông xuống, cứ ngơ ngác nhìn hắn.

“Nhìn anh như thế, là bỗng nhiên nhận ra anh rất đẹp trai sao?” Tôi lần đầu tiên phát hiện, hoá ra hắn cũng biết nói đùa, đừng mở mắt, tôi không muốn bị hắn nhìn thấu sự kinh hoảng trong mắt tôi.

“Anh nói là cho em về nhà một chuyến?” Tôi còn chưa xác định rõ ràng, nhìn hắn đầy mong chờ.

“Ừ, một tháng, nhiều nhất là một tháng!” Cuối cùng, hắn cam đoan nói.

Tôi bỗng chốc trợn to mắt, không thể nào, hắn thật sự cho tôi về nhà!

“Mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh...” Nhìn biểu tình hưng phấn của tôi, hình như hắn rất khó chịu, mắt tự nhiên bổ sung thêm một câu.

“Được!” Tôi rành rọt nói, chỉ cần có thể trở về, chuyện này có xá gì đâu?

“Anh... có chuyện gì à?” Tôi có nên nói cho hắn biết việc ông nội hắn đã tới đây không?

“Em đang quan tâm đến anh đấy à?” Đường Diệc Diễm buông đũa, nhìn tôi một cách rất chăm chú.

“Chỉ là tò mò thôi!” Tôi cố ý lạnh lùng nhắm mắt lại, trong lòng cũng thấy kỳ quái tại sao lại đi hỏi hắn như vậy. Đưa một miếng thịt vào miệng, nhưng tôi lại cảm thấy quá nhạt nhẽo!

Tiếp theo chính là im lặng, chúng tôi đều ăn cơm của mình, cũng không tiếp tục nói chuyện nữa. Chỉ là, Đường Diệc Diễm ngẫu nhiên toát ra một tia lo âu lại khiến cho lòng tôi phiền loạn. Gần đây làm sao vậy, cứ cảm thấy như có chuyện gì đó sắp xảy ra, trong lòng cứ bất an! Đường Diệc Diễm nói muốn đưa tôi trở về, tôi cự tuyệt thế nào cũng không được. Ngày hôm sau, đang lúc chuẩn bị xuất phát, hắn bỗng nhiên nhận được điện thoại, dặn tôi ở lại Thanh Viên, nói là ngày mai sẽ đưa tôi về, còn nhắc đi nhắc lại là tôi không được tùy tiện ra ngoài.

Tôi vẫn cảm thấy thần sắc của hắn rất quái dị. Hắn vừa mới đi được một lát thì tôi nhận được điện thoại của Việt Phong, anh ấy nói muốn gặp tôi. Nghĩ đến lời cảnh cáo của Đường Diệc Diễm, tôi do dự một lúc, nhưng rồi vẫn quyết định đi tới chỗ hẹn.

“Việt Phong...” Việt Phong đã chờ tôi ở quảng trường công viên.

“Tiểu Diệp!” Tôi vừa tới gần, Việt Phong bèn gắt gao ôm chặt tôi, vô cùng thân thiết hôn lên trán, lên môi tôi.

“Việt Phong!” Tôi có chút thẹn thùng đẩy anh ra, nơi này còn có bao nhiêu người.

“Sợ cái gì...” Việt Phong buồn cười, lại đặt lên môi tôi một nụ hôn, kéo tôi ngồi xuống ghế đá.

“Việt Phong, gần đây anh đang bận gì sao?” Tôi bất an nhìn anh, nói ra sự nghi ngờ trong lòng. Ngày đó anh bỗng nhiên xuất hiện ở yến hội, tôi đã cảm thấy toàn bộ thế giới dường như bất ngờ rối loạn.

“Tiểu Diệp, em chỉ cần tin tưởng chúng ta nhất định có thể cùng nhau ở một chỗ thì tốt rồi!” Việt Phong biến đổi thần sắc, ánh mắt rời đi, trốn tránh cái nhìn chăm chú của tôi. Tôi nhú mào.

Hình như anh muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, tôi còn có thể tin tưởng anh sao?

“Tiểu Diệp...” Việt Phong dịu dàng xoa môi tôi, ánh mắt khẽ lóe lên: “Thực sự... vì em, anh có thể không cần bất cứ thứ gì, anh chỉ muốn cùng em một chỗ, bất luận thế nào, em cũng phải tin tưởng anh là thật lòng yêu em, được không?”

Dứt lời, ngón tay của anh nhẹ nhàng sát qua khóe miệng tôi, nhẹ nhàng hôn tôi, trần trọc.

Tôi nhắm mắt lại. Không cần phải nghĩ nữa, tôi yêu Việt Phong, tôi nên tin tưởng anh ấy, cho dù trong lòng có hoang mang thế nào đi nữa, tôi cũng nên tin tưởng anh ấy.

“Tiểu Diệp, chúng ta từ từ suy nghĩ, sau này chúng ta sẽ để nơi nào định cư được không?” Việt Phong chuyển đề tài, thoải mái ôm ấp, vỗ về tôi: “Còn nữa, sau này chúng ta có con, sẽ đặt tên cho đứa bé là Trần Ái Diệp được không?”

“Anh...” tôi rất ngạc nhiên, sao anh ấy bỗng nhiên lại nghĩ xa xôi như vậy. Nhưng tôi vẫn bấu môi cổ động: “Ái Diệp, tên xấu quá, về sau đứa nhỏ nhất định sẽ oán chúng ta, nói chúng ta không có trách nhiệm, đặt tên lung tung!” Tôi chu miệng, ở trong lòng anh cười đến ngọt ngào.

“Vậy thì đặt tên là gì đây?”

“Em đang nghĩ mà... Hay là...”

Gió nhẹ nhàng thổi trên người chúng tôi. Hai người gắt gao dựa sát vào nhau, khát khao tương lai, một tương lai của riêng chúng tôi! Việt Phong, nếu như tất cả đều trở thành sự thật giống như những gì đã nói thì thật tốt biết bao!

33. Chương 32

Cùng Việt Phong ở quảng trường chơi suốt một buổi chiều, tôi vui vẻ trở lại Thanh Viên, nghĩ đến ngày mai sẽ được gặp lại ba mẹ, tôi quả thực cảm thấy hôm nay là ngày may mắn của tôi. Tất cả mọi việc đều thuận lợi, tâm trạng buồn bực suốt mấy ngày qua cũng tốt lên không ít!

Tôi cười cười, ấn mật mã khóa mở cửa, mùi rượu xộc thẳng vào mũi khiến tôi khó chịu nhíu mày, hương vị ghê tởm đó khiến dạ dày tôi lại bắt đầu thấy buồn nôn.

Tôi che miệng nôn khan. Vừa mới bước vào phòng, thân mình đã bị một người kéo qua, khuỷu tay chợt thấy đau.

“Đường... Diệc Diễm!” Trước mặt tôi là Đường Diệc Diễm người đầy mùi rượu, hung tợn nhìn tôi, lại một lần nữa siết chặt cổ tay của tôi.

“Đau quá...” Khớp xương truyền đến cảm giác đau làm tôi liễu mạng giấy dựa, hấn lại phát bệnh thần kinh gì nữa đây, hấn hỉ nộ vô thường thật đúng là làm cho người ta cảm thấy khó lòng phòng bị!

“Đau? Buổi chiều cô đi đâu?” Đường Diệc Diễm không để ý tới sự giãy dụa của tôi, cố ý nắm chặt tôi, đem tôi vây ở trong lòng hấn, mùi rượu gay gắt xộc thẳng lên mặt tôi, khó chịu đến mức tôi muốn nôn mửa.

“Cô nhìn thấy tôi là muốn ói sao?” Đường Diệc Diễm nói bằng giọng mỉa mai, hấn nhìn tôi, lửa giận trong mắt cuộn cuộn ngưng tụ.

“Em chỉ là ngửi thấy mùi rượu...” Tôi không muốn chọc giận hấn, tôi thật sự là không có sức lực cùng hấn tranh cãi điều gì hết, hơn nữa, tôi cũng không muốn khiến hấn bội ước, hủy bỏ hành trình ngày mai của tôi.

“Nói, buổi chiều đi đâu?” Nhưng hấn vẫn không chịu bỏ qua.

“Em...” Tôi chợt dạ cắn môi dưới, hấn hỏi như vậy có phải đã biết gì đó rồi không, suy đoán trong lòng khiến ặt tôi trắng bệch ra.

“Sợ sao?” Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên, hấn hất tay tôi ra, bước về phía bàn, cầm một tập giấy lên, dùng sức ném vào mặt tôi, rống giận: “Đồ dê tiện...”

Một loạt ảnh chụp bay tán loạn, nhân vật chính là tôi và Việt Phong, ôm, hôn môi, dựa sát vào nhau, chính là buổi chiều hôm nay, nhất cử nhất động của chúng tôi đều bị chụp lại.

“Anh phái người theo dõi tôi?” Thật ti bỉ, hấn xem tôi là cái gì, là con chó nhỏ sao?

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm!” Đường Diệc Diễm túm lấy tay tôi rít gào, tôi cũng không phủ nhận.

“Cô thích hấn đến vậy cơ à? Vì hấn mà hết lần này đến lần khác phản bội tôi, lừa dối tôi, tôi lại.... tôi thậm chí còn...” Còn chưa nói hết, Đường Diệc Diễm đã nghẹn không ra một chữ, phần hấn nhìn tôi, hấn không thể ăn tươi nuốt sống tôi luôn.

“Đúng, người tôi thích chính là Trần Việt Phong, tôi yêu anh ấy!” Tôi một chút cũng không chịu nhượng bộ, hấn lại dám phái người theo dõi tôi, nếu không tin tưởng tôi, vậy thì mấy ngày trước thổ lộ hết tâm tình với tôi như vậy làm gì, còn đối xử với tôi dịu dàng đến khó hiểu là bởi vì sao?

Nếu như nói, lúc trước tôi có một chút mềm lòng, thì bây giờ bởi vì hành vi này của hấn, tôi lại nhớ tới lúc đầu, lại thù hận như trước.

“Tôi yêu anh ấy, tôi chính là yêu anh ấy, yêu hơn cả bản thân mình...”

“Ba...” Hai mắt Đường Diệc Diễm bốc hỏa, hấn hung hăng cho tôi một cái tát. Tôi ôm mặt cười nhạt, đã sớm dự liệu, đã sớm không biết đau.

“Diệp Sương Phi, tất cả đều là cô tự chuốc lấy, đều là cô gieo gió gặt bão!” Hấn dùng sức đẩy tôi ra, đi nhanh ra ngoài cửa. “Bành” một tiếng đóng cửa lại.

Tôi suy sụp ngã xuống, khóc không ra nước mắt, hóa ra tưởng rằng có thay đổi cũng chỉ là bắt đầu chuyển biến xấu mà thôi.

Tôi cuộn mình nằm trên ghế sofa suốt một đêm, Đường Diệc Diễm không trở về, tôi biết có lẽ hôm nay mình đi không được. Tôi đã tự huỷ diệt cơ hội của mình rồi.

Nằm trong sofa, tôi nhàm chán mở ti vi, trên màn hình xuất hiện cảnh đại sảnh tập đoàn Đường Triền, một đám phóng viên đang vây quanh chặn đường Đường Triết Lý.

“Đường tổng, xin hỏi, chuyện Đường Diệc Diễm tiên sinh tối hôm qua ở quán bar đánh nhau ngài có ý kiến gì không?”

“Đường tổng, Đường Diệc Diễm mãi không chịu xuất hiện là vì trốn tránh sao?”

“Người bị thương nói sẽ kiện Đường thị, ngài có nắm chắc phần thắng không?”

...Sau đó, tôi cũng không biết nói gì nữa, trong đầu chỉ không ngừng hiện ra hình ảnh quán bar, đánh nhau, còn cả khuôn mặt xanh mét của ông ta.

Sao lại thế này, Đường Diệc Diễm đêm qua không có trở về, lại đi quán bar, còn gây ra hoạ? Kiện cáo? Hẳn đánh bị thương người ta sao?

Những nghi vấn lớn khiến đầu tôi chóng váng, tắt TV, tôi đi đến ban công muốn hít thở không khí, di động vào lúc này lại vang lên. Một dãy số xa lạ, tôi nghi hoặc bắt máy.

“Cô thu dọn một chút, trở về nhà đi!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Đường Diệc Diễm. Tại sao hẳn không dùng di động của mình?

“Tôi...”

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô sau!” Đầu kia vội vàng ngắt máy.

Tôi buông di động, trong lòng lại càng phiền muộn.

Tôi thở dài, trở lại phòng sắp vài bộ quần áo, mặc kệ thế nào, có thể về nhà là không còn gì bằng rồi.

Sau khi tôi rời khỏi Thanh Viên, lại không biết rằng, tôi vừa mới đi được một lát, phóng viên đã chen chúc kéo tới, bao vây ở cửa căn hộ. Đến nhà ga, tôi gọi điện thoại cho Việt Phong, di động lại chuyển tới hộp thư thoại. Tuy thấy có chút mất mát, tôi vẫn nói sẽ gọi lại cho anh sau, rồi tôi lên xe về nhà. Tôi nghĩ, đây là chuyện duy nhất tôi có thể để cho người ta một chút an ủi.

Về tới nhà, nhìn khuôn mặt hân hoan tươi cười của mẹ, tôi thấy có chút hổ thẹn, đã lâu rồi tôi không trở về. Mẹ tự nhiên lại làm một bàn đồ ăn ngon, sau đó cả nhà vui vẻ ngồi quây quần bên nhau, rất hạnh phúc!

Buổi tối, Việt Phong gọi điện thoại tới nói chuyện phiếm vài câu rồi cúp máy, nói là có việc gấp. Anh ấy rất cuộc đang bận việc gì?

Tôi ở nhà vui vẻ ngây người suốt nửa tháng, bởi vì cuối kỳ còn có kì thi nên tôi không thể không trở lại trường học. Trong khoảng thời gian này, Việt Phong thường xuyên gọi điện thoại cho tôi còn Đường Diệc Diễm một lần cũng không có. Bởi vậy, khi trở lại thành phố này, tôi không về Thanh Viên mà đi tới trường học.

Tiểu Thanh kể cho tôi biết một tin tức chấn động, gần đây Đường thị gặp nhiều phiền toái, chuyện kiện tụng quán bar vô cùng nghiêm trọng, người nhà người bị thương kiện Đường thị lên tòa án trên, người bên ngoài đồn Đường Diệc Diễm cũng bị điều đi Anh quốc...

Cho nên hẳn mới không gọi điện thoại cho tôi, không tới tìm tôi sao?

Việt Phong rất cuộc cũng đến tìm tôi với vẻ rạng rỡ. Anh nói muốn dẫn tôi tới một nơi, thế là ngày nghỉ chúng tôi cùng đi du lịch! Chúng tôi cố ý không đề cập tới chuyện của Đường Diệc Diễm, vui vẻ nói chuyện với nhau, thảo luận đủ thứ.

Nhưng sự bất an trong lòng chỉ có tăng chứ không hề giảm!

Lại qua vài ngày, kì thi đã bắt đầu tới, đến khi kết thúc, tôi bắt đầu chậm rãi ý thức được, hình như mình lại bắt đầu khôi phục cuộc sống trước kia, cuộc sống không có Đường Diệc Diễm!

34. Chương 33

Tôi nghĩ trực giác của phụ nữ thường rất đúng. Sự lo lắng từ trước tới nay của tôi cuối cùng vẫn biến thành sự thật.

Lẽ ra tôi không nên đột nhiên hưng phấn như vậy. Nếu tôi không đến nơi đó, có lẽ cả đời này cũng không phải đối mặt với sự thật làm cho người ta tan nát cõi lòng như vậy. Tôi thà là cả đời chẳng hay biết gì, cũng không muốn đối mặt với sự thật tàn nhẫn đó!

Cuối cùng, vận mệnh lại một lần nữa cho tôi được chứng kiến nó hỉ nộ vô thường đến thế nào.

Học kỳ kết thúc, cả phòng chúng tôi ở bên ngoài liên hoan, cơm rượu no nê xong lại tiếp tục đi dạo. Tôi nhìn thấy một bộ quần áo khá đẹp, bỗng nhiên lại nhớ tới cô giáo. Cô xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ vô cùng thích hợp với kiểu quần áo này, tôi cũng đã lâu không gặp cô. Vì thế, tôi mua ngay bộ quần áo đó, gói lại cẩn thận, cũng không gọi điện thoại cho cô mà trực tiếp đi tới phòng y tế của trường, muốn dành cho cô một sự bất ngờ!

Xách túi quần áo, tôi nhẹ nhàng bước tới phòng y tế, nhưng lại phát hiện hai bóng người qua cách cửa đang khép hờ.

Việt Phong? Không phải anh ấy nói hôm nay phải giúp bạn chuyện gì đó hay sao? Tại sao lại ở trong này cùng cô giáo, hơn nữa trong lúc đối thoại họ lại lộ ra những biểu tình mà cho tới bây giờ tôi còn chưa từng thấy. Bình thường cả hai đều cãi nhau ầm ĩ, thế mà lúc này đây, vẻ nghiêm túc của họ không hiểu sao lại khiến cho lòng tôi rối bời, có cái gì đó khiến tôi không dám đối mặt với mọi chuyện, tôi đột nhiên sợ hãi muốn bứt ra rời đi.

Nhưng còn chưa kịp xoay người, tôi chợt nghe thấy...

“Việt Phong, cháu điên rồi à? Sao cháu có thể làm như vậy, bây giờ mọi việc đều vì cháu mà hỏng hết cả. Cháu có vui không? Cháu có nghĩ đến mẹ cháu không?” Giọng cô giáo đầy lo âu.

“Mẹ cháu? Cháu chính là bởi vì mẹ cháu! Đã nhiều năm như vậy rồi, dì có thấy mẹ cháu từng được vui vẻ bao giờ không? Dì giấu lại xem, nhìn mẹ cháu mỗi khi tránh ở một góc khuất khóc thầm, tất cả đều là bởi vì người đàn ông kia, bởi vì gia tộc độc ác kia!” Việt Phong gần như rít gào, rống giận.

“Nhưng Tiểu Phi thì sao, còn Tiểu Phi thì sao?”

Cô giáo vừa dứt lời, trong phòng lại tĩnh lặng đến dị thường.

Không, sẽ không... Tôi phe phẩy đầu, không muốn chứng thực sự suy đoán trong lòng mình.

“Tiểu Phi thì sao đây, Tiểu Phi là vô tội, tại sao cháu, tại sao lại lợi dụng nó để đả kích Đường Diệc Diễm, cháu thậm chí còn từ bỏ cả cơ hội đi du học để tới ngôi trường này tiếp cận nó. Từ đầu tới cuối, cháu chỉ biến nó thành một quân cờ dùng để đối phó với Đường Diệc Diễm, đối phó với người anh cùng cha khác mẹ của cháu...”

Không...

“Ba...” Bình hoa đặt trên hành lang bị tôi đụng vào, đột ngột vang lên tiếng động, vọng lại trong không gian tĩnh mịch này.

Nát, tất cả đều vỡ nát!

Tôi mờ mịt nhìn chăm chăm hai khuôn mặt đang thất kinh trước mắt, tất cả đều đã xong, kết thúc rồi!

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong thử tiến đến gần tôi, trên mặt có kinh ngạc, có khủng hoảng, có áy náy...

Áy náy? Có sao? Anh tàn nhẫn kéo tôi vào cuộc chiến tranh của bọn họ mà còn có thể áy náy sao?

Tôi bỗng nhiên rất muốn cười bởi vì sự ngu xuẩn của chính mình, tôi nên oán trách ư? Cuối cùng, người mà tôi tin tưởng nhất cũng lừa dối tôi.

“Tiểu Diệp, em nghe anh giải thích đã...”

“Giải thích cái gì? Giải thích anh đã lợi dụng tôi như thế nào à?” Tôi nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta, không, tôi không muốn nghe. Tôi không thích nghe...

“Đúng vậy, ngay từ đầu anh chỉ muốn lợi dụng em, anh muốn đả kích Đường Diệc Diễm, anh muốn trả thù hấn, anh hận người đàn ông kia, càng hận con của ông ta hơn. Là bọn họ hại anh và mẹ anh, là người đàn

ông vô trách nhiệm đó đã khiến mẹ anh đêm nào cũng phải rơi lệ, còn Đường Diệc Diễm, nhược điểm duy nhất của Đường Diệc Diễm cũng chỉ có em, cho nên anh đã tính kế với hấn, hãm hại hấn...”

“Đủ rồi...” Tôi nghe không nổi nữa, âm mưu, tất cả chỉ là âm mưu. Ngay từ đầu, từ đầu tới cuối... tôi chỉ là quân cờ, chỉ là quân cờ bị người ta đùa bỡn!

“Tiểu Diệp... nhưng là anh tính toán hết thảy, lại tính không nổi anh sẽ yêu em, anh thật sự yêu em...” Trần Việt Phong bắt lấy bả vai của tôi, đau đớn nhìn tôi, hai mắt trở nên đỏ ngầu: “Anh thật sự yêu em...”

“Yêu...” Tôi buồn cười nhìn anh ta, đây là yêu sao? Ném tôi ột người đàn ông khác, đây là yêu sao?

“Anh biết không? Đường Diệc Diễm từng nói, nếu... nếu tôi không xuất hiện trước mặt hấn, hấn sẽ buông tha cho tôi. Nhưng chính màn đua xe có tính toán kia lại ném tôi về phía hấn, ném tôi về phía ác ma, là anh, chính anh đã tự tay đẩy tôi xuống địa ngục, anh còn nói yêu tôi, còn dám nói yêu tôi sao...” Tôi hướng về phía anh ta rống to, hét chói tai, chống đỡ: “Anh cút đi, cút đi...”

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong gắt gao ôm lấy thân mình đang run rẩy của tôi không buông!

“Cút ngay...” Tôi giãy dụa. “Đừng đụng vào tôi, các người đều khiến tôi ghê tởm...”

“Tiểu Phi...” Cô giáo nhìn hai chúng tôi đang giằng co trên hành lang, cũng bắt đầu có người vây xem. “Việt Phong, hai đứa từ từ nói chuyện đã, đừng kích động...”

“Tôi và anh không có gì để nói hết, Trần Việt Phong, từ nay về sau chúng ta nhất đao lưỡng đoạn!” Tôi giẫy khởi anh ta, xoay người chạy đi, nước mắt bắt đầu lăn dài.

“Tiểu Diệp...!”

Chấm dứt đi! Chấm dứt cơn ác mộng này đi...!

Nếu thật sự chỉ là một cơn ác mộng thì hãy để nó chấm dứt hoàn toàn đi! Tôi cuộn mình trên giường ký túc xá, không nói một lời, không ăn không uống, tựa như người đã chết, không còn hơi thở!

Ký túc xá cũng chẳng có ai, mọi người đều về nhà, còn tôi...

Tất cả mộng mị, tất cả sự chờ đợi đều đã kết thúc, tôi còn lại gì, tôi có được thứ gì sao?

Di động không ngừng vang lên, tôi không nhận.

Cửa ký túc xá bị gõ vang khắp, tôi không mở.

Tôi không muốn lại bị thương tổn, cũng không muốn nghe lời nói dối.

Bọn họ thật đúng là anh em, một ác ma thực sự và một ác ma đội lốt thiên sứ!

Còn tôi chỉ là quân cờ để tranh đấu, chỉ là một thứ công cụ của người ta.

Từ đầu tới cuối, tôi cái gì cũng không phải!

Nước mắt có phải đã cạn rồi không? Tại sao trong lòng giống như bị xé rách, mà nước mắt lại không hề rơi?

Trần Việt Phong, anh thật độc ác!

Tôi từng nghĩ rằng anh là lý do duy nhất để tôi tồn tại. Bây giờ, anh lại khiến tôi ngay cả thở cũng thấy đau.

Anh xem tôi là cái gì?

Tôi là nhược điểm duy nhất của Đường Diệc Diễm ư, tôi sao?

Nếu anh dùng tình làm tổn thương Đường Diệc Diễm, vậy thì anh cũng đã dùng chính thứ đó để thương tổn tôi, thương tổn linh hồn vốn đã không chịu đựng nổi của tôi, anh so với Đường Diệc Diễm còn độc ác hơn, còn đáng sợ hơn!

Tôi sẽ không tha thứ cho anh, cả đời này!

35. Chương 34

Không biết trời đã sáng như thế nào, tôi bỗng nhiên như có sức lực, tôi muốn về nhà.

Tôi nhớ mẹ, nhớ ba!

Tôi cố hết sức từ trên giường đứng lên, đỡ dần mặc quần áo, đi giày, rửa mặt...

Tiếng chuông di động bèn nhon chọt vang lên, tôi không thể bỏ qua, đã tập mãi thành thói quen. Nhưng hôm nay tôi lại cảm thấy nó vô cùng chói tai, nó vang lên hết lần này đến lần khác, tựa như sẽ không cam tâm nếu không có người nghe máy.

Cuối cùng, nó im lặng.

Tiếng chuông, tin nhắn, âm thanh, màn hình, thực sự làm tôi đau mắt.

Tôi do dự buông bàn chải đánh răng xuống, yên lặng nhìn di động trên bàn.

Cuối cùng, tôi vẫn đi tới trước bàn, cầm lên, ấn nút nghe.

“Tiểu Phi, là cô đây, Việt Phong bị tai nạn xe!”

Tôi thở dốc, nghe thấy cả thanh âm hô hấp dồn dập của chính mình!

Tôi chạy đến cửa bệnh viện thì dừng lại, chậm rãi di chuyển từng bước một...

Xa xa, tôi nhìn thấy hai bóng người đang đỡ lấy nhau.

Họ khóc cái gì, bị thương cái gì?

Tôi lại gần, cô giáo nhìn tôi bằng vẻ mặt bi thương, cô không nói gì, nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

Sao lại khóc, tại sao?

Vì không vui ư? Vì bị ám ức ư?

Tại sao phải khóc?

Tôi mờ mịt nhìn họ, không ngừng lắc đầu. Có thứ gì đang tụ lại trong mắt vậy?

Lúc này, đèn phòng phẫu thuật chọt tắt, hô hấp của tôi cũng tưởng như ngừng lại, nhìn bác sĩ mặc đồ trắng bước ra, bắt đầu đi lắc đầu.

Người phụ nữ trước mặt lập tức khóc thét, kêu gào đến khàn cả giọng!

Sao vậy, sao thế, sao người phụ nữ đó lại thương tâm như vậy, tại sao?

Tôi đứng đó, trong đầu vẫn chỉ có một mảnh mờ mịt, đôi mắt trống rỗng, người phụ nữ này thật đúng là kỳ quái, khóc cái gì, đã làm sao mà khóc nào!

Có cái gì bị đẩy ra, bị phủ lên bởi một lớp vải màu trắng, người phụ nữ đó vẫn khóc, kéo tấm vải lên, mọi người đều đỡ người bà ấy lên, an ủi, cuối cùng bà ấy ngất đi, được người khác đưa vào trong phòng.

Tại sao Việt Phong còn chưa ra, anh ấy không biết là tôi đang đợi anh ấy sao?

Tôi vội ngẩng đầu, đứng lặng trước cửa phòng phẫu thuật, tôi muốn chờ Việt Phong đi ra, chờ anh ấy đứng trước mặt tôi.

“Tiểu Phi...” Cô giáo đi tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của tôi, trong mắt hiện lên một tia máu.

Tại sao lại nhìn tôi đáng thương như vậy, tôi không hề đau lòng, tôi đang đợi Việt Phong!

“Tiểu Phi...” Cô giáo che miệng lại, nước mắt trào ra, nghẹn ngào: “Tiểu Phi...”

Xe được đẩy lại đây, máu tươi đỏ sẫm bắt đầu chậm rãi thấm thấu qua lớp vải. Màu đỏ! Nhiều máu quá!

Xe lướt qua tôi, tôi vội bắt tay, nhìn y tá đẩy xe: “Cô... có thấy Việt Phong không vậy? Trần Việt Phong! Thấy không?”

Y tá nhìn tôi, tiếng nói nghe ở cổ họng.

Sao rồi? Ngay cả cô ấy cũng nhìn tôi như vậy, tôi đáng thương đến thế sao?

Tôi mờ mịt nhìn ánh mắt bi thương của họ, không thềm để ý nữa, tôi muốn đợi để nói với Việt Phong.

“Cô à...”

Làm gì đây?

Tôi hoang mang nhìn về phía cô ấy, ánh mắt y tá dừng ở dưới lớp vải trắng trên xe đẩy.

Tôi chậm rãi vươn tay ra, run run xúc lên...

Nước mắt... Sao lại thế này, tại sao? Rõ ràng không sao mà, sao nước mắt lại rơi, rơi nhiều quá, nhiều đến nỗi tôi không thấy rõ nữa, kì lạ quá...

“Tiểu Phi...” Cô giáo đi tới, đau khổ ôm tôi khóc. “Tiểu Phi, Việt Phong đã đi rồi...”

Đi rồi? Tôi quay đầu, mờ mịt nhìn cô, thì thầm: “Đi rồi?” Cái gì mà đã đi rồi, hôm qua, hôm qua anh còn không ngừng gọi điện thoại cho tôi, muốn giải thích với tôi, còn cả hôm nay nữa, sáng nay anh vẫn gọi, vẫn còn ở mà, sao cô lại nói anh đi rồi?

Cô định đùa gì đây, tôi buồn bã cười cười, lui về phía sau, lắc đầu không tin.

“Tiểu Phi...”

“Cô giáo, chúng ta cùng ở đây chờ Việt Phong được không?”

“Tiểu Phi...” Cô giáo gắt gao ôm lấy tôi, khóc không thành tiếng!

“Cô giáo, cô đừng khóc, cô khóc cái gì chứ?” Tôi lau nước mắt của cô. “Cô xem, cô khóc làm em cũng khóc, nếu Việt Phong nhìn thấy lại cười chúng ta à xem...”

“Tiểu Phi, em phải đối mặt với sự thật, Việt Phong đã mất!”

“Không...” Tôi hét to, đầu đau mãnh liệt, tôi điên cuồng ôm tai, không, tôi không muốn nghe, tất cả đều là những lời nói dối, Việt Phong không chết, anh đang đợi tôi, đợi tôi tha thứ cho anh.

Tôi quay đầu, nhìn gương mặt quen thuộc kia đang tái nhợt, không còn một chút hơi thở, tôi nhẹ nhàng lấy tay chà lau hai má bị dơ của anh, khẽ thì thầm: “Tỉnh dậy đi Việt Phong, đừng ngủ, em tha thứ cho anh rồi, anh không cần phải giả bộ ngủ nữa!”

“Việt Phong, sao anh cứ ngủ mãi thế? Em giận rồi đấy, lần này em thật sự sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa!”

“Việt Phong, Việt Phong!”

“Tiểu Phi...” Cô giáo ôm lấy tôi.

Tôi nói: “Cô giáo, sao Việt Phong không tỉnh dậy, em đã tha thứ cho anh ấy rồi mà, em không tức giận nữa...”

“Việt Phong đã biết, nó sẽ được an ủi!”

“Thật không?”

“Ừ!”

“Tiểu thư...” Y tá ý khuyên chúng tôi hãy nén bi thương rồi đẩy xe đi qua người chúng tôi.

“Cô muốn làm gì?” Tôi vội bắt lấy cổ tay của cô ấy, trừng mắt.

“Tiểu Phi...” Cô giáo gắt gao giữ chặt lấy tôi, tôi giãy dụa, bỏ nhào tới trước xe. “Trần Việt Phong tỉnh lại, đừng đùa nữa, anh đừng dọa em, đừng dọa em!”

“Việt Phong...”

“Trần Việt Phong, tỉnh lại, anh tỉnh lại cho em, sao anh có thể vô trách nhiệm như vậy, sao anh có thể, sao có thể... Việt Phong... Việt Phong...A... A!” Tôi bỗng nhiên gào lên, điên cuồng hét to: “A... A...”

Việt Phong chưa chết, anh vẫn chưa chết, gạt tôi, các người gạt tôi!

“Tiểu Phi...” Cô giáo giữ chặt tôi đang lay động thi thể Trần Việt Phong, bi thiết ôm lấy.

“Dừng lại, Tiểu Phi, đừng kêu nữa, em hãy để Việt Phong... an tâm đi thôi...!”

36. Chương 35

“Tiểu Diệp, hứa với anh, nếu... nếu như sau này chúng ta lạc mất nhau, thì sẽ tới nơi này chờ đợi nhau, được không?”

“Việt Phong, em nhất định sẽ không để lạc mất anh!”

“Tiểu Diệp, anh yêu em! Rất yêu em!”

“Em cũng vậy, rất rất yêu anh!”

Việt Phong, vậy mà em vẫn để lạc mất anh, em tìm không thấy, trên thế giới này, em rốt cuộc đã không thể tìm thấy anh nữa rồi!

Nước biển vẫn cứ cuộn cuộn dâng lên, ngay cả núi đá kia vẫn sừng sững đứng giữa biển khơi, từng con sóng vờn quanh không một chút thay đổi, tiên nữ vẫn dùng phương thức như vậy để được gần gũi người mình yêu. Còn chúng ta thì sao? Việt Phong, em phải làm thế nào mới gặp được anh đây?

Nước biển lạnh lẽo buốt giá đến tận xương, tất cả mọi thứ tôi đều không cảm thụ được, cảm giác dường như đã không còn.

Nắm chặt DV trong tay, tôi ngồi xuống bên bờ biển, đối mặt với núi đá, trên DV còn lưu lại một vệt máu chưa kịp lau, tôi nhẹ nhàng vuốt ve, Việt Phong, chắc là rất đau, thân thể nhất định rất đau phải không!

Cô giáo nói, đây là vật cuối cùng mà Việt Phong bảo hộ ở trong ngực, lúc cô giao cho tôi, hai mắt còn đỏ hồng.

Việt Phong, anh muốn nói gì đó với em đúng không?

Tôi bật lên, bên trong là khuôn mặt thân thuộc của anh, hồng hào, tinh thần phấn chấn, anh vẫn đang thở, vẫn đang nhìn em!

“Tiểu Diệp, em còn nhớ không? Có một lần ở trên đường em muốn anh làm một việc, anh nói là em cổ hủ quá, nhưng thực ra, trong lòng anh đã muốn hát cho em nghe rồi, thật đấy!” Trên màn hình là Việt Phong với nụ cười chua xót, anh căn chỉnh lại ống kính một chút.

Tiếng nhạc du dương vang lên, Việt Phong cũng chậm rãi ngân nga...

“Loại cảm giác này chưa từng có bao giờ,

Mỗi ngày đều suy nghĩ trái phải,

Mỗi một lần thở trái tim đều bị chiếm cứ, nhưng lại chẳng thể ghét bỏ.

Là em đã làm cho anh đắm chìm trong sự mê muội ngọt ngào nhưng vẫn phải giữ khoảng cách.

Còn em lại tiêu sái vui đùa với trò chơi tình yêu.

Mỗi ngày trôi qua anh dần mất đi dũng khí,

Cố tình quên rồi lại vẫn cứ nhớ, chờ đợi lòng em có chút tình cảm với anh.

Bởi vì có yêu mới biết tình yêu sâu đậm đến thế nào, trong lòng đều là cảm động...!”

“Việt Phong, là bài hát “trong lòng có chú ý” của Trình Tiểu Đông, nghe hay quá! Anh cũng hát cho em nghe đi!”

“Anh không hát đâu, bài hát cổ hủ như vậy, mất mặt chết đi được!”

“Không được, anh nhất định phải hát, mau hát đi!”

“Không được, không cần, anh mặc kệ...”

“Được lắm, Trần Việt Phong, anh không yêu em đúng không!”

“... Nhưng mà đừng như vậy!”

...

Việt Phong, Việt Phong... tôi nghẹn ngào che miệng lại, móng tay đâm sâu vào trong da thịt, không cho tiếng nức nở thoát ra. Trên màn hình, mắt Việt Phong đã đỏ lên, anh vẫn chậm rãi hát theo nhạc, chậm rãi hát... Nghẹn ngào!

“Anh thật sự, thật sự không giống như người khác có thể thực sự khiến lòng em chú ý đến anh. Bởi vì có em, thế giới trở nên thật khác biệt. Người ta có thể cười anh quá ngu ngốc hoặc yêu quá sâu đậm, chỉ vì anh tin tưởng chính mình, trong lòng có thể vĩnh viễn chú ý tới em!”

Đau quá, thật sự đau quá! Không thể thở nổi, trái tim cũng không có cách nào nhảy lên nữa! Việt Phong, Việt Phong... Tôi gắt gao cuộn thân mình lại, Việt Phong, em đau lắm, còn sống thật đau đớn quá... thế giới không có anh thật sự khổ sở vô cùng...!

Không cần thở nữa, cơ thể đã không thể hô hấp, máu cũng chẳng cần lưu động trong thân thể này nữa, nếu vậy hãy chảy ra đi.

Máu đỏ sẫm theo cổ tay tôi chảy xuống, cảm giác đau đớn cũng không cảm nhận được, tôi nhìn nước biển, một hình bóng đang dần trở nên rõ ràng, dần dần...

Việt Phong, anh đã đến rồi sao? Anh tới đón em phải không?

Anh tới đón em rồi đi thế giới tàn nhẫn này phải không anh?

Việt Phong, đưa em đi đi... hãy đưa em đi!

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá! Tôi chỉ muốn bình yên mà ngủ, vĩnh viễn không cần tỉnh lại nữa, cứ ngủ mãi như vậy!

Thế nhưng... là ai, là ai đang rít gào bên tai tôi, giọng nam trầm thấp, cầu xin... là ai?Ồn quá, tôi chỉ muốn yên tĩnh...

Tĩnh lại, ánh sáng chói mắt khiến tôi phải nhú mi. Thật là chói mắt quá!

“Tĩnh, tĩnh, cô ấy tỉnh rồi...” Có người ở bên tai tôi hô to.

Người trong mộng là cô ấy sao?Ồn ào quá!

Cửa bị đẩy thật mạnh, tôi mở mắt, vừa vặn nhìn thấy một bóng người cao lớn vọt vào trong.

Đường Diệc Diễm...

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên người tôi, hai mắt đỏ ngầu, vội vàng nắm chặt tay tôi, vui sướng nhìn tôi.

Tôi ảm đạm cúi đầu, thì ra tôi vẫn còn sống... vẫn còn có mặt trên thế giới tàn nhẫn này, thế giới không có Việt Phong.

Tôi nhắm mắt lại, nhưng nước mắt đã lăn dài...

Tại sao? Tại sao không để tôi được biến mất. Tôi thật sự mệt mỏi quá!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm nhìn ra sự thống khổ trong mắt tôi, hấn nghẹn ngào, nắm chặt đầu vai của tôi. “Em... mang thai rồi, không chỉ có mình em đâu!”

Tôi vội ngẩng đầu, theo dõi hấn.

“Đã ba tháng rồi, đứa nhỏ rất suy yếu, lần này em mất máu quá nhiều, suýt chút nữa đứa nhỏ đã không giữ được!” Đường Diệc Diễm siết chặt tay lại, nhìn tôi.

Bây giờ tôi mới thấy rõ khuôn mặt hấn, mỗi mệt, nhợt nhạt, chật vật.

Người này vẫn là Đường Diệc Diễm hăng hái trước kia sao?

Đứa nhỏ? Trong bụng tôi có đứa nhỏ?

Khẽ vuốt bụng, tôi không biết tại sao trong lòng mình lại thấy rung động, đứa nhỏ...

“Anh nói cho em biết, đứa nhỏ là của anh, anh không cho phép em không cần nó...” Vẻ ngây dại của tôi đổi lấy tiếng gầm nhẹ của hấn. Hai mắt hấn đỏ hồng, lại tiếp tục nắm chặt đầu vai của tôi, tôi đau đến nhũn mày.

“Đường tiên sinh, cô ấy vừa mới tỉnh!” Y tá đang đứng một bên vội nhắc nhở hấn, lực trên đầu vai dần thả lỏng, nhưng Đường Diệc Diễm vẫn gắt gao ôm chặt tôi.

“Em nhất định rất đói bụng, nhanh đi chuẩn bị chút gì đó ăn nhẹ đi!” Đường Diệc Diễm ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người lại bắt đầu bận bịu.

“Tôi không muốn ăn!” Thực sự không muốn ăn, một chút cũng không muốn!

37. Chương 36

Đường Diệc Diễm không chút để ý tới khẩu vị của tôi như thế nào, cứ một mực đút cháo cho tôi. Hấn từ từ múc, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi, rồi mới đưa đến miệng của tôi. Tôi hé miệng, nuốt xuống, nhử mi.

Hấn lại từ từ đút, cứ lặp lại như vậy, đến khi tôi ăn hết chén cháo hấn mới chịu dừng lại.

Ngồi bên người tôi, Đường Diệc Diễm nắm cổ tay của tôi, mềm nhẹ mơn trớn miệng vết thương đã đóng vảy, trên da thịt lưu lại một vết sẹo dữ tợn. Bác sĩ nói vết dao này quá sâu, không thể khôi phục, chắc chắn sẽ để lại sẹo.

Một vết sẹo vĩnh viễn nhắc nhở tôi Việt Phong đã mất.

“Không được khóc, không được vì hấn rơi một giọt nước mắt!” Đường Diệc Diễm lau nước mắt cho tôi, giọng trầm thấp, chua xót nói.

Tôi cắn môi: “Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Vậy còn em?” Đường Diệc Diễm phẫn hận nhìn tôi. “Em một đao hung hăng tự sát như vậy, em không tàn nhẫn sao?” Sự đau đớn trong mắt hấn làm tôi không đành lòng nói tiếp, đành nhìn xuống, nghiêng đầu.

“Anh có biết... Việt Phong là người thân của anh không?” Tôi cúi đầu, thì thào.

“Người thân?” Đường Diệc Diễm nhướng mày, giọng điệu lãnh đạm: “Nếu định em nói hấn cũng là con của ba anh, thì gần đây anh mới biết.”

Tôi ngẩng đầu, sao hấn có thể lạnh lùng như vậy, dù sao họ cũng cùng huyết thống. Có lẽ, Việt Phong đã hãm hại hấn, nhưng người đã đi rồi, tất cả ân oán thù hận cũng nên xóa bỏ.

Đường Diệc Diễm khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. “Duyệt Duyệt, nếu em cũng ở trong nhà anh, em sẽ hiểu. Trong mắt người Đường gia chỉ có đồng minh và kẻ thù, không có người thân...”

“Còn tôi?” Tôi nâng mắt. “Còn tôi? Tôi là đồng minh hay là kẻ thù?”

Đường Diệc Diễm chưa xót cười nhẹ, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Em biết rõ trong lòng anh, em là ngoại lệ, cần gì phải hỏi anh!”

Trái tim tôi khẽ run lên.

Hắn dường như đã thay đổi, có lẽ, tôi chưa từng để ý tới hắn, cho nên mới không phát hiện hắn cũng có một vài ưu điểm.

Ưu điểm?

Tôi vì suy nghĩ này của mình mà cảm thấy kinh ngạc trong lòng, tôi lại dùng từ như vậy để hình dung hắn, hình dung về kẻ đã từng là ác ma trong mắt tôi?

“Sao vậy, không thoải mái sao? Hay là đứa nhỏ?” Đường Diệc Diễm thấy tôi nhú mi không nói bèn chuyển chú nhìn tôi, sự trìu mến trong mắt làm cho người ta đau lòng.

Tôi bình thản lắc đầu: “Chỉ là mệt mỏi thôi...”

Đường Diệc Diễm nhú chặt mày, khẽ buông tôi ra, đỡ tôi nằm xuống thật cẩn thận.

“Mang thai không nên suy nghĩ linh tinh, chịu khó chăm sóc cơ thể!” Đường Diệc Diễm dặn dò tôi.

“Anh cảm thấy đứa nhỏ này nên được sinh ra sao?” Tôi vẫn là miệng nhin không được mà mở miệng hỏi, tôi biết sẽ chọc giận hắn, nhưng bất luận đứa nhỏ này được sinh ra trong tình huống nào, gia tộc Đường Diệc Diễm cũng sẽ không chịu thừa nhận, ông hắn sẽ vì danh dự của gia tộc. Nếu vậy, thay vì để nó sinh ra trong đau khổ, có lẽ tàn nhẫn phủ quyết quyền lợi sinh tồn của nó cũng là một loại giải thoát.

Quả nhiên, mặt Đường Diệc Diễm biến sắc, hắn nói: “Sao rồi, lúc này vẫn còn muốn bảo vệ “em trai” đáng thương của tôi sao? Không muốn con của tôi? Tôi nói cho em biết, em từ đầu tới cuối đều là của tôi, là của Đường Diệc Diễm này, anh muốn như thế nào sẽ như thế đó!”

Tôi nhắm mắt lại, không muốn giải thích, kinh nghiệm nói cho tôi biết như vậy sẽ chỉ làm cho Đường Diệc Diễm càng thêm xuyên tạc ý tứ của tôi.

Nhưng sự trầm mặc của tôi lại làm hắn càng thêm táo bạo, dáng vẻ dịu dàng vừa rồi của hắn đã nhanh chóng biến mất, hắn túm lấy khuỷu tay bị thương của tôi, ác ý chạm vào miệng vết thương vừa mới phục hồi.

Tôi cắn răng chịu đau, nhìn miệng vết thương bị hắn đè xuống đang bắt đầu tràn ra máu, đau lòng!

“Diệp Sương Phi, em vì hắn tự sát tôi đã không tính sổ với em, em lại được một tắc muốn thêm một bước, em tưởng em là ai, tôi căn bản chỉ lo lắng cho đứa nhỏ, em muốn chết cũng phải sống, sau khi sinh đứa nhỏ xong, tùy em!” Dứt lời, hắn tuyệt tình hất tay tôi ra, lạnh lùng nhìn vết máu trên miệng vết thương.

Hóa ra là vậy, hắn đối với tôi tốt như vậy là vì đứa nhỏ, vì trong bụng tôi có đứa nhỏ của hắn, tôi cay đắng lắc đầu, nếu không sẽ như thế nào, thật đúng là tưởng mình là ai rồi? Liên tục phản bội mà còn muốn có được sự thương xót sao? Buồn cười...

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ bảo vệ tốt cho con của anh...”

Đường Diệc Diễm yên lặng nhìn tôi rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh, cửa phòng bị sập mạnh lại.

Hắn đi rồi, tôi mới để cho nước mắt của mình rơi xuống. Đường Diệc Diễm trước kia luôn coi tôi như món đồ chơi để phát tiết, còn bây giờ lại biến thành công cụ sinh sản sao? Mấy ngày sau đó, Đường Diệc Diễm đều không đến, nhưng phòng bệnh của tôi không thiếu người ra kẻ vào. Lúc là hộ lí, khi lại bác sĩ, sau đó là chuyên viên dinh dưỡng, chuyên viên mát xa, thầy châm cứu, còn cả hộ sinh... mỗi một người đều đảo qua đảo lại trước mắt tôi, khiến tôi mệt đến nỗi ngay cả mí mắt cũng chống đỡ không nổi.

Xem ra, Đường Diệc Diễm quả thực rất quan tâm đứa con bảo bối của hắn!

Tôi tự giấu nghĩ, trong ngực lại dâng lên một trận hốt hoảng. Tôi ôm ngực, bàn tay khẽ chạm tới cần cổ lạnh lẽo.

Việt Phong... tôi vuốt sợi dây chuyền, tâm tình trong nháy mắt ngã xuống đáy cốc. Việt Phong, anh ở thế giới bên kia có khỏe không? Nhìn cây lá bên ngoài cửa sổ, bất tri bất giác, mùa xuân đã đi xa, mùa hè nóng bức cũng sắp trôi qua, tiếp theo chính là mùa thu tiêu điều! Cái gì cũng sẽ có mùa thu của nó.

“Thủ đoạn của cô càng ngày càng cao đấy!” Một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trong phòng bệnh. Tôi giật mình, không cần ngẩng đầu cũng biết người tới là thần thánh phương nào, kẻ tự tay bồi dưỡng ra ác ma, tôi nên xưng hô với ông ta thế nào đây nhỉ? Ma vương? Diêm La?

“Cám ơn khách lễ của ông! Tiếc là tình trạng tôi bây giờ không thể đứng dậy nghênh đón rồi!”

Đường Triết Lý vì sự đùa cợt trên mặt tôi mà xa xăm mặt mày, dùng sức chống mạnh chiếc ghế.

Có lẽ việc tôi chọc giận ông ta hết lần này đến lần khác đã khiến cho phần người còn sót lại của ông ta cũng biến mất, nhìn về mặt kia, tôi sẽ không hoài nghi ông ta muốn ăn luôn cả xương cốt của tôi, uống máu tôi.

Ông ta đối với tôi căm thù đến tận xương tuỷ, tôi cũng đối với ông ta không có chút hảo cảm.

Cũng như nhau cả thôi!

“Lập tức bỏ đứa nhỏ đi, xoá sạch thứ đồ nghiệt chủng này!” Không cần hoài nghi ông ta thần thông quảng đại thế nào mà biết được tin tôi mang thai, ông ta luôn có cách riêng. Hơn nữa lần nào cũng đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng khi ông ta mắng đứa nhỏ trong bụng tôi là nghiệt chủng, tôi nghĩ là tôi đã nhìn ông ta với ánh mắt căm hờn. Nghiệt chủng? Ông ta có tư cách gì mà nhục nhã đứa nhỏ như vậy, dăm nhục nhã con tôi!

“Đường tổng, nếu hôm nay ông tới là để nhục nhã tôi, vậy thì mong ông thông cảm, tôi không có khiếu ham mê mắng mỏ người khác!” Nghiệt chủng, ông ta chó quên, đứa nhỏ này chảy một nửa huyết thống của Đường gia. Tuy rằng tôi cũng chẳng ham hố gì, nhưng đây là chuyện không thể không bị cuốn vào.

“Được lắm... Diệp tiểu thư quả nhiên rất có bản lĩnh. Ta muốn nhìn xem, ai còn có thể giúp cô!” Đường Triết Lý nói xong, nặng nề đập cây gậy trên mặt đất. Cửa phòng bệnh lập tức có mấy tên đàn ông cao lớn vào, vây quanh tôi.

“Các người muốn làm gì?” Chẳng lẽ thật sự không có luật pháp sao? Nơi này là bệnh viện, ông ta sao có thể muốn làm gì thì làm!

Có lẽ tôi đã quá coi thường năng lực của ông ta, Đường Triết lý nháy mấy người đàn ông kia, họ lập tức không chút kiêng nể nào mà dựng tôi từ trên giường dậy.

“Bỏ ra... buông ra...” Ông ta muốn làm gì? Tôi sợ hãi gào to, mọi người quanh phòng bệnh đều nhô đầu ra nhưng sau đó lại sợ hãi rụt trở về.

Cứu tôi, cứu tôi, ai đó tới cứu tôi...

“Đường tổng...” Bác sĩ khó xử nhìn Đường Triết Lý.

“Bác sĩ Lý...” Tôi hướng ánh mắt cầu xin về phía ông ấy. Hãy cứu tôi!

“Lập tức đi chuẩn bị, lấy đứa nhỏ trong bụng ra!” Sắc mặt Đường Triết Lý không chút thay đổi, cũng không thêm liếc tôi một cái, chán ghét mở miệng.

“Nhưng còn... Đường thiếu gia...”

“Nhớ rõ cho ta, ai mới là chủ nhân thực sự!”

“Vâng... Vâng... Đường tổng!” Sự thoả hiệp của bác sĩ khiến tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, ông ta thật sự nói được thì làm được, quá độc ác!

Không, tôi không muốn!

Tôi cắn chặt môi, tim run lên, nhân lúc họ không để ý, nặng nề đạp lên chân một tên, rồi lại đá thêm một cước. Gã lập tức đau đến mức phải buông ra.

Chính là lúc này! Tôi liền chạy về phía cửa phòng.

Không, không được, tôi muốn đứa nhỏ này, giờ khắc đó, tôi rút cuộc cũng hiểu ra rằng tôi muốn đứa bé, tôi muốn nó!

Tôi muốn bảo vệ đứa nhỏ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con!

38. Chương 37

“A...” Tôi còn chưa kịp chạy đến cửa bệnh viện thì khuỷu tay đã bị hai tên vệ sĩ cao lớn tóm chặt lấy, cảm giác đau đớn truyền đến. “Cứu mạng! Cứu mạng...!” Tôi nhìn những người đang vây xung quanh bàn tán ở đại sảnh của bệnh viện, liên tục cầu cứu, nhưng khi họ nhìn thấy những tên vệ sĩ lạnh lùng như sắt thủ này, không một ai dám bước ra cứu tôi.

“Lôi nó về đây cho ta!” Giọng nói đầy phẫn nộ của Đường Triết Lý vang lên giữa đại sảnh bệnh viện.

“Không...”

“Ông...”

Tôi kích động quay đầu. “Diệp Diễm...” Tựa như đã tìm thấy cứu tinh, tôi rơi nước mắt: “Cứu em...” Tôi không muốn bỏ đứa bé...

Đường Diệp Diễm vội chạy về phía tôi, mấy người đàn ông kia sợ tới mức cuống quýt buông tôi ra.

“Ông...” Đường Diệp Diễm gắt gao ôm chặt tôi vào lòng. Tôi run run dựa vào hắn.

“Đường Diệp Diễm, cháu có biết mình đang làm cái gì không? Cháu hãy suy nghĩ kỹ cho ta, cháu thật sự nên vì con đàn bà này mà đối nghịch với ta sao?” Ông ấy nhìn cảnh chúng tôi gắt gao ôm nhau, mặt tức giận đến đỏ bừng, lại một lần nữa siết chặt cây gậy trong tay.

“Ông...” Đường Diệp Diễm ôm tôi, tăng thêm lực, miệng hắn bắt đầu run rẩy, nhìn Đường Triết Lý, ánh mắt tràn ngập sự kính sợ. Tôi nghĩ Đường Diệp Diễm thực sự sợ ông ta. Ít nhất, loại sợ hãi này của hắn tôi chưa từng thấy bao giờ.

“Đường Diệp Diễm, bây giờ cháu lập tức buông cô ta ra, sự hồ nháo của cháu ta có thể cho qua! Mau tách hai đứa nó ra cho ta!” Đường lão gia vừa ra lệnh một tiếng, đám vệ sĩ lúc trước còn có chút e dè đối với Đường Diệp Diễm, thì bây giờ lá gan cũng nổi lên, bọn họ đi tới, muốn tách chúng tôi ra.

“Không, đừng, tôi không muốn bỏ đứa nhỏ...” Tôi sống chết ôm chặt Đường Diệp Diễm, quyết không buông tay: “Diệp Diễm, Diệp Diễm, cứu em, cứu con của chúng ta...” Tôi thương tâm khẩn cầu hắn, thân mình Đường Diệp Diễm cứng đờ.

“Cút ngay cho tôi...” Đường Diệp Diễm quát mấy người đàn ông kia, hung ác trừng mắt nhìn bọn họ, gắt gao nắm chặt tay tôi.

“Đường Diệp Diễm, ta có thể một tay bồi dưỡng cháu, cũng có thể tự tay hủy diệt cháu...” Ông ta tức giận đến xanh mặt, hung tợn trừng mắt với chúng tôi. “Cháu nhìn cho rõ, con đàn bà này, con đàn bà này chính là người mới buổi sáng cháu đặt lời thề son sắt, nói cho ta biết cháu muốn kết hôn với cô ta, buổi chiều lại bị thủ hạ của ta chụp được ảnh đang cùng người đàn ông khác hẹn hò, cháu nhìn rõ ràng cho ta...”

Thân thể của tôi run lên, kết hôn với tôi? Ảnh chụp? Thì ra là ông ta, là ông ta phái người theo dõi tôi!

Ti bi...

“Không nhìn được, cháu không nhìn thấy... Ông! Trong mắt cháu chỉ có cô ấy, những thứ khác...cháu cái gì cũng không nhìn được, thực sự không thể nhìn được...” Đường Cùng Diễm bắt đầu lung lay thân mình, nhẹ nhàng buông tôi ra, hẩn bi thiết nhìn chăm chú vào Đường Triết Lý.

“Đông...” Hẩn quỳ gối trước mặt Đường Triết Lý, thân mình cao lớn cũng gập xuống, ở đại sảnh, trước mắt bao nhiêu người.

Hẩn quỳ xuống trước mặt Đường Triết Lý...vì tôi!

“Ông, cháu cầu xin ông, cháu van ông...”

“Đường Diệc Diễm, cháu điên rồi! Cháu càng như vậy, ta càng muốn cô ta phải chết, cô ta sẽ chỉ biết hủy hoại cháu!” Đường Triết Lý bất khả tư nghị nhìn hẩn, tay đang nắm cây gậy cũng bắt đầu run run.

“Ông!” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng. “Nếu... nếu như cô ấy chết, cháu mới thật sự bị hủy hoại...”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nước mắt của hẩn. Trước kia, tôi từng cảm giác được nước mắt hẩn rơi trên người tôi nhưng chưa từng thấy tận mắt. Bây giờ, chính vào thời khắc này, tôi tinh tường nhìn thấy nước mắt chậm rãi rớt xuống từ khóe mắt của hẩn, tựa như lửa, tựa như ngọn lửa đang thiêu cháy trái tim tôi, đau đớn, rồi rầm... nước mắt của tôi cũng từ từ rơi xuống.

Đường Diệc Diễm, không đáng, tôi không đáng!

Đường Triết Lý xanh mét mặt, thân mình kịch liệt run rẩy, chật vật, không dám tin, bi thống... không ngừng trình diễn trên mặt ông ta.

Một lúc lâu sau, ông ta mới nặng nề cất tiếng nói:

“Cút đi, mang theo con đàn bà này vĩnh viễn cút khỏi tầm mắt của ta, Đường Diệc Diễm, người không còn là người của Đường gia nữa...!”

Đường Triết Lý tức giận bỏ đi, Đường Diệc Diễm vẫn còn quỳ gối ở đó, đầu buông xuống, thân mình càng ngày càng gập lại, bàn tay hẩn siết chặt đến mức khớp xương trở nên trắng bệch, miệng tràn ra tiếng nức nở giống như dã thú bị thương. Thật lâu sau...

Tôi cắn chặt môi, ngơ ngác đứng đó nhìn hẩn, trong lòng đau đớn không sao diễn tả nổi. Cuối cùng, tôi chậm rãi đi về phía hẩn, ngồi xổm xuống, gất gao ôm lấy thân mình đang cuộn lại của hẩn, đầu tựa vào tấm lưng rộng lớn của hẩn, nước mắt cũng thấm ướt vai hẩn.

Đường Diệc Diễm, anh là đồ ngốc, ngốc quá...!

Sao edit chương này ta vẫn cảm thấy chưa truyền tải được hết sự đau khổ, giằng xé của ĐDD nhỉ. Cái cảm giác từ bỏ tất cả, danh vọng, tiền tài, gia đình...của một cậu ấm lớn lên trong nhung lụa, muốn gì được nấy chỉ vì Duyệt Duyệt. Nếu có thể, ĐDD cũng muốn từ bỏ DD lắm chứ, nhưng anh lại ko thể. Ta còn nhớ ở chap 10 hay 11 gì đấy, anh đã bế chị ra ban công và nói, “nếu có thể anh thực sự muốn buông tay...” Diễm thật sự yêu DD đến điên cuồng, càng về sau lại càng yêu, yêu đến không khống chế được... hu hu...

39. Chương 38

Tôi làm đơn xin nghỉ học một năm, Đường Diệc Diễm muốn dẫn tôi rời khỏi thành phố này, nơi đã từng là thành phố vinh quang của hẩn, thành phố gia tộc hẩn cảm rẽ, bây giờ đối với hẩn mà nói, cái gì cũng không phải.

Đường Triết Lý thực sự tuyệt tình khiến người ta căn bản không thể tin nổi ông ta lại đối phó cả với đứa cháu ông ta thương yêu nhất, đứa cháu do chính tay ông ta bồi dưỡng.

Đêm cuối cùng trước khi đi, tôi tới gặp một người, một người đang lẳng lặng ngủ say.

Từ xa, tôi bỗng nhìn thấy trước mộ Việt Phong có bóng người đang di chuyển, hình như là một người đàn ông.

Gã lén lút trước mộ Việt Phong bồi hồi một lúc, nhắc đi nhắc lại điều gì đó, mà tôi tới gần hình như đã dọa đến gã. Tôi chỉ kịp nhìn thấy một vết sẹo xấu xí trên mí mắt phải, gã đã nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Trước mộ Việt Phong có một bó hoa và nén hương đang cháy dở. Gã đó là ai vậy? Tại sao nhìn thấy tôi lại bỏ chạy?

Mang theo nghi hoặc, tôi ngồi xuống trước mộ Việt Phong, nhẹ nhàng lấy tay lau bụi trên bia mộ, trên đó, anh đang cười, không có bi thương, không có thù hận.

Việt Phong, anh có khỏe không? Ở thế giới bên kia, anh khỏe chứ?

Em phải đi rồi! Việt Phong, em phải rời khỏi thành phố này, xin lỗi, em đã không thể tuân thủ ước định của chúng ta.

Không chỉ vì đứa nhỏ trong bụng, mà còn vì...

Còn vì một lí do không thể dứt bỏ!

Việt Phong, hãy tha thứ cho em...

oOo

Ở nhà ga. Khi ngồi trên chuyến xe rời khỏi thành phố này, tôi thấy Đường Diệc Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt xa xăm, biểu tình cô đơn làm cho người ta đau lòng, tay hẩn nắm lấy bàn tay tôi, mắt vẫn nhìn chăm chú nhìn bên ngoài. Xe chậm rãi rời khỏi sân ga, Đường Diệc Diễm quay đầu lại nhìn tôi, cười.

“Duyệt Duyệt, cả đời này em cũng không có cách nào thoát khỏi anh!”

Chúng tôi đi tới một thành phố khác, một thành phố hoàn toàn xa lạ, điểm giống nhau là nơi này cũng có biển xanh thẳm, chúng tôi thuê phòng ở ngay gần biển, Đường Diệc Diễm nói nơi này không khí thoáng đãng, thích hợp cho đứa nhỏ. Mỗi ngày, hẩn đều ôm lấy tôi, cùng với tiếng sóng biển đi vào giấc ngủ, thích ý, thỏa mãn.

Nhưng sự thật trước mắt khiến chúng tôi không thể không chấp nhận, tất cả đều cần một thứ, thứ mà Đường Diệc Diễm chưa bao giờ thèm để ý nhưng vẫn có được. Tiền.

Hẩn kiêu ngạo tự tôn nên không cho phép tôi ra ngoài tìm việc. Còn hẩn, một người có bằng cấp cao, chỉ số thông minh cao, diện mạo xuất sắc, là nhân vật mà các công ti lớn tranh giành, nhưng lần nào cũng gặp phải trắc trở. Chúng tôi đều biết tại sao, nhưng không biểu hiện ra.

Có một người đang từ từ chờ đợi sự thỏa hiệp của Đường Diệc Diễm, ông ta muốn Đường Diệc Diễm tự mình nhận ra hẩn đã ngu ngốc đến thế nào.

Lúc đó, Đường Diệc Diễm bất đắc dĩ ôm tôi, chua xót cười: “Hoá ra lại khổ sở như vậy, cảm giác bị người ta bức bách thì ra khổ sở như vậy!”

Tôi nghĩ hẩn lâm vào hoàn cảnh như thế này cũng là do trước kia đã làm tôi đau đớn.

Cuối cùng, lúc tôi chuẩn bị khuyên hẩn bỏ cuộc, thì có một ngày, Đường Diệc Diễm lại phấn khởi chạy về nói với tôi, hẩn đã tìm được việc, một công việc không tệ. Hẩn không chịu nói cụ thể cho tôi, chỉ hứa nhất định sẽ để tôi và con không phải lo cơm áo.

Nhưng từ đó về sau quả thật như thế, hẩn không ngừng mua thuốc bổ về, lại bắt đầu tiêu tiền như nước, có câu “từ giản nhập xa dịch, từ xa như giản nan”. Huống chi hẩn còn là người được ngậm chia khoá vàng ra đời. Dù tất cả đều là vì tôi mà mua, tôi vẫn nhìn không được mà oán giận một chút, dù sao cũng không phải như trước kia, hơn nữa, tôi thấy công việc của Đường Diệc Diễm không ổn lắm. Phần lớn giờ làm đều

là lúc đêm khuya, mỗi lần hấn trở về đều mang vẻ mặt mệt mỏi, thậm chí có lần trên người hấn toàn vết thương. Sự nghi ngờ của tôi càng ngày càng lớn.

Tim rất đau, tôi biết hấn lén gạt tôi làm gì đó, nhưng tính cách của hấn là vậy, nếu hấn không muốn nói, ai cũng không hỏi được.

Việc tôi có thể làm chỉ là chờ đợi, chỉ là cho hấn một gia đình ấm áp.

Kỹ thuật nấu nướng của tôi cũng tiến bộ không ít, đậu phụ đã không còn là món duy nhất tôi biết làm, đồ ăn tôi nấu cũng tạm được. Thỉnh thoảng Diệc Diễm còn khen tôi một chút, tuy rằng hầu như lúc ăn những món ăn này, lông mày của hấn luôn bắt giắc nhăn lại, nhưng dáng vẻ cố gắng nuốt xuống của hấn đã cho tôi biết, hấn không nói dối, trong lòng hấn, có lẽ đồ ăn tôi làm là hương vị ngon nhất thiên hạ.

Mỗi ngày sau khi ăn tối xong, hấn đều cùng tôi tản bộ trên bờ biển, gắt gao nắm tay tôi không buông. Hấn cũng không nhắc tới những chuyện trước đây, hầu như chỉ nói đùa nhỏ sau này sẽ thế nào... chúng tôi sẽ thế nào...

Còn tôi, chỉ cười cười đáp lại, nhìn hấn thần thái phiêu dật, mặc hấn nắm tay tôi, ôm tôi.

Cam tâm tình nguyện...

Những ngày hạnh phúc như vậy cứ trôi qua, đã ba tháng, bụng của tôi cũng bắt đầu thay đổi, đôi khi tôi cảm giác được bụng coa chút động dẩy, đó là một sinh mệnh sống. Hơi thở của bé đã bắt đầu quanh quẩn, gắn với nhất cử nhất động của tôi. Tôi vuốt bụng mình, nụ cười hạnh phúc phát ra từ nội tâm, tôi nấu thức ăn ngon chờ Đường Diệc Diễm trở về.

Tôi đã thật sự nghĩ rằng, nếu người kia không xuất hiện, tôi sẽ cứ như vậy mà chung sống với Diệc Diễm, hưởng thụ niềm vui!

Khi tôi mở cửa, đôi mắt xinh đẹp loé ra thứ ánh sáng màu hổ phách xinh đẹp mà sắc bén kia đã khiến tôi đoán được thân thể của người phụ nữ này.

Mẹ của Đường Diệc Diễm, một người phụ nữ ung dung, đẹp dễ quý giá.

Có lẽ bà ta cũng chán ghét tôi giống như Đường Triết Lý chán ghét kẻ đã cướp đi con trai của bà ta, nhưng điểm khác biệt là, cho dù trong mắt không che giấu được oán hận thì trên khuôn mặt bà ta vẫn lịch sự cười như trước.

“Diệp tiểu thư, mục đích tôi đến đây cô nhất định cũng đã biết! Buông tha con trai tôi đi!” Không hổ là người Đường gia, cho dù thái độ có khác biệt như thế nào thì cách nói chuyện luôn đi thẳng vào vấn đề cũng không thay đổi, chỉ cần đạt được hiệu quả, không thềm để ý những cái khác.

Bà ta phức tạp nhìn thoáng qua cái bụng hơi nhô ra của tôi: “Nếu cô muốn đứa nhỏ, tôi có thể để cô được toại nguyện, nhưng cô phải cùng tôi ký một bản hợp đồng, cam đoan sau này đứa nhỏ sẽ không tìm đến Đường gia tranh đoạt một chút tài sản nào!”

Tôi hừ hừ, không nói gì, ngẩng đầu nhìn bà ta, miệng bà ta chỉ toàn thảo luận những chuyện tàn nhẫn, trên mặt vẫn giữ nụ cười tao nhã, tôi chỉ tò mò, nếu biết chồng mình có người phụ nữ khác, hơn nữa còn sinh cả con thì bà ta sẽ có bộ dạng như thế nào.

“Tôi không muốn đứa nhỏ biến thành Trần Việt Phong thứ hai...” Nếu sinh ra, vậy thì nên được trưởng thành một cách bình thường.

Lời nói của tôi khiến khuôn mặt bà ta khẽ run rẩy một chút, nụ cười ngàn năm không thay đổi kia đã bắt đầu có chút không nhìn được, nhưng vẫn muốn cực lực bảo vệ dáng vẻ của mình, biểu tình mâu thuẫn buồn cười.

“Diệp... tiểu thư, đừng so sánh Diệc Diễm với tên tiểu tử hèn mọn kia, con tôi sinh ra đã là đứa cháu xuất sắc nhất của gia tộc, nó được sinh ra vốn là để thống trị Đường thị trong tương lai, nếu... nếu không phải bởi vì cô, tất cả những điều này sớm trở thành sự thật, tôi đã chờ đợi hơn 20, suýt chút nữa là thành công... vậy mà cô lại...” Vừa dứt lời, ý cười trên khuôn mặt bà ta đã rút mất, nhìn tôi với biểu tình vạn vạn, tay khoa trương cầm tách cà phê lên.

“20 năm, 20 năm tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, biết chồng mình có người phụ nữ bên ngoài, biết ba mình xem mỗi người như công cụ, nhưng tôi không thể mất đi con trai được, tôi không thể mất Diệc Diễm!” Ánh mắt bà ta lóe ra ánh sáng, màu hổ phách sắc bén dần lan tràn trong mắt.

Tôi không nói gì, vẫn yên lặng nhìn bà ta, nhìn người phụ nữ này bắt đầu không không chế được cảm xúc của mình.

“Cô làm vậy không phải yêu nó, mà là muốn hại chết nó. Bố tôi sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội, nếu Diệc Diễm không còn bị ông ấy khống chế nữa, ông ấy sẽ hoàn toàn hủy diệt Diệc Diễm, nhất định sẽ làm được... ông ấy rất đáng sợ...” Cơ thể của tôi chấn động, không phải bởi vì sự sợ hãi trên mặt người phụ nữ này, không phải bởi vì sắc mặt tro tàn của bà ta, mà vì cách bà ta hình dung về ba mình, Đường Triết Lý, còn cả sắc thái lúc nhắc tới ông ta nữa. Tôi đã từng nghĩ, không biết Diệc Diễm rốt cuộc là lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào, tôi không dám tưởng tượng, trong lòng tràn đầy đau đớn.

Tôi cảm thấy bụng run rẩy từng đợt, gắt gao nhú mi, tay nắm chặt cạnh bàn.

“Tất cả mọi thứ của ngày hôm nay đều là Diệc Diễm tự phấn đấu mới có được, căn bản không phải như người bên ngoài nói, kẻ yếu ở Đường không thể sinh tồn, còn cô, cô đã khiến Diệc Diễm hoàn toàn bị hủy hoại, cô có biết bây giờ nó đang làm gì không?” Bà ta rút ra một tập ảnh từ trong túi, tay run run.

Tôi nhận lấy, chậm rãi mở ra.

Đưa xe... Diệc Diễm lại bắt đầu đua xe, trong ảnh chụp có vài bức hình xe thể thao chạy với tốc độ như bay, hình Diệc Diễm đứng trên đường đua, thậm chí cả hình hắn nhận tiền mặt trong tay người khác, hình hắn bị người khác đánh... Tôi cắn môi dưới, không đành lòng nhìn tiếp, từng trận run rẩy bắt đầu đánh úp lên bụng.

“Những người này đua xe vì tiền bạc, Diệc Diễm căn bản chỉ là công cụ của bọn họ, dùng sinh mệnh đi giao tranh, nó phải chịu đựng việc người khác ném tiền vào mặt, thậm chí cả việc bị đánh đập khi thua cuộc. Diệc Diễm tiểu thư, tất cả đều do cô mà ra, cô đã biến Diệc Diễm trở nên hèn mọn như vậy...” Bà ta rống lên, còn sắc mặt của tôi lập tức biến đổi mạnh, bởi vì bụng đang đau từng cơn, cũng bởi vì sự chua xót trong lòng. Đường Diệc Diễm, hắn nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, tôi nên đối mặt thế nào đây?

Tôi còn có thể làm như cái gì cũng không biết sao? Còn có thể thản nhiên sống cuộc sống như thế này ư? Diệc Diễm!

“Một đêm cuối cùng, để cho tôi được ở cùng Diệc Diễm một đêm cuối cùng thôi, tôi... từ ngày mai trở đi sẽ... rời đi!” Tôi thỏa hiệp, nhắm mắt lại, siết chặt tay.

“Được, ngày mai tôi sẽ lại đến, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không bạc đãi cô, cô sẽ nhận được thù lao tương xứng...” Bà ta chiêm được đáp án vừa lòng, vui sướng cảm túi da lên, uống một ngụm cà phê.

Không sao hết, ngày mai, bà ta muốn sắp xếp thế nào cũng được. Tôi chua xót cười, nhẹ nhàng vuốt bụng. Con à, con khó chịu phải không? Con cũng cảm giác được mẹ đang đau lòng sao?

Đạt được mục đích rồi, bà ta sẽ không lãng phí thêm giây phút nào ở nơi này nữa, cao quý như bà ta, nếu không phải vì đứa con trai yêu quý thì sao có thể để bản thân phải chịu ầm ỨC mà ngồi trong loại phòng đơn sơ này.

Mở cửa ra, một chiếc xe đã đỗ sẵn ở đây, một người từ trên xe bước xuống.

Tôi có chút ấn tượng. Là người đàn ông ôn hòa lần trước, khi Đường Diệc Diễm và Việt Phong ẩu đả trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều không dám nhúng tay, chính ông ấy đã tách hai người ra, hình như là cậu của Diệc Diễm.

Ông ta nhìn tôi, từ phía xa khẽ gật đầu, không giống kiểu ngoài cười nhưng trong không cười của mẹ Đường Diệc Diễm, tận đáy mắt của ông ấy tôi cũng thấy được ý cười.

Tôi nghĩ một người đàn ông ôn hòa như vậy không nên sinh ra ở Đường gia !

“Nhớ rõ lời cô đã nói, ngày mai tôi tới đón cô!” Trước khi đi, bà ta còn quay đầu lại, dường như sợ tôi hối hận, dặn lại một lần nữa.

Tôi thở dài, khẽ gật đầu, cho dù bây giờ tôi đổi ý, bà ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Người đàn ông kia đã đi tới. “Diệp tiểu thư...”

“Xin chào...”

“Đi thôi!” Bà ta tức giận hừ hừ, khó kìm nổi mà bước vội vào trong chiếc xe sa hoa.

Ngón tay thon dài của ông ta đưa vào trong túi áo khoác, rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho tôi. “Diệp tiểu thư, bạn bè của Diệp Diễm chính là bạn bè của tôi, đây là danh thiếp của tôi, sau này có khó khăn gì cứ việc tìm tôi!”

Bạn bè? Tôi rất cảm kích vì ông ấy đã dùng từ như vậy để hình dung và xưng hô với tôi, dù sao còn chưa kết hôn đã có con, còn cùng nhau bỏ trốn đến nơi này, quan hệ xấu hổ như vậy, tôi cũng không biết phải hình dung như thế nào. Không cần biết hành động này của ông ấy là xuất phát từ lịch sự hay là làm cho có lệ, tôi vẫn tiếp nhận danh thiếp ông ấy đưa cho.

Đường Tử Lễ, 3 chữ này được mạ vàng óng ánh, ánh sáng mặt trời chiếu xuống càng thêm sáng bóng đến chói mắt.

“Cám ơn...”

“Còn làm gì nữa, không mau đi thôi!” Bà ta ở trong xe hướng về phía này kêu to, thật đúng là nhanh chóng muốn rời đi. Đường Tử Lễ bất đắc dĩ nhìn tôi, khẽ nhếch miệng. “Vậy thì lần sau gặp nhé, Diệp tiểu thư...”

Lần sau, còn có cơ hội sao? Tôi e ngại người Đường đến nỗi tránh không kịp nữa là.

“Hẹn gặp lại, Đường tiên sinh...”

Nhìn bóng ông ấy rời đi, tôi lại một lần nữa nghĩ, người như vậy không nên sinh ra ở Đường gia.

40. Chương 39

Tôi trở về phòng, bắt đầu thông dong chuẩn bị nấu cơm, giống như bao ngày khác, cảm giác khó chịu vừa rồi ở bụng cũng đã giảm bớt một chút, đại khái là đứa nhỏ chắc cũng thấy khó chịu!

Khó chịu...

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống bồn rửa chén, chậm rãi dung hoà với dòng nước đang xối xả chảy ra từ vòi, mỗi một giọt đều làm thành một đóa bọt nước nho nhỏ, trong suốt.

Trên bàn đã dọn sẵn cơm, đợi lát nữa khi Diệp Diễm trở về là có thể xào rau rồi.

Tôi đi ra khỏi phòng, dọc theo đường mòn tiến về phía bờ biển cách đó không xa, gió thanh mát mang theo hương vị của nước biển, từng đợt mơn trớn hai má của tôi, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng có thể thoải mái thích tản bộ ở nơi này.

Đây từng là nơi hạnh phúc nhất mỗi khi nhớ lại. Nhưng giờ đây, nó lại trở thành nơi đau khổ nhất. Có phải thứ gì cũng đều có hai mặt hay không? Vui vẻ đến cực hạn chính là lúc đau đớn tới vô biên...

Chúng tôi vẫn quá ngây thơ, ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần gặt gao nắm tay đối phương là sẽ không thể nào tách ra nữa...

Ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần làm bộ như cái gì cũng không biết thì sẽ hạnh phúc...

Bất tri bất giác, tôi đã thông thả đi tới bên kia, những khi chúng tôi đi tản bộ cũng chưa từng đi đến xa như vậy. Tôi nhìn nhìn đồng hồ, ánh sáng màu tím phản chiếu lên đôi mắt tôi, bây giờ tôi đã có thể gỡ nó xuống bất cứ lúc nào, mặt mã chính là ngày đầu tiên tôi và Đường Diệp Diễm gặp nhau, và tôi cũng mới

biết được cách đây không lâu. Trước kia tôi đã nghĩ rất nhiều, cũng chưa bao giờ nghĩ đến ngày này, bởi vì ngày đó từng là thời điểm đau khổ nhất trong lòng tôi.

Một bóng người lén la lén lút cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, ánh mặt trời chiếu thẳng vào vết sẹo dữ tợn kia khiến tôi lạng người tại đó. Là hắn, đúng là hắn...

Tôi lập tức trốn phía sau một ngôi nhà gỗ, nhìn người đó rón rén đi qua chỗ ẩn nấp của tôi, tập tễnh bước về phía trước.

Tôi như ngừng thở, ngồi xổm xuống, thân mình hơi loạn choạng, bụng sao lại bắt đầu...

Tôi ôm bụng, đau đến nhú mi.

Nhất định là có bí mật gì đó, người đàn ông này nhất định là có vấn đề!

Con à, nhẫn nại một chút!

Tôi nhìn thấy người đàn ông đó đi vào một gian phòng cũ nát, cửa “két” một tiếng khép lại. Tôi cảnh giác nhìn bốn phía, cẩn thận, thật cẩn thận bước tới gần. Vừa ngồi xổm xuống bên cửa sổ, một giọng nói quen thuộc lập tức truyền từ bên trong ra.

Một giọng nói... ôn hòa, hé ra khuôn mặt thiện lương.

Tôi che miệng lại, nâng đầu lên, nhìn thấy Đường Tử Lễ cầm một xấp tiền mặt giao cho người đàn ông đáng khinh kia.

Bọn họ...

“Mày ngu à? Mày không biết con đàn bà kia đang ở chỗ này sao?”

“Tôi biết, nhưng mà... Ngài không hiểu đâu, mỗi ngày tôi đều mơ thấy ác mộng, anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi, sẽ không bỏ qua đâu! Ông chủ, hôm đó tôi đi bán té anh ta, không ngờ lại gặp phải cô gái kia, thế là... tôi bỗng có suy nghĩ, nếu... tôi ở gần cô gái đó, nếu anh ta lại đến quấy rầy tôi, tôi cũng sẽ ra tay luôn với cô gái mà anh ta thích...” Trong mắt người đàn ông đó loé lên một chút tố chất thần kinh, gã hung hăng, dõ dặt nói, vết sẹo kia bởi vì hắn vận vẹo cơ mặt mà càng thêm dữ tợn.

“Mày điên rồi à? Nó đã chết rồi, không thể làm gì được mày hết...” khuôn mặt của Đường Tử Lễ đã không còn vẻ ôn hòa, bởi vì gã đàn ông kia đang hồ ngôn loạn ngữ mà đôi mắt hắn trở nên thâm trầm, nắm chặt tay thành quyền.

“Không phải đâu, ông chủ, anh ta vẫn còn sống, anh ta vẫn luôn quanh quẩn bên người tôi, anh ta muốn giết chết tôi, giống như chúng ta đã giết chết anh ta...”

“Câm mồm!” Đường Tử Lễ rống to, nhìn khắp bốn phía xung quanh. Tôi vội nấp thân mình, gắt gao cắn môi, không cho tiếng nức nở thoát ra, trong đầu liên tục vang lên câu nói: “giống như chúng ta đã giết chết anh ta, giết chết anh ta...”

Không, sẽ không...

Việt Phong...!

“Là do hắn gieo gió thì gặt bão, là do hắn ngu xuẩn! Chúng ta đã lên kế hoạch ổn thỏa nhiều năm như vậy rồi, chỉ cần một cú kích thích cuối cùng, Đường Diệc Diễm sẽ không thể đứng dậy được. Nhưng hắn lại ngu xuẩn chỉ vì con đàn bà kia mà từ bỏ tất cả. Là hắn tự tìm con đường chết! Tao phải diệt cỏ diệt tận gốc, hắn đã biết quá nhiều, nhiều lắm... Những kẻ gây trở ngại cho tao đều phải chết!” Tiếng nói dứt quãng của Đường Tử Lễ truyền ra, giống như nỉ non, lại giống như nguyện rửa.

“Là hắn gieo gió gặt bão, là hắn tự tìm đường chết!”

“Vì con đàn bà kia, vì con đàn bà kia!”

“Duyệt Duyệt, nếu em cũng sống trong gia tộc của anh, em sẽ hiểu tất cả, trong mắt của người Đường gia chỉ có đồng minh và kẻ thù, không có người thân...”

“Cô như vậy không phải là yêu nó, mà là muốn hại chết con trai tôi. Bố tôi sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội! Nếu... nếu như Diệc Diễm không còn chịu sự khống chế của ông ấy nữa, vậy thì ông ấy sẽ hoàn toàn hủy diệt Diệc Diễm, ông ấy có thể làm được... ông ấy rất đáng sợ...”

“Tất cả mọi việc đều do cô tạo thành, là cô khiến cho Diệc Diễm trở nên hèn mọn như vậy!”

“Anh tính toán hết thảy nhưng lại tính không nổi anh sẽ yêu em, anh thật sự yêu em!”

“Tiểu Diệp, anh thật sự yêu em, rất yêu, rất yêu em!”

“Tiểu Diệp...”

Không, không phải...

Không phải là ngoài ý muốn, tất cả đều không phải là ngoài ý muốn!

Tôi bị tai lại, liều mạng chạy... chạy... rồi lao đảo té ngã.

Đều do tôi, tất cả đều bởi vì tôi, Việt Phong cũng vì tôi, Diệc Diễm cũng vậy, tất cả đều là bởi vì tôi.

“A...” Tôi đau đớn ngửa mặt lên trời hét thật to. “Tại sao... tại sao, tại sao? Việt Phong...”

Bụng... Bụng bắt đầu run rẩy mãnh liệt. Đau quá! Đau quá! Tôi ôm bụng, cuộn mình trên bờ cát, bên dưới... có một dòng chất lỏng ấm áp bắt đầu chảy ra... chậm rãi... lẳng lặng... cảm giác đau đớn như xé rách... máu nhiễm đỏ dưới thân....

Không...

Cứu tôi, ai tới cứu tôi! Hãy cứu con tôi...

Có người đưa tôi đến bệnh viện, mơ mơ màng màng... tôi được bế lên cáng, màu trắng của áo choàng tung bay, tôi sống chết bắt lấy bàn tay bên người, cầu xin: “Xin ngài, xin ngài... hãy cứu con tôi, van cầu ngài... tôi không thể mất đi đứa nhỏ...”

Hoảng hốt, một mảnh hoảng hốt, hắc ám qua đi, một dòng ánh sáng mạnh mẽ mở ra trước mắt tôi. Tôi nghe thấy tiếng dụng cụ y tế không ngừng vang lên bên tai. Ánh đèn trong phòng giải phẫu vẫn đang chiếu thẳng lên mặt. Tôi vẫn không ngừng nỉ non: “Cứu con tôi...”

Tôi không thể mất đi đứa nhỏ, không thể... có cái gì đó lạnh lẽo theo thân thể tôi chảy ra.

Đau đến mức không còn cảm giác...

Ánh sáng cực nóng đột ngột tắt trong nháy mắt...

Tôi nghe thấy, nghe thấy tiếng khóc...

41. Chương 40 (hoàn Tập 1)

Rốt cuộc, có ai đó cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi, gắt gao bao bọc, sự ấm áp theo đầu ngón tay truyền đến, tiếp tục lan tràn, nhưng như thế nào cũng không truyền tới được trái tim lạnh lẽo của tôi.

Tôi đỡ dần mở mắt, Đường Diệc Diễm đang nhìn tôi, vẻ mặt bi thương, hai mắt phủ kín tơ máu.

Hắn nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng đưa tới bên môi. “Không sao, chúng ta còn trẻ, sau này...” Hắn đau đớn nuốt xuống sự nghẹn ngào, tay phải một lần nữa mơn trớn trán tôi.

Tôi giật giật khoé mắt, lông mi buông xuống. Tôi không muốn mở mắt, nhìn chiếc lá nhẹ nhàng rụng xuống bên ngoài cửa sổ, phút chốc lại bị gió cuốn đi, bay lượn giữa không trung, cho dù có cố sức để bay lên như thế nào, cuối cùng vẫn phải cô đơn hạ xuống, gãy dựa nhưng rốt cuộc cũng không thể cất mình bay lên.

“Tôi cố ý...” Tôi lạnh lùng nói, nhẹ nhàng thở dài rồi im lặng, tựa như một cơ thể đã đánh mất linh hồn, hồ hững cật lờ.

Đường Diệc Diễm đang nắm tay tôi chợt cứng đờ, nhú mi nhìn tôi.

“Tôi chịu không nổi, chịu không nổi phải mang trong mình đứa con của anh, chịu không nổi yêu Trần Việt Phong lại phải chịu dày vò mang thai nó...” Tay hắn càng ngày càng gấp gáp, tôi nghe được tiếng hít thở trầm trọng của hắn.

“Em nói cái gì...” Hắn cố sức ngăn chặn sự tức giận của mình, gắt gao nhìn tôi chăm chăm, muốn tìm thấy trong mắt tôi một tia gì đó lộ ra, cho dù chỉ là một chút nói dối.

Nhưng không, tôi không có, ánh mắt tôi đầy chắc chắn nhìn lại hắn, vẻ mặt kiên quyết.

“Tôi nói, tôi chịu không nổi sự tra tấn khi yêu người khác mà lại cùng anh ở một chỗ!”

Sự đau xót hiện lên trong đáy mắt Đường Diệc Diễm, hắn buồn cười hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn tôi, khẽ lắc đầu: “Diệp Sương Phi, em có biết đau không? Trái tim của em có biết đau hay không?”

“Tôi yêu em, ngay cả tôn nghiêm cũng không có. Trái tim của em vốn không có cảm giác sao? Vì cái gì lại muốn thương tổn tôi như vậy, cơ thể này đã muốn vỡ nát, trong mắt em vẫn không có tôi. Muốn thế nào, muốn tôi phải đau khổ như thế nào em mới có thể vừa lòng...” Hắn chỉ vào ngực, oán giận gào thét, tiếng rít gào vang lên trong không khí mang theo tuyệt vọng, mang theo bị thương, đau đớn...

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó thở hắt ra.

“Tôi sẽ không đau! Bởi vì không yêu, cho nên không thấy đau!”

Sắc mặt Đường Diệc Diễm chợt biến đổi, trở nên xanh mét, hắn lao đảo lui ra phía sau vài bước. Hắn cười, cười đến bị thương.

“Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng em đã muốn bắt đầu chấp nhận tôi, rõ ràng tôi đã nhìn thấy ý cười trong mắt em, nụ cười phát ra từ nội tâm khi em nhìn tôi, ha ha ha, tôi còn tự mình đa tình... Em thật tàn nhẫn, nó cũng là một sinh mệnh, là con của chúng ta...!”

“Nó chính là một sinh mệnh nhất định sẽ gặp bất hạnh!”

“Nhất định sẽ bất hạnh?” Đường Diệc Diễm nguy hiểm nheo mắt lại. “Sai rồi, tôi sai rồi, bây giờ tôi mới biết được, Diệp Sương Phi, hoá ra... em không có trái tim...”

Thân mình tôi cứng đờ, vội túm chặt chăn, không nói gì.

Đường Diệc Diễm bị thương nhắm mắt lại, cổ họng khẽ lặn lộn, hắn mở mắt, sự băng hàn trong mắt hắn làm cho tim người ta đập nhanh.

Rốt cuộc, hắn cũng chậm rãi nói, nói ra đáp án mà tôi muốn.

“Chúc mừng em, Diệp Sương Phi, em rốt cuộc đã có thể hoàn toàn thoát khỏi tôi...” Dứt lời, Đường Diệc Diễm hung hăng nhìn tôi một cái. Cái nhìn đó, trong vô số những đêm sau này, mỗi khi nhớ lại, trái tim tôi đều run lên, cái nhìn đó, có nhiều lắm nhiều lắm bị thương, tuyệt vọng, còn có quyết tuyệt!

Cửa bị đóng lại thật mạnh trong nháy mắt, bức tường kiên cường trong lòng cũng theo tiếng vang kia mà bắt đầu đổ sụp.

Tôi chậm rãi vùi đầu vào gối, gắt gao túm chặt, hai vai run run, đè nén tiếng nức nở.

Tôi thành công, tôi rốt cuộc đã thành công...

Đến cuối cùng tôi vẫn tàn nhẫn thương tổn người yêu mình, rốt cuộc vẫn khiến linh hồn ấy đau thương đến vạn kiếp bất phục!

Đừng khóc, Diệp Sương Phi, không phải mày luôn chờ đợi điều đó sao? Không phải mày luôn mong muốn kết cục như vậy sao?

Tôi không muốn, không muốn Đường Diệc Diễm tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không muốn hấn vì tôi mà đối địch với cả thế giới. Tôi nợ hấn quá nhiều! Tôi sợ, sợ là... dùng cả đời này cũng không trả hết!

Hãy rời đi, trở lại thế giới của anh, đó mới là điều tốt nhất! Tất cả hãy coi như một giấc mộng.

Tĩnh mộng rồi, tất cả mọi khổ sở sẽ không còn nữa.

Nhưng tại sao... trái tim của tôi lại đau như vậy, trái tim tôi đau đớn quá!

Đường Diệc Diễm, anh nói sai rồi! Có, em có trái tim, em đau quá! Đau quá!

Trong mắt em đã sớm nhìn đến anh, bất tri bất giác em đã yêu mất rồi!

Diệc Diễm...!

Gió hiu quạnh phất trên mặt tôi đầy lạnh lẽo... như vậy cũng tốt, ít nhất, tôi rút cuộc cũng không cảm thụ được sự rét lạnh, trái tim đã chết, không thấy, cũng sẽ không có gợn sóng!

Một thân quần áo đen tuyền, tôi lẳng lặng đứng bên chậu than lửa, ánh lửa làm khuôn mặt tôi đỏ bừng, khuôn mặt không chút biểu cảm, như ẩn như hiện.

Tôi lẳng lặng nhìn ông lão tay nổi đầy gân xanh đem tiền giấy thả vào chậu lửa. Những đồ mã đủ mọi màu sắc vừa tiếp xúc với lửa đã nhẹ nhàng nhún nhúm lại, lập tức hóa thành một đúm tro.

Da thịt ông lão giống như vỏ cây, ông nhẹ nhàng lật mở xấp tiền giấy, sau đó thả vào đồng lửa, không có chút biểu tình gì. Có phải làm việc ở nghĩa địa lâu quá, nên người ta cũng trở nên chết lặng như vậy hay không?

Tôi rút tấm danh thiếp trong túi ra, vàng óng ánh được mạ trên đó phát ra thứ ánh sáng quỷ dị trong bóng đêm mờ ảo.

Đường Tử Lễ!

Tôi nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, ngón tay búng nhẹ, tấm danh thiếp nhẹ nhàng tung bay rồi chậm rãi rơi xuống chậu lửa. “Ba ba” hai tiếng, mới vừa rồi còn nhấp nháy kim quang mà trong chớp lát đã hóa thành một đám tro bụi, một mùi quái dị tràn ngập trong không khí.

Tôi cười nhạt. Thì ra, thứ sang quý gì đó khi bốc cháy lên lại gay mũi như vậy. Ghê tởm!

Đường Tử Lễ, một người tôi đã từng nghĩ rằng hấn không nên là người Đường gia. Còn bây giờ, tôi không thể không tán thưởng hấn.

Người không hổ là người Đường gia, tàn nhẫn, thủ đoạn!

Chờ xem, cứ từ từ chờ xem, chờ ta đến cứu vớt linh hồn dơ bẩn của người đi!

Hãy chờ...

“Tiểu thư, đặt tên là gì đây?” Ông lão đốt tiền giấy xong bèn đứng dậy, đi đến bên bàn, nhắc bút lông lên, nhẹ nhàng quệt quệt mực. Cuối cùng, ông ấy ngẩng đầu nhìn tôi.

Có người nói, nên lập bài vị cho đứa nhỏ, như vậy, linh hồn đang phân tán của đứa bé mới có thể trở lại địa phủ, đi vào vòng luân hồi. Kiếp sau đầu thai mới có thể được hạnh phúc.

“...Úc Phong đi! Đường Úc Phong...”

Đừng khóc, Diệp Sương Phi, từ nay về sau mày không có nước mắt!